

ஏப்ரல் 2007

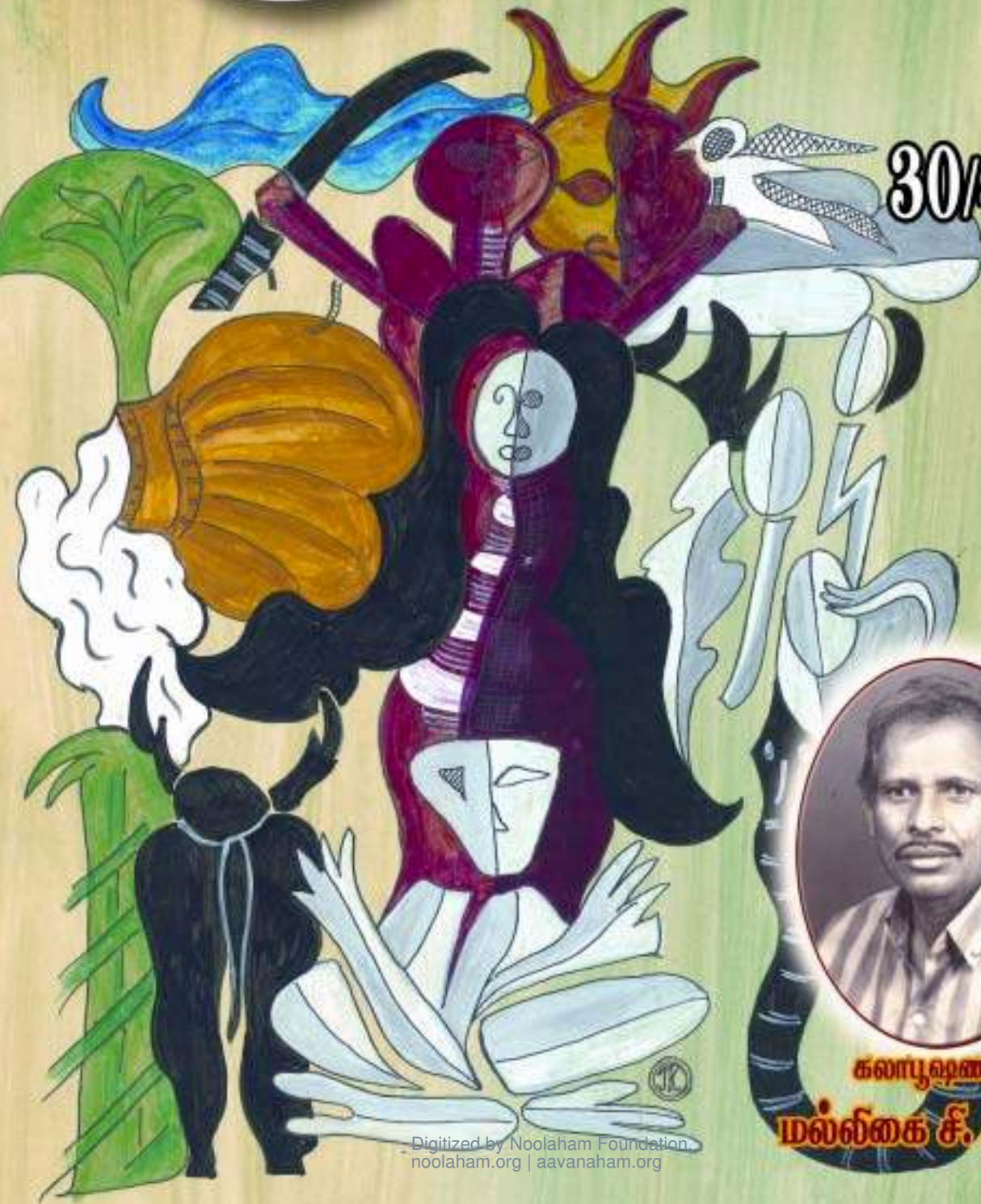

83

ஞானம்

தலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

30/=

கலாபூஷணம்
மல்கைக சீ. குமார்

ஞானம்

ஜூன் - 07 சுடர் - 11

பகிர்தலின்
மூலம்
விரிவும்
ஆழமும்
பெறுவது
ஞானம்.

ஆசிரியர் :

தி. ஞானசேகரன்

இணை ஆசிரியர் :

ஞானம் ஞானசேகரன்

ஓவியர் :

கௌதமன்

தலைமை அலுவலகம் :

19/7, பேராதனை வீதி, கண்டி.

தொடர்புகளுக்கு... :

தி. ஞானசேகரன்

ஞானம் கிளை அலுவலகம்

3-B, 46^ஆ ஒழுங்கை,

கொழும்பு - 06.

தொலைபேசி : 011 -2586013

0777-306506

தொலைநகல்: 2362862

E-mail : editor@gnanam.info

Web : www.gnanam.info

இதழினுள்ளே ...

- **கவிதைகள்**
 - பெரியசாமி விக்னேஸ்வரன் 08
 - கவிஞர் ஏ. இக்பால் 16
 - மாரிமுத்து சிவகுமார் 17
 - பிரமீளா செல்வராஜா 27
 - ம. பா. மகாலிங்கசிவம் 30
 - கீர்த்தனி சீதரன் 40
 - புலவர் ம. பார்வதிநாதசிவம் 44
- **கட்டுரைகள்**
 - மாரிமுத்து சிவகுமார் 04
 - அந். வை. நாகராஜன் 24
 - கோ. துவாரகன் 31
 - தாட்சாயனி 32
 - அன்புமணி 45
 - நா. கப்பிரமணியன் 50
 - எஸ். நடராஜன் 57
- **சிறுகதைகள்**
 - யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் 09
 - சிவனு மனோகரன் 28
 - நிரஞ்சனி சபாரத்தினம் 36
 - ஆறுமுகம் தங்கவேலாயுதம் 31
- **நேர்காணல்** 19
- **நூல் மதிப்புரை** 64
- **வாசகர் பேச்சுறார்** 71
- **பத்தி எழுத்து**
 - ஆ. குணநாதன் 35
 - இளைய அப்துல்லாஹ் 61
 - ந. சண்முகவடிவேல் 48

அட்டைப்படம் - ஜே. கே.

ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்புகளின் கருத்துகட்கு அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள். புனைபெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்தப் பெயர், முகவரி ஆகியவற்றை வேறாக இணைத்தல் வேண்டும். பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் படைப்புகளைச் செவ்வைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு. - ஆசிரியர்

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேவு மாயின்,
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடெரல்வாம்
விழிபெற்றுப் பதவி கொள்வார்.

கீழ்க்கீலங்கை வரலாறு காணாத பாரிய ஆட்பெயர்வும் மனித அவலங்களும்

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் படுவான்கரை, வாகரை, திருகோணமலைப் பிரதேசத்தில் சில பகுதிகள் உட்பட்ட கிராமங்களிலிருந்து ஒரு லட்சத்து அறுபதினாயிரத்துக்கும் அதிகமான மக்கள் திடீரென இடம் பெயர்ந்துள்ளார்கள். இடம் பெயர்ந்த அனைவரும் தமிழர்கள். ஆண்டாண்டு காலமாக பரம்பரை பரம்பரையாக இப்பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து வந்த மக்கள் கடுமையான ஷெல் தாக்குதல்கள் விமானக் குண்டு வீச்சுக்கள், பல்சூழல் ரொக்கட் லோஞ்சர் தாக்குதல்கள், காரணமாகப் பலவந்தமாகத் தமது இருப்பிடங்களை விட்டு வெளியேற நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளனர். மக்கள் செறிந்து வாழும் இடங்களில் தாக்குதல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டதால் ஆண்கள் பெண்கள் குழந்தைகள் உட்பட முந்நூறுக்கும் மேற்பட்டோர் உயிரிழந்துள்ளனர். ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்டோர் படுகாயமடைந்துள்ளனர். மோசமான இராணுவ நடவடிக்கை காரணமாக வீடுகள், ஆலயங்கள், பாடசாலைக் கட்டடங்கள், அத்தியாவசிய சேவைகள் அழிவடைந்து சின்னாபின்னமாகியுள்ளன. எதிர்காலப் பொருளாதார வளங்கள் சிதறடிக்கப்பட்டுள்ளன.

இடம் பெயர்ந்த மக்களில் ஒரு பகுதியினர் வீதியோரங்களிலும் மரங்களின் கீழேயும் பொதுக்கட்டடங்களிலும் உதவிகள் அற்ற நிலையில் தங்கியிருக்கிறார்கள். பலர் காணாமல் போயுள்ளனர். படுவான்கரைப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பலர் காடுகளில் தஞ்சமடைந்து பெரும் அவல நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

கிழக்கின் வரலாற்றில் முன்னரும் சிறிய அளவில் இடப்பெயர்வுகள் ஏற்பட்டபோதும் இதுவே முதற்தடவையாக இடம்பெற்ற மாபெரும் இடப்பெயர்வாகும். இடம்பெயர்ந்த மக்களில் பலர் அவசர அவசரமாக வெளியேறியதால் முக்கிய ஆவணங்கள், பொருட்களை கைவிட்டு உடுத்த உடுப்புடன் வெளியேறியவர்கள். இவர்கள் மீண்டும் தமது வீடுகளுக்குச் சென்று அவற்றை எடுத்துவர முடியாது, அனைத்துத் தரைப்பாதைகளும் வாவிப்பாதைகளும் மூடப்பட்ட நிலையில் ஏக்கத்துடன் அலைந்து திரிகின்றார்கள்.

திடீரெனப் பெரும் தொகையான மக்கள் இடம்பெயர்ந்தமையால் நிவாரணப் பணிகளுக்கான நிதிவசதி, ஆளணிவசதியில்லாத நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது.

உணவுப்பற்றாக்குறை, குடிநீர் வசதியின்மை, இரவில் மின்சாரமின்மை, கரும்பனி, தற்போதைய கரும் வெப்பம் ஆகியவற்றால் மக்கள் சொல்லொணாத துன்பங்களுக்கு ஆளாகியுள்ளார்கள். மலசலகூடங்கள் இல்லாத நிலையில் சுகாதாரச் சீர்கேடு, தொற்றுநோய்கள் பரவும் அபாயம் தோன்றியுள்ளது.

சமைத்த உணவுக்காக மக்கள் வீரசையில் காத்துநிற்பதுடன் முண்டியடித்துக் கொண்டு கையேந்தும் நிலையும் ஏற்பட்டுள்ளது. உணவு கிடைத்தாலும் குழந்தைகளுக்குப் பால்மா கிடைப்பதில்லை.

பசியால் கதறியழும் சிறுவர்களின் குரல் முகாம்களில் கேட்டவண்ணம் இருக்கிறது. மயங்கிவிழும் சிறுவர்கள் மருத்துவமனைகளுக்குக் கொண்டு செல்லப்படுகின்றனர். இத்தகைய செய்திகள் நெஞ்சை உலுக்குகின்றன.

கர்ப்பினிப் பெண்கள் சிலர் வீதியோரங்களில் பிரசவித்ததாகவும் அறியப்படுகிறது.

இடம் பெயர்ந்த மக்களுக்கு சர்வதேச அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் உதவுவதற்கு, தற்காலிக தங்குமிட வசதிகள், சுகாதார வசதிகள் ஏனைய அடிப்படைத் தேவைகளை வழங்குவதற்கு முடியாது திணறுகின்றன. மாவட்ட செயலக அதிகாரிகள் இவர்களுக்கு அடிப்படை வசதிகளைப் பெற்றுக் கொடுக்கப் பெரும் சிரமப்படுகின்றனர்.

ஐ. நா. சபை இந்த அகதிகளுக்கு உதவியளிக்கத் தம்மிடம் பணம் இல்லையெனவும் இவர்களுக்கு நிதியுதவி வழங்குமாறும் அவசர அழைப்பு விடுத்திருக்கிறது.

நிர்க்கதியான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட மக்களுக்கு உதவ மட்டக்களப்பு மாவட்ட முஸ்லிம்கள் பெரும் அக்கறையுடன் செயற்பட்டுவருகின்றனர். காத்தான்குடி, காங்கேயனோடை, பாலமுனை, கீச்சான் பள்ளம் ஆகிய இடங்களிலுள்ள பள்ளிவாசல்களுடாக அப்பிரதேச முஸ்லிம் மக்கள் நிவாரண உணவுப் பொருட்களைச் சேகரித்து உதவிவருகின்றனர். சமைத்த உணவுகள் பொதிகொண்டு இவர்களால் வழங்கப்படுகின்றன. கிழக்கிலங்கைப் பள்ளிவாசல்கள் ஒன்றியம், காத்தான்குடி பள்ளிவாசல்கள் சம்மேளனம் என்பன இடம் பெயர்ந்த தமிழ்மக்களுக்கான அவசர நிவாரண உதவிகளை வழங்க முஸ்லிம்கள் அனைவரும் முன்வரவேண்டும். என ஒலிபெருக்கிகள் மூலம் பகிரங்கமாக அழைப்பு விடுத்ததையும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டும்.

இந்த அப்பாவி மக்கள் மீது எந்தத் தவறும் இல்லை. இவர்களின் உயிருக்கும் நலனுக்கும் உத்தரவாதம் அளிப்பது அரசின் கடமையல்லவா!

இராணுவ நடவடிக்கைகளை நிறுத்தினால் மட்டுமே அகதிகளின் மனிதாபிமான நெருக்கடிகள் தணியும். அவல நிலை நீங்கும்.

கலாபூஷணம் மல்லிகை சி. குமார்

மாரிமுத்து சிவகுமார்

இலங்கையில் தமிழ் இலக்கியத் துறையானது இன்று மறுமலர்ச்சி கண்டுள்ளதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. நமது இலக்கியத்துறை வளர்ச்சிக்காக நாட்டின் நாலாபுறத்தில் வாழும் இலக்கியவாதிகளின் பங்கு வளர்ந்துள்ளது என்றால் மிகையில்லை. அவ்வகையில் மலையகத்தில் வாழும் பல எழுத்தாளர்கள் தத்தம் துறையில் ஈடுபட்டு இலக்கியத்திற்கான பணியினை செவ்வனே செயற்படுத்துகின்றனர். இன்றைய மலையகத்தில் எம்மோடு பல மூத்த இலக்கிய வாதிகள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள் என்பது பெருமைப் படவேண்டியதாகவுள்ளது. அவ்வாறு வாழ்ந்து வரும் இலக்கியவாதிகளுள் மல்லிகை சி. குமார் அவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

எவ்வித தற்பெருமையுமில்லாது சாதாரண முறையில் எவரையும் எதிர்கொள்ளும் திரு. மல்லிகை சி. குமார் அவர்கள் நீண்ட காலமாக எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட்டு வருபவர். இவர் தலவாக்கலை - மிஷ்டன் எனப் பெயர்பெற்ற பெரிய மல்லிகைப்பூ தோட்டத்தில் பிறந்து வாழ்ந்து வருபவர். தான் பிறந்த மல்லிகைப்பூ தோட்டத்தின் பெயரை தனது பெயருடன் இணைத்துக்கொண்ட மல்லிகை சி. குமார் பெருந்தோட்டத்துறை மக்களின் வாழ்வியலுடன் பின்னிப் பிணைந்து வாழ்ந்து வருகின்றார். தன் பெற்றோர்கள் சந்தித்த வறுமையினை போக்கிட ஆரம்பத்தில் தோட்டத்தொழிலாளியாக மல்லிகைப்பூ தோட்டத்தில் தன் தொழிலை செவ்வனே செய்து வந்தவர். தான் தொழில் செய்யும் பெருந்தோட்டத்தில் அவருடன் தொழில் புரிந்த சகலரோடும் மிக அன்னியோன்னியமாக பழகிய இவர் மிக நெடுங்காலமாக தோட்டத்தொழிந்துறையில்

கடுமையாய் உழைக்கலானார். அதனைத் தொடர்ந்து பிற்காலத்தில் அவரது அறிவுத் திறமை கல்வித்தகைமை இலக்கியப்புலமை இவைகளைக் கண்டுகொண்ட அன்றைய தொழிற்சங்கங்கள் இவரை தலவாக்கலை மிருக வைத்தியசாலையில் தொழில் புரிவதற்காக இணைத்துக்கொண்டன. தற்பொழுது தன் தொழிலிலிருந்து ஓய்வினை பெற்றுக்கொண்ட மல்லிகை சி. குமார் தன் மனைவியுடன் இரு பெண் பிள்ளைகளுக்கு தந்தையாகவும் வாழ்ந்து வருகின்றார்.

மலையகத்துள்ளும் மலையகம் தவிர்ந்த வெளிப் பிரதேசங்களில் நடைபெறும் இலக்கிய கூட்டங்கள், நூல் வெளியீடுகள், பாடசாலை இலக்கிய விழாக்கள், கருத்தரங்குகள் என எல்லா நிகழ்வுகளிலும் கலந்து கொள்ளும் மல்லிகை சி. குமார் பல கவியரங்குகளையும் நடத்தியுள்ளார். ஏழை மக்களின் துயர்களை தன் கண்முன் நிலை நிறுத்தி கவிதைகள் வடிக்கும் மல்லிகை சி. குமார் சிறுகதைகள் எழுதுவதிலும் மிக வல்லமை கொண்டவர் எனலாம். மல்லிகை சி. குமார் தனது பாடசாலை வாழ்நாளிலிருந்து எழுத்துத்துறையில் ஈடுபாடுகொண்டுள்ள தோடு இன்றுவரை பல சாதனைகளை நிலைநிறுத்தி மலையகத்துள் ஓர் எழுத்தாணியாய் நிலைத்து நிற்கின்றார். அன்று முதல் இன்று வரை மலையக மக்களின் வளர்ச்சிக்கு முட்டுக்கட்டையாய், தடைக்கல்லாய் நிலை பெறும் மதுவானது எவராலும் தடுத்து நிறுத்த முடியாமல் இருப்பதே மலையகத்தை இருளுக்குள் இட்டு செல்லும் சக்தியாய் இருக்கின்றதெனலாம். அந்த வகையில் மல்லிகை சி. குமாரின் முதற் சிறுகதை கூட 'மதுவேட்டை' என்ற தலைப்பில் 1962ஆம் ஆண்டு வீரகேசரியில் பிரசுரமானதோடு அதே

வருடம் இவரது 'பூரணி' என்ற சிறுகதையும் வீரகேசரியில் பிரசுரமானது. ஓவியங்கள் வரைவதிலும் சிறப்புத் தேர்ச்சிப் பெற்ற இவர் பல ஓவியங்கள் வரைந்திருப்பதோடு பெயர்ப் பலகைகள் வரைந்து தன் ஜீவிதத்திற்கு வருவாய் சேர்த்தும் வருகிறார். சிறுவயதிலேயே இலக்கியத்துறையில் பிரவேசித்தவர் கவிதை, சிறுகதை, ஓவியம், நாடகப்பிரதி எழுதுதல், நாவல், கட்டுரைகள் என எல்லாப் பங்களிப்புகளையும் இலக்கியத்துறையில் சங்கமிக்கின்றார் என்பதில் பெருமைப்படவேண்டியதொன்றே. 'மலைப்பொன்னி' என்ற புனைபெயரில் பல கட்டுரைகளை பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிவந்த இவர் மலையகமக்களின் துன்பங்களை மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டினார். 'மலைமுரசு' என்ற இவரது முதற்கவிதையினை அன்று வெளிவந்த "செய்தி" பத்திரிகை பிரசுரம் செய்தது. இதனைத்தொடர்ந்து இவர் இலங்கை தேசிய பத்திரிகைகள் நாளிதழ்கள் சஞ்சிகைகள் எல்லாவற்றிலும் தனது பங்களிப்பை நல்கினார். வீரகேசரி, தினகரன், தினக்குரல், மல்லிகை, சிரித்திரன், இந்துமதி, ஈழமணி, ஈழகேசரி, மலைக்குருவி, மலைச்சாரல், கொழுந்து, பிரளயம், நமது மலையகம், அஞ்சலி, கொந்தளிப்பு, மலைமதி, பூரணி, தாயகம், சுடர் போன்ற பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், இவரது படைப்புக்களை பிரசுரம் செய்தமை யாவரும் அறிந்ததே

வறுமையோடு இலக்கியம் பின்னிப் பிணைந்துள்ளதாக குறிப்பிடும் மல்லிகை சி. குமார், எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்பாக தொழிற்பட்டு வருபவர். இவரது கவிதைகள் மலையகம் சார்ந்தவையாக மட்டுமன்றி அனைத்து சமூகங்களினதும் இயக்கங்களை கவிதையாக வடிக்க வல்லன. இவரின் "மாடும் வீடும்" கவிதை தொகுப்பானது பலராலும் பாராட்டப் பெற்ற நூலாகும். "மாடும் வீடும்" தொகுதியின் அணிந்துரையில் கவிஞர் வைரமுத்து குறிப்பிடுகையில், அலங்காரங்களுக்காக கவிதை எழுதும் கவிஞர் மத்தியில் உணர்வுபூர்வமாக கவிதை வடித்திருக்கிறார் மல்லிகை சி. குமார் என்கிறார். மலையக மக்கள்

அரசியல் என்ற இரும்புப் பிடிக்குள் சிக்கித் தவிக்கின்றனர். மக்கள் மீது சுமத்தப்படும் அரசியல் அசிங்கங்களை "மாடும் வீடும்" கவிதைத்தொகுதி ஞாபகப்படுத்திச் செல்கிறது. இத்தொகுப்பில், "உங்கள் முகவரிகள்" என்ற கவிதையில்,

"செய்தோம்
என்பதை விட
நீங்கள் இங்கே
செதுக்க வேண்டிய
பாறைகள்
எத்தனையோ..."

என்கிறார்.

இந்த ஆடுகள் நனைய... என்ற கவிதையில்

"உங்களில்
சிலர்
தங்களின்
வரண்ட தலைக்கு
எங்களின்
உரோமத்தால்
தொப்பி
போட்டுக்கொள்ள...
நீங்களோ
எங்கள்
அனைவரின்
வாழ்க்கைக்கும்
தொப்பி
போட்டு விட்டீர்கள்!

என்று அரசியல் ஆதிக்கத்தை கவிதை வடிவில் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார் கவிஞர் மல்லிகை சி. குமார்.

அடுத்து மல்லிகை சி. குமாரின் சிறுகதைகளை தொகுத்து சாரல் வெளியீட்டகம் 2001ல் "மனுஷியம்" என்ற சிறுகதை தொகுப்பினை வெளியிட்டது. இதில் உள்ள பதின்மூன்று சிறுகதைகளுள் மனுஷியம், நெஞ்சில் உரம், சிவப்பு மலர்கள், எங்களில் ஒருத்தி, சாகாத ஓட்டுக்கள் போன்றவை சிறந்த கதைகளாகும்.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம், இலங்கை வானொலி ஒலிபரப்பு கூட்டுத் தாபனம், மாகாண சபை, தினகரன் போன்ற நிறுவனங்கள் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசும் சான்றிதழ்களும் பெற்ற இவர் மலையக இலக்கியவாதிகளின் வரிசையில் சிறப்புடன் திகழ்கிறார்.

அரச சாகித்திய விழாவில் 1993ல் பாராட்டு பெற்ற இவர் 'தமிழ் மணி' விருதும் பெற்றவராவார். 2006ம் ஆண்டு கலாபூஷணம் விருது பெற்ற மல்லிகை சி. குமார் மத்திய மாகாண தமிழ் சாகித்திய விழாக்களில் பலமுறை பாராட்டும் கௌரவிப்பும்

பதக்கங்களும் பெற்று தன் இலக்கியப் பாதையில் நிலைத்து நிற்கின்றார்.

புதிய முயற்சியாக சிறுகதைத் தொகுப்பு, குறுநாவல், நாவல் என்பனவற்றில் தற்போது முழுமையாய் ஈடுபட்டுள்ள மல்லிகை சி. குமார், மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகளும் எழுதியுள்ளார் என்பதுவும் குறிப்பிடத்தக்கது. உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் இவரது சிறுகதைகள் போற்றப்படுகின்றன.

பலதுறைகளில் சிறந்து விளங்கும் மல்லிகை சி. குமார் மலையகத்தின் மாணிக்கமாகத் திகழ்கின்றார் என்றால் அது மிகையல்ல.

கலாபூஷணம் புலோலியூர் க. சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி 2007

முதற் பரிசு - ரூபா 5000/-

இரண்டாம் பரிசு - ரூபா 3000/-

மூன்றாம் பரிசு - ரூபா 2000/-

**ஏகைய ஒன்பது சிறுகதைகளுக்கு பரிசுச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும்.
பரிசுக் கதைகள் யாவும் தொகுப்பாக வெளியிடப்படும்**

போட்டிக்கான விதிகள்

சிறுகதைகள் முன்னர் எங்கும் பிரசுரிக்கப்படாததாக இருத்தல் வேண்டும்.

போட்டியில் பங்குபற்றுபவர்கள் தமது பெயர், முகவரி போன்ற விடயங்களை வேறாக இணைத்தல் வேண்டும்

போட்டி முடிவு திகதி - 30.06.2007

முடிவு திகதிக்குப் பின்னர் கிடைக்கும் கதைகள் போட்டியில் சேர்க்கப்படமாட்டாது

- ஆசிரியர்

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

**IMPORTERS, EXPORTERS, SELLERS &
PUBLISHERS OF BOOKS,
STATIONERS AND NEWS AGENTS.**

Head Office :

340, 202 Sea Street,
Colombo 11, Sri Lanka.
Tel. : 2422321
Fax : 2337313
E-mail : pbdho@sltnet.lk

Branches :

309A-2/3, Galle Road,
Colombo 06, Sri Lanka.
Tel. : 4-515775, 2504266

4A, Hospital Road,
Bus Stand, Jaffna.

புபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

புத்தக விற்பனையாளர்கள், ஏற்றுமதி,
இறக்குமதியாளர்கள், நூல் வெளியீட்டாளர்கள்

தலைமை :

இல. 340, 202 செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு 11, இலங்கை.
தொ. பே. 2422321
தொ. நகல் 2337313
மின்னஞ்சல் : pbdho@sltnet.lk

கிளை :

இல. 309 A-2/3, காலி வீதி,
கொழும்பு 06, இலங்கை
தொ. பே. 4-515775

இல. 4A, ஆஸ்பத்திரி வீதி,
பஸ் நிலையம், யாழ்ப்பாணம்.

உதயன் அரியசாமி செய்து அலங்காரம்

பெரியசாமி விக்னேஸ்வரன்

அறிமுகம் 14 - புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகள்

தலாவாக்கலையைச் சேர்ந்த பெரியசாமி விக்னேஸ்வரன் 08.05.1980ல் பிறந்தவர். வர்த்தகத் தொழில் புரியும் இவர் கவிதை, சிறுகதை ஆகிய துறைகளில் எழுதிவருகிறார். இவரது படைப்புகள் தினமுரசு, வீரகேசரி, சுடரொளி, வடம், இளவரசி, மித்திரன் ஆகியவற்றில் வெளியாகியுள்ளன. இவரது தொடர்பு முகவரி :- இல: 08, டன்பார் வீதி, ஹட்டன், தொலைபேசி : 0777 517309

சருகின் சப்தங்களோடு
வெறுமை உதிரும்
தோப்பின் கனவில்
அலைந்து கனிந்து
ஆனந்தித்துக்கொள்கிறாய்
நீ...

அகலச் சிறகசக்கும்
நிலாவின் கற்பனையில்...
ஏகாந்தப் பொழுதுகளையும்
யதார்த்தக் கணங்களையும்
எவரும் அறியாமல்
உனக்குள் புதைத்துக்கொள்கிறாய்

தொடுக்கப்பட்ட வினாவும்
மீடப்பட்ட வீணையும்
ஏட்டில் உயிர் பெறத் தவிக்கும்
ஒரு கவிதையும்...
இதோ...!
என் உள்ளங்களில்
மிருது பூசும் பட்டுப் புழுவும்
உனக்கானவை
உனக்கான சுரணைகளின்
வழி வந்தவை...

உற்றுப்பார்
உரத்த உன்
மௌனங்களின் பின்னே
சின்னஞ்சிறுகுகளின்
சங்கீதச் சலசலப்பை...

சுருக்கம் நீக்கி
உணர்வுபெறத் தவிக்கும்
உள் மனசின்
விகாசங்களை...

கறுத்த உன்
இரவுகளின் பின்னே...
வெறுமையை சூட
வரளச்செய்யும்
ஒரு கோடையின்
புழுக்கத்தையும்...
இரைக்காய்...
தூண்டில் புழுவை
கொத்தித்தின்னும் ஒரு
கோழியாய்...
என் கண்களுக்கு
இன்னமும் நீ...

காணியல்லை

கே.கே.சுவாமிநாதன்

அந்தி வேளை. ஒளி மரணத்தின் பிடிக்குள் மெல்ல மெல்ல இழுக்கப்பட, இருள் தன் சிறகுகளை விரித்துப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது.

அன்னமுத்தாச்சி, ஒரு காலை மடக்கி மறு காலை நீட்டியபடி நிலத்திலிருந்தவாறு சுட்டெடுத்த பனம்பழத்தை தோல் நீக்கி பினைந்து பனங்கனி எடுப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தாள்,

சுமார் எண்பத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க தளர்வுற்ற சிறிய உருவம், இளமையில் அழகியாக இருந்திருப்பாள் என்று ஊக்கிக்கவைக்கும் தோற்றம்.

“சஞ்சீவன், மேனை சஞ்சீவன், ஆட்டோவுக்குச் சொல்லிப்போட்டியோ?”

வீட்டின் உட்புறம் நோக்கி உரத்தகுரலிலே ஆச்சி கேட்டாள்.

“ஓம் பாட்டி சொல்லிப்போட்டன், காலமை எட்டரை மணிக்கு வரும்” உள்ளேயிருந்து சஞ்ஜீவனின் பதில் வருகிறது.

“அடுத்த வருசம் இருக்கிறனோ இல்லையோ? இந்த வருசம் திருவிழாவிலை ஒரு நாளைக் கெண்டாலும் போய் முருகனைத் தரிசிச்சிட வேணும்”.

அவளது இருப்பைப் பற்றி அவளுக்கிருக்கும், ஐயத்தின் காரணமாக திருவிழாக் காலத்தில் முருகனைத் தரிசித்துத் தொழுவதற்காகவே இந்த மூவுருளிப் பயண ஏற்பாடு.

இப்பொழுது அவள் கைலாசவாகனம், சப்பறம் என்று பெரிய திருவிழாக்களுக்குப் போவதில்லை.

சன நெரிசலில் சென்றுவர அவளால் இயல்வதில்லை. நடையிலே ஒரு தள்ளாட்டம், அவளை அழைத்துச் செல்ல ஓராள் தேவைப்பட்டது. போவதற்கு வாகனமொன்று ஒழுங்கு செய்வது அவசியமாக இருந்தது. அந்த வாகனத்திலே அவளுடன் பூட்டப் பிள்ளைகளும் புறப்படுவார்கள், அவர்களைப் பார்த்துக் கொள்ளவும் அவள் கஷ்டப்பட்டாள். அதனால் பேரன் அச்சுதன் வேலைக்குப் போகாத நாளாகப் பார்த்து புறப்பட வேண்டியுள்ளது. மகன் சுந்தரேசன் உயிருடனிருந்திருந்தால் அவன் அழைத்துச் சென்றிருப்பான்.

சுந்தரேசனின் நினைவு உள்ளே புரள்வதுபோலிருக்க நெஞ்சை அடைத்தது. இரண்டு கைகளும் பனம்பழம் பிசைந்ததால் கண்களில் கரைகட்டிய கண்ணீரைத் துடைக்க முடியவில்லை. வலதுகையை முன்னகர்த்தி சட்டையின் கையில் கண்களைத் தேய்த்துக் கொண்டாள்.

“இந்தக் கறண்டை நம்பேலாது, எங்களை ஏமாற்றத் தாறுதானே இருந்ததாப்போலை நிண்டிடும், பனங்காய்ப்பணியாரத்தை நேரத்துக்குச் சுடவேணும்.”

அச்சுதனின் தாய் மனோன்மணி மாமி யாரை விரைவாகப் பனம்பழ வேலையை முடித்துத் தருமாறு நேரடியாகக் கூறாது இப்படியொரு வேண்டுகோள் விடுத்தாள்.

சுந்தரேசனைக் கரம்பற்றிய நாளிலிருந்தே மனோன்மணி இப்படித்தான். அன்ன முத்தாச்சிக்கும் தன் மருமகள் தனக்குத் தரும் மரியாதை புரிந்த விடயமே.

என்றை வேலை முடிஞ்சது பிள்ளை, பனங்களியைக் கொண்டுபோய் மாக்குழைக் கலாம், அப்பனே, முருகா' பனங்களிப் பாத்திரத்தை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு, நீட்டிவைத்திருந்த காலை மடக்கி, கையை ஊன்றி அவள் எழும்பவும் "ட்டட்ட...ட்டட்ட" தொடரான சூட்டுச் சத்தம்.

காதுகளைச் செவிடாக்கும் எறிகணை வீச்சும் அதனுடன் சேர்ந்து ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

"அப்பம்மா, என்ன சத்தம்?" விடயத்தை ஓரளவு புரிந்தும் புரியாமலும் குழப்பமும் கலக்கமுமாக சஞ்சீவன் ஓடிவந்து அருகே நின்று கொண்டான். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்தச் சத்தங்களைக் கேட்ட நினைவு அவனுக்கு இருந்திருக்க வேண்டும்.

அச்சதனின் மனைவி காவியா மகள் ஓவியாவைத் தூக்கியவாறு அரக்கப்பரக்க ஓடி வந்தாள்.

"மாமி, சண்டை தொடங்கிவிட்டுது போலை, இவரும் மேயக்கட்டின பசுவைக் கொண்டுவர காணிப்பக்கம் போனவர்"

அவளின் மனப்பதற்றம் குரலிலும் தன் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தியது.

"அது ஷெல்லடக்கிறாங்கள், பயப்படாதே அப்பன்." என சஞ்சீவனை அணைத்து ஆறுதல் கூறிக்கொண்டிருந்த மனோன்மணி, "அவன் வந்திடுவன் யோசியாதே காவியா" என அவளின் தாய்க்கும் ஆறுதல் கூறவேண்டிய தாயிற்று. ஆனால் ஒவ்வொரு எறிகணையின் வெடிப்பொலியும் அவளுடைய நெஞ்சை அதிரவைத்துக் கொண்டிருந்தது.

"ம்மா" எறிகணைச் சத்தங்களால் மிரண்டுபோன பசு கதறிக்கொண்டு ஓடி வந்தது.

"சூட்டுச் சத்தங்கள் அமளியாய்க் கேட்குது, காவியா, வெளிக்கிட்டு எங்கையும் போகவேண்டுமெண்டாலும் பிள்ளையாளுக்கு அவசியந் தேவையானதுகளை எடுத்து வையும்" அச்சதன் காவியாவை அவசரப் படுத்தும் பாணியில் கூறிக்கொண்டு வந்தான்.

ஓவியா தாயை இறுகக்கட்டியணைத்தபடி, பயந்து வீரிட்டழுது கொண்டிருந்தாள், முதலாவது பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாடி

மூன்று மாதங்களேயாகி இருந்தது. அந்தக் குழந்தை ஒவ்வொரு எறிகணை ஓசையிலும் கதிகலங்கித் தவித்தது,

நீண்டநேரம் இருந்து விட்டு எழுந்ததால் நிற்பதற்குத் தடுமாறிய கால்களை நீவிவிட்டுக் கொண்டு, "அப்பனே முருகா, இது என்ன சோதனை?" என்று ஆண்டவனிடம் முறையிட்டாள் ஆச்சி,

அச்சதன் போய் செம்பை எடுப்பதைப் பார்த்த மனோன்மணி "இப்ப பால் கறக்கப் போறியோ? என்று கேட்டாள்.

"ஓவியாவுக்கு வேணுமெல்லோ?"
"மாடு மிரண்டுபோய் நிக்ருது, ஷெல் சத்தமும் ஓயுறதாய்க் காணெல்லலை. அது கறக்கவிடாது, பாலும் சுரக்காது." மனோன்மணி உறுதியாகக் கூறினார்.

கதறியமும் குழந்தையுடன் காவியா பொருட்களை எடுத்துவைக்கச் சிரமப் படுவதைக் கவனித்த ஆச்சி பூட்டியதைத் தான் வாங்கி வைத்திருக்க முயன்றாள்,

"என்றை சின்னக் கண்ணம்மா, பாட்டியிட்டை வாங்கோ"

பாட்டியின் மடியில் மணிக்கணக்காகக் கிடந்து விளையாடும் குழந்தை, இப்போது கைகளால் தாயை இறுகக்கட்டிக் கொண்டு கால்களை உதறி, கதறி அழுது வரமறுத்தது.

சில மணித்துளிகளுக்குள் அந்த வீடு மத்து இறங்கிய தயிர்ப்பானை போலாகிக் கிடந்தது,

"போர் ஆரம்பிக்கலாம்" என்ற எதிர்பார்ப்பு இருந்ததுதான். ஆனால் போர் ஆரம்பமானவுடன் என்ன செய்யவேண்டு மென்ற ஆயத்தங்கள் எதுவும் அவர்கள் செய்து வைக்கவில்லை.

"ஊரில் என்ன நிலை? அயலவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்?" என்று அறிய அச்சதன் வெளியே சென்றான்.

அன்னமுத்தாச்சி, மனோன்மணி, காவியா எல்லோரும் தமக்குத் தேவையென்று தோன்றிய பொருட்களை எடுத்து ஒவ்வொரு தோற்பையினுள் வைத்தனர்.

சஞ்சீவன் சில புத்தகங்களை எடுத்து வைத்தான், "புத்தகங்களெள்ளாம் காவேலாதடா,

போற இடத்திலை படிக்கப் போறியோ? வந்து படிக்கலாந்தானே,”

காவியா அவற்றை வாங்கி மீண்டும் மேசைமீது வைத்தாள்.

“முருகேசண்ணை வீட்டடியிலை ஷெல் விழுந்ததாம், எல்லாரும் மகாவித்தியாலத்திலை போயிருக்கலாமெண்டு வெளிக்கிடுகினம், என்னத்தை எடுத்தாலும் விட்டாலும் அடையாள அட்டையைப் பத்திரமாய் எடுத்துக்கொண்டு வாங்கோ”

கூறிக் கொண்டே தானும் சில பொருட்களை எடுத்து ஒரு தோற்பையினுள் வைத்துக்கொண்டு அச்சுதன் புறப்பட ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கையில் “தொம்”

அருகில்திரந்த சத்தத்தோடு அவல அபூகைகளும் சேர்ந்து ஒலித்தன,

“கிட்ட எங்கையோ ஷெல் விழுத்திட்டுது கெதியாய் வெளிக்கிடுங்கோ”

அந்தப் பதற்றத்தில் ‘எதை எடுப்பது’ எப்படிச் செயற்படுவது? என்பதே புரியாது போய்விட்ட குழப்பத்தில் ‘எடுத்தவை போதும், உயிர் தப்புவதே முக்கியம்’ என்ற நோக்கில் புறப்பட்டார்கள்.

“பாட்டி, ஓவியாவினரை இந்தச் சாமான்களையும் உங்களின்ரை பாக்கிக்கை வைக்கவோ?”

காவியா சில பொருட்களை அன்னமுத்தாச்சியின் பையினுள் வைத்தாள்.

‘அப்பனே முருகா’ எல்லோரும் வெளியே வந்ததும் ஆச்சி கதவைப் பூட்டி திறப்பைத் தன் பையினுள் வைத்தாள்,

திரும்பிப் பார்த்தால் கிராமமே ஒழுங்கையில் இறங்கி நடந்து கொண்டிருந்தது. சிலர் சைக்கிள், மோட்டார் சைக்கிள் என்பவற்றிலும் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

“நீங்களும் சைக்கிளைக் கொண்டு வாருங்களன்”

காவியா அச்சுதனுக்கு ஓர் ஆலோசனை கூறினாள் அச்சுதனுக்கும் அது நல்லாதாகவேபட்டது.

“பாட்டி திறப்பைத் தாங்கோ.” என அச்சுதன் கேட்கவும் அன்னமுத்தாச்சி பையினுள் துளாவி அதை எடுக்க சில நிமிடங்களாகின. முன்கதவும் பூட்டு பழுதாகியதால் திருத்துவதற்கென இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்கொடுத்தார்கள். அது திருத்தும்வரை பூட்டுவதற்காகவென்று இந்தப்பூட்டைப் போட்டார் முன்னைய பூட்டைத் திருத்தக் கொண்டு சென்றவர். இதன் திறப்பு சிறியது.

“இந்தச் சின்னப் பூட்டைப்போட்டு, சாவியைத் தேடுவது கஷ்டமாக இருக்கிறது,” ஆச்சி மனதிற்குள் புறுபுறுத்துக் கொண்டாள்.

அச்சுதன் கதவைத் திறந்து சைக்கிளை எடுத்து வருவதற்குள்

“என்ன யோசிச்சுக்கொண்டு நிக்கிறியள், ஷெல் சிவசண்முகம் மாஸ்ரர் வீட்டிலை விழுந்து மாஸ்ரர் சரி, நிக்கிறது புத்திசாலித்தனமில்லை, கெதியாய் நடவடங்கோ.” என்று நடராசா மாஸ்ரர் சொல்லிக் கொண்டே நடந்தார்.

ஆச்சி சாவியை வாங்கி பைக்குள் வைப்பதற்கு முன்பே அவர்களின் கால்கள் அவசரப்பட்டு நடக்கத் தொடங்கின.

“சஞ்சீவன் பாட்டியின்ரை கையைப் பிடிச்சுக் கூட்டிக்கொண்டு வா. கவனமாய் எங்களோடை வரவேணும் சனநெருசல், இருட்டு காவியா மெல்ல நட. பாட்டி கெதியாய் நடந்து கொள்ள மாட்டா”. அச்சுதன் கூறிக்கொண்டே ஓவியாவை சைக்கிளில் இருத்தி, அதனை உருட்டிக்கொண்டு நடந்தான்.

ஆச்சி திறப்பை வைத்ததும் அவளிடமிருந்து பையை வாங்கிக் கொண்டு ஆச்சிக்கு அருகே நடந்து சென்றாள் மனோன்மணி.

தலைக்குமேல் ஜிவ்வென இரைந்து சென்ற எறிகணைகள் வீழ்ந்து வெடிக்கும் சத்தங்களும் வேட்டுச் சத்தங்களும் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தன. திடீரென இருபது முப்பது எறிகணைகள் தொடர்ந்து சென்று விழுந்து வெடித்தன,

“அப்பா இதென்னப்பா விடாமல் தொடர்ந்து வருகுது?” சஞ்சீவன் மிரண்டு போய் பாட்டியின் கையை விட்டுவிட்டு அப்பாவின் அருகே ஒன்றி நடந்துகொண்டு கேட்டான், அவனுக்குப் பதில் கூறமுடியாமல் ஓவியா கதறிக் கதறி அழத் தொடங்கினாள், போரைப் புரிந்து கொள்ளாவிட்டாலும் இனம் புரியாத திகிலொன்று ஓவியாவள்ளே புகுந்து அவளை அழவைத்துக் கொண்டிருந்தது,

“இதுதான் மல்லிபரல் ஷெல் அதாவது பஸ்குழல் எறிகணை என்று சொல்லுகினம், போய் விழுகிற இடத்திலை சரியான சேதமேற்படும்.”

“ஓம் அப்பம்மா, இவ்வளவு ஷெல்களும் விழுந்தால் எப்படியிருக்கும்?”

சஞ்சீவனின் வினாவிற்கு மனோன்மணி கொடுத்த விளக்கத்தைக் கேட்டு அவன் மனதிலே பயங்கரக் கற்பனையொன்று விரிய பதிலளித்தான்.

காவியா சைக்கிளிலிருந்து அழுத மகளைத் தூக்கிக்கொண்டாள், தாயை இறுக அணைத்தபடி தோளில் முகம் புதைத்து முதுகை இதமாக வருடி, கன்னத்தில் கன்னம் வைத்து ஆறுதல் கொடுக்க முனைந்தாள் தாய், மீண்டும் அதே எறிகணை.

“அப்பா” சஞ்சீவன் ஓர் அழுத்தங் கொடுத்து அச்சுதனை அழைத்தான்.

“அச்சுதன் இதிலை கொஞ்சம் ஆறிப்போட்டுப் போவமே? எனக்குச் சதுரமெல்லாம் பதறுகுது”

அன்னமுத்தாச்சியின் முகமெங்கும் முத்து முத்தாக வியர்த்தது,

“தண்ணி கொஞ்சம் தரவே பாட்டி?” காவியாகேட்டாள்

“வேண்டாம் பிள்ளை. ஒண்டுக்கு இரண்டுக்குப் போறது கஷ்டம்”

பக்கத்திலிருந்த ஒரு கல்லில் அன்னமுத்தாச்சி இருந்துவிட்டாள், அருகே காவியாவும் மகளை மடியில் சாய்த்தபடி அமர்ந்து விட்டாள்.

“அச்சுதன், சண்டை பலக்குமோடா?”

“நோர்வே, சர்வதேசம், கண்காணிப்புக் குழு எல்லாம் இருக்கக்கை அப்பிடி நடக்காது”

ஆச்சியின் கேள்விக்கு காவியாதான் பதில் தந்தாள், அந்தக் கேள்வி அச்சுதனை ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குள்ளாக்கிவிட அவன் மொனித்திருந்தான்,

காவியாவின் பதில் ஆச்சியை ஆசுவாசப்படுத்தியிருந்தது, சண்டை ஓய்ந்துவிடும், வீட்டிற்குப் போய்விடலாம், அன்னமுத்தாச்சிக்கு ஓரளவு களைப்பு மாறியதுபோலிருந்து, அவர்களுடைய பயணம் தொடர்ந்தது.

மகாவித்தியாலயத்தை வந்து சேர்ந்ததும் ஆச்சியையும் காவியாவையும் ஓவியாவையும் ஓரிடத்தில் இருக்கவைத்த பின்னர் மனோன்மணியையும் சஞ்சீவனையும் கூட்டிக் கொண்டு வகுப்பறைகள் எதற்குள்ளாவது இடமிருக்கிறதா? எனப்பார்த்துவர அச்சுதன் புறப்பட்டான். இடம் கிடைத்தால் அங்கு மனோன்மணியையும் சஞ்சீவனையும் இடம் பறிபோகாது பார்த்துக்கொள்ள விட்டுவரலாம் என்பது அவனது எண்ணம்.

போன எங்குமே இடமிருக்கவில்லை, “என்ன செய்வது?” என்ற யோசனையுடன் நடந்துவரும் போது ஒரு வகுப்பறையின் அருகே நண்பன் நவரத்தினம் நின்றிருந்தான், அச்சுதன் இடம் தேடுவதைப் பற்றிக் கூறியதும் “வகுப்பறை ஒன்றிலும் இடமிருக்காது. இங்கை

கூட்டிக்கொண்டு வா, ஏதோ சமாளிப்பம்.” என்றான். அச்சுதனுக்கும் வேறு வழி தெரியாததால் ஆச்சியையும், மனைவி, மகளையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்தான்.

அன்று இரவு குழந்தைகளைத் தவிர அனைவருக்கும் சிவராத்திரியாக அமைந்தது, பல்வேறு கதைகளுடன் பொழுது போய்க் கொண்டிருந்தது, “சண்டை ஓய்ந்துவிடும் வீட்டுக்குப் போய்விடலாம்” என்ற நம்பிக்கையும் அவர்களைவிட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தது, பின்னிரவு நேரம் இரத்தினவேல் அங்கே வந்தான்.

“என்னாலை அங்கை இருக்க ஏலேல்லை, வந்திட்டன்” என்று அவன் கூறவும் “இது எல்லாருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற கவலைதான்” என நவரத்தினம் ஆறுதல் கூற முற்பட்டான்.

“அதில்லையடாப்பா. சிவசண்முகம் மாஸ்ரர் வீட்டுக்காறர் எங்களுக்குப் பக்கத்திலை தான் வந்திருக்கினம், மாஸ்ரரின்ரை உடலை அங்கை விட்டிட்டு வந்திட்டினம், காலமைக்கும் போய்ப் பார்க்கேலுமோ எண்டு சந்தேக மாயிருக்கு.”

இரத்தினவேல் கூறியதைக் கேட்டு எல்லோரும் ஓரிரு கணங்கள் உறைந்து போயிருந்தனர்.

மனோன்மணியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் புரண்டது. 1987ல் இதே போல் ‘அமைதி இதோ வந்துவிட்டது’ என அவர்கள் எதிர்பார்த்த வேளையில் தொடக்கிய யுத்தத்தின் போது, அவளுடைய வயோதிபத் தாயை உயிருடன் விட்டுவிட்டு வந்து ஒரு மாதத்தின் பின் எலும்புகளாகக் கண்ட நினைவு ! அதன்பின் எப்போதுமே அமைதி வந்ததாக வரும் ஆரவாரம் அந்த எலும்புகளைத்தான் அவளுக்கு நினைவூட்டும்,

அரசியல் நிலையை மற்றவர்கள் ஆராய அவள் அதையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

போரின் உறுமல் ஓயவில்லை, அந்தச் சத்தங்களுடனேயே பொழுது விடிந்தது,

இரவு தோன்றிய போர்ப்பிரச் சனையிலிருந்து இப்போது வேறு பல பிரச்சனைகள் கிளைவிடத் தொடங்கியிருந்தன, அடிப்படைத் தேவைகள் அனைத்திற்கும் எங்கே போவது? என்ன செய்வது? எதுவுமே

தெரியவில்லை. குடிநீருக்கே அல்லாட வேண்டிய நிலை. காற்று.....? அதுகூட போதிய வசதிகளின்றியும் சுகாதாரம் பற்றிய அக்கறையின்றியும் கூடியிருந்த மக்கள் கூட்டத்தின் காரணமாக அசுத்தத்தைக் காவி வந்தது.

குழந்தைகளுக்கு நிலைமை புரியுமா? பசி அவர்களை அழ வைத்தது.

நேற்றிரவு ‘பங்களிக்குள் மாவைப் போடாததால் அது பழுதுபடாது தவறிவிட்டது’ என்று நினைத்தாள். இப்போது குழந்தைகளின் பசிபோக்க உணவு தயாரிக்கக்கூட எதுவுமற்ற நிலை.

ஓவியாவிற்கென்று கொண்டு வந்திருந்த ஒரு பிஸ்கற் பெட்டி இருந்தது. நவரத்தினத்திற்கும் மூன்று பிள்ளைகள், எடுத்துப் பிரித்தால் அரைவயிறும் கால்வயிறுமாக அவர்கள் பசி போகும், ஆனால் அடுத்த பொழுது ஓவியாவிற்கு...?

‘அது ஆண்டவன் சித்தம்’ என்று, அன்னமுத்தாச்சியின் பையைத் துளாவி அந்த பிஸ்கற் பெட்டியை எடுத்து வந்து காவியா பங்கிட்டாள்.

அச்சுதன் எங்கிருந்தோ ஒரு போத்தலில் சிறிது கொதிநீர் கொண்டு வந்தான். காவியா பால்மாவை அதற்குள்ளேயே போட்டு கலக்கி ஓவியாவிற்குக் கொடுக்கவென ஆயத்தஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில்

“பாக்கிக்குள்ளே வீட்டுத்திறப்பு கிடக்கு, கவனம் பிள்ளை.” என்றாள் ஆச்சி,

“நான் திறப்பை எடுக்கேல்லைப் பாட்டி” எனப் பதிலளித்தாள் காவியா,

“வீட்டை போன உடனை அந்தப் பூட்டுத் திருத்தியாச்சோ எண்டு பார்த்து அதைப் போடுவிக்கவேணும்.” ஆச்சி மனதிற்குள் தீர்மானமெடுத்துக் கொண்டாள்.

“வீட்டிலே ஐஞ்சாறு சோப் கிடக்கு. ஒண்டைக்கூட எடுத்து வராமல் விட்டிடன்”

“ஏன் உமக்கு இப்ப சோப்?” காவியா கூறியதைக் கேட்ட அச்சுதன் ஏளனங்கலந்த குரலிலே கேட்டான்

“இரவு ஓவியாவைப் படுக்கவைத்த துணியை நனைச்சுப் போட்டான், வீட்டிலே

கேட்டு, காற்சட்டை களட்டி 'சூ' போறவள், இப்ப காற்சட்டையை நனைச்சுப் போறாள். எல்லாம் தோய்ச்சுக் காயப்போட வேணும்."

"இதெல்லாம் எங்கை போய்ச் செய்யப்போறீர்? தண்ணி தேடப் படுகிறாடு."

அச்சுதன் விரக்தியாகப் பதிலளித்தான்.

"வீட்டிற்கு எப்ப போகலாம்?"

மனம் ஏங்கியது.

மதியம் அண்மிக்க அன்னமுத்தாச்சிக்கு நாவரசி அதிகமாகியது, இதுவரை அங்கு சாய்ந்து படுக்க மறுத்திருந்தவளுக்கு இப்போது இருக்க இயலவில்லை, மாற்றுச் சேலையாகக் கொண்டு வந்திருந்ததை எடுத்து நிலத்திலே விரித்து படுக்கவென எண்ணியவள், அந்தத் திறப்பின் நினைவுவரவே பையினுள் கையை வைத்து இயன்றளவில் தேடினாள்,

சாவியைக் காணவில்லை.

உடல் அயர்ச்சியையும் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, ஒவ்வொரு பொருளாக எடுத்துத் தேடினாள், ஆனால் அதைக் காணவில்லை, தன் சேலையையும் நன்கு உதறித் தேடினாள்,

அதைக் காணவேயில்லை.

என்ன நடந்திருக்கும்? அவசரமாக வைத்தபோது கைதவறி விழுந்திருக்குமோ?

ஓவியாவின் பொருட்களை வைத்தெடுக்கும்போது தவறியிருக்குமோ? அன்னமுத்தாச்சி சரிந்து படுத்தாள்.

மூளை எழுந்திருந்து சாவியைத் தேடியது, பையைச் சரிவரப் பார்க்கவில்லையோ? திறப்பும் சிறியது. எங்கேயாவது செருகப்பட்டிருக்குமோ?

"பாட்டி ஓவியாவின்ரை பாலிலை கொஞ்சம் குடிக்கப் போறீங்களே? தேத்தண்ணி கூட இல்லாமல் எவ்வளவு நேரம் இருக்கப் போறியள்?"

காவியா பாலுடன் அருகே வந்தமர்ந்தாள், ஆச்சி எழுந்து இருந்துகொண்டாள், நாவரண்கிடந்தது, ஆத்மா, நீரைத்தேடித் தவிக்க ஆரம்பித்திருந்தது. இரண்டு வாய் குடித்தாள், குழந்தைப் பால்மா, மனம் வயிற்றைக் குமட்டியது.

நவரத்தினத்தின் மகள் வாணி அந்தப் பாற்போத்தலையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள், அடுத்த வாய் குடிக்கமுடியவில்லை.

"அந்தப் பிள்ளைக்குக் குடு மேனை."

"சஞ்சீவனுக்கு பிஸ்கற்றை விட தண்ணீர்தான் கொடுத்தது."

காவியாவினுள் சஞ்சீவன் பற்றிய எண்ணம் பளீரிட்டாலும் வாணியின் பார்வை அந்த இரு மிட்டு பாலை அவளுக்குக் கொடுக்க வைத்தது,

பிள்ளைகளுக்குப் பால் வேண்டுமென்றுதான் பன்னிரண்டாயிரம் ரூபாவுக்கு பசுவாங்கி வளர்த்தார்கள்,

"பாவம். அந்தப் பசுவும் கன்றும் இப்ப என்ன பாடோ?" காவியா கவலைப்பட்டாள்.

"எப்போது வீட்டுக்குப் போகலாம்?"

மனம் தவித்தது,

"வீட்டுக் கிணற்றின் தண்ணீர் குடித்தால் போதும்"

அன்னமுத்தாச்சி ஒரு பெருமூச்சுடன் மீண்டும் தனது பயணப்பையை ஆராயத் தொடங்கினாள், அந்தச் சாவியை காணவில்லை, வீட்டுத் திறப்பை கவனமின்றி வைத்ததற்காகத் தன்னையே நொந்து கொண்டாள். பயணப்பை வைத்திருந்த இடத்தைச் சுற்றி, கண்பார்வையைத் தீட்சண்யமாக்கித் தேடினாள்,

அதைக் காணவில்லை.

"அப்பனே முருகா!"

கையெடுத்துக் கும்பிட்டுவிட்டு, படுத்துக்கொண்டாள், போர் தொடங்கிய அந்த நிமிடத்தில் உயிரை மட்டும் காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்தால் போதுமென்று தோன்றியது. உண்மைதான், ஆனால் நேரம் மெல்ல மெல்ல நாட்களாகியபோது, அந்த உயிரும் அது குடியிருக்கும் உடலும் வாழ எத்தனையோ பொருட்கள் தேவைப்பட்டன.

அச்சுதனும் நவரத்தினமும் அலைந்து திரிந்து, தேநீர், பிஸ்கற் என அகப்பட்டவற்றைக் கொண்டு வந்த பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்தார்கள்.

இப்படியே வாழமுடியுமா? போர் ஓயாதா? வீட்டுப் பக்கம்போக முடியாதா?

எல்லோரும் ஏங்கித் தவித்தார்கள்,

பாணும் சமைத்த உணவும் வழங்கப்பட்ட போதும் அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூட போட்டியிடும் நிலை.

“ஏதாவது சாப்பாட்டுச்சாமான் கிடைத்தாலும் எக்கச்சக்க விலை சொல்லுறாங்கள், கையிலை கொண்டுவந்த காசும் முடியுது.”

அச்சுதன் கூறியபோதுதான் அன்ன முத்தாச்சிக்கு அந்த நினைவு வந்தது.

“சீட்டுக்காசை எடுத்த அண்டைக்குத்தானே சண்டை தொடங்கினது, அதை எடுத்துக் கொண்டா மறந்திட்டன்.”

ஆச்சி கூறியதும் எல்லோரும் திகைத்துப் போனார்கள். ஒரு இலட்சம் ரூபா சீட்டு. எண்பத்தையாயிரம் எடுத்தது, ஏறும்பு சேர்த்த மாதிரி சேர்த்த காசு. அதனை வைத்து கண்ட கனவுகள் பல, இந்தக் கணத்தின் தேவைபணம்.

“என்ன அப்பம்மா நீங்கள்...”

தன்னை மறந்து காரமாக ஆரம்பித்த அச்சுதனை ஊடறுத்தாள் மனோன்மணி.

“அந்தப்பதகளிப்பிலை எதுதான் நினைவு வரும்? மாமி கவனமாய்த்தான் வச்சிருப்ப, போய் எடுக்கலாம்,”

அன்னமுத்தாச்சியின் மனம் அமைதியடையவில்லை, அவள் பறக்கத் துடித்தாள்,

“இந்தச் சண்டையிக்கை ஒரு கள்ளனும் போகான், வீட்டை போய் எடுக்கலாம்”

மனோன்மணி ஆறதல் கூறினாள், அவளுடைய மனதையே அந்தச் சொற்கள் ஆறுதற்படுத்தவில்லை.

போரின் உறுமல்கள் சற்றுத் தணிவது போலத் தோன்றியது. இப்படியே குறைந்தால் மறுநாள் வீடுகளைப் போய்ப்பார்க்கக்கூடியதாக இருக்குமென்று பேசிக் கொண்டார்கள்

“வீட்டுக்குப் போகலாமென்றால்... இந்தச் சாவியைக் காணவில்லையே!” அன்ன முத்தாச்சியின் கவலை கூடியது.

“அச்சுதன், அந்தச் சாவியை இன்னும் எடுக்கேல்லை மேனை.” அச்சுதன் அருகே அமர்ந்திருந்தபோது ஆச்சி பேச்சை மெல்ல ஆரம்பித்தாள்;

“அதுக்கொரு அவசரமுமில்லை அப்பம்மா, அதையே யோசிச்சுக் கொண்டிருக்காதையங்கோ,”

அச்சுதன் அலட்சியமாகப் பதிலளித்தது அவளுக்கு ஏமாற்றத்தைத் தந்தது.

“வீட்டுக்குப் போகவிட்டால் சாவி தேவையென்றது கூட இவனுக்குத் தெரியாதா?” மனம் கேட்டுக்கொண்டது.

மனோன்மணிக்கு மாமியாரின் மனப் பதற்றம் புரிந்தது.

“நானொருக்கால் பாக்கைப் பார்க்கக் கட்டுமோ?”

“அதுக்கென்ன ஒருக்கால் பாருமன்”

மனோன்மணியின் தேடலுக்கும் பலன் கிடைக்கவில்லை. அன்று சப்தங்கள் பெருமளவு ஓய்ந்திருந்தன, ஊரடங்குச் சட்டம் தளர்த்தப்பட்ட பின் ஆண்கள் சேர்ந்து வீடுகளைப் பார்க்க போவதென்று தீர்மானித்தார்கள்,

வீட்டிலிருந்து எடுத்துவர வேண்டிய பொருட்களை ஒவ்வொருவரும் கூற காவியா ஒரு சிறுதுண்டுக் காகிதத்தில் குறித்து அச்சுதனிடம் கொடுத்தாள்,

“நாங்களும் வந்து வீட்டிலை இருந்தாலென்ன? இப்பிடி எவ்வளவு நாள் இருக்கிறது?”

“சண்டைக்குப்பிறகு ஊர் எப்பிடி இருக்குதோ? போய்ப்பார்ப்பம், இருக்கேலு மெண்டால் போவம்,”

காவியாவிற்கு ஆறுதல் கூறுவதுபோல் அச்சுதன் பதிலிறுத்தான்,

“சாவியைக் காணவில்லை மேனை, என்ன செய்யப்போறாய்?” அன்னமுத்தாச்சி பையைக் குடைந்தவாறே கேட்டாள், அச்சுதன் விரக்தியாகச் சிரித்தான்,

வீடு பூட்டியபடி இருக்குமா?

“உந்தச் சண்டைக்கை ஒரு கள்ளனும் போயிருக்கேலாது”

மருமகள் ஆறுதலுக்காக கூறிய மனதிற்குள் வைத்திருந்த சொற்களை ஆச்சி கூறினாள், அச்சுதன் மௌனமாயிருந்தான்.

காலை பத்துமணிக்கு ஊரடங்குச் சட்டம் தளர்த்தப்பட்டது. போகத் தயாராயிருந்தவர்கள் புறப்பட்டனர்.

“மறக்காமல் எல்லாத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு வா, துண்டு எடுத்திட்டியே?”

மனோன்மணி அச்சுதனுக்கு நினைவு ஊட்டினாள்.

‘சாவியில்லாமல் எல்லாம் எடுக்கக் கஷ்டப்படப் போறான்.’ ஆச்சி மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்,

“வீட்டு முன்பக்கமெங்கையேன் சாவி விழுந்துகிடக்கோ எண்டு பார் மேனை”

பயணப்பையுள் வைக்கும்போது தவறிவிழுந்து கிடந்தால் திறப்பை எடுத்து விடலாம் என்றொரு நப்பாசை அவளுள் தலை நீட்டியது.

மனதுள் குவிந்துகிடந்த சோகங்களினிடையே ஒரு சிரிப்பு அச்சதனிடம் பிறந்தது, ஆச்சியை நோக்கி தலையசைத்து சிரித்துவிட்டு அவன் புறப்பட்டான்.

நேரம் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

‘வீட்டை எப்படித் திறந்திருப்பான்? முந்திய பூட்டென்றால் திறப்பது கஷ்டம், இது அவ்வளவு கஷ்டமாயிருக்காது, எப்படியும் திறந்திருப்பான், அப்பனே முருகா, கதவைத்திறந்து அந்தக் காசை எடுத்து போடவேண்டும்.’

தேவைப்பட்ட ஒவ்வொரு பொருளும் அது இருக்குமிடமும் நினைவில் வந்து கொண்டிருந்தது.

ஏன் இவ்வளவு நேரமாகிறது? எங்களுடைய வீடு திறக்கேலாததுதான் பிரச்சனையோ? ஊரடங்குநேரமாகப் போகிறதே.

தூரத்தில் அவர்கள் வருகிறார்கள், அதோ அச்சுதன், கையில் ஒன்றுமில்லை. கதவு திறக்கமுடியவில்லையோ?

அச்சுதனின் முகம் கவலையால் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறதா?

“என்னப்பன்? என்ன பிரச்சனை?”

மகனின் முகம் பார்த்து மனோன்மணிகாரணம் தேடினாள்,

அச்சுதனின் கண்கள்...? அவனுடைய தந்தை காலமானபோதுதான் இந்தக்கலக்கத்தை காவியா கண்டிருக்கிறாள், அந்தக் கண்களுள் கண்ணீர் வெளிவரத் தயாராய் நின்றது,

“சாவியைக் காணவில்லை எண்ட தாலை...” அன்னமுத்தாச்சி கேட்கத் தொடங்க அச்சுதன் கம்மிய குரலில் பதில் கூறினான்,

“அங்கை எங்களின்ரை வீட்டையே காணவில்லை அப்பம்மா”

இருட்டடிப்பு

-கவிஞர் ஏ. இக்ரால்

சூரியன் சுழன்றது
பூமியும் சுழன்றது
ஆளையாள் சுற்றினாள்
நாளைத்தான் எண்ணினோம்!

நாமதை எண்ணிட
தேர்ந்தொரு கோட்டினில்
பூமியைச் சுற்றிய
சூரியச் சுழற்சியில்
நாளினை வருடமாய்
நாளிலம் தந்தது!

சூரியன் இளமைதான்
பூமியும் இளமைதான்
சேர்ந்த இக்கிரகங்கள்
சேர்ந்தவை இளமைதான்
உயிரினம் வயதாகி
வளமற்றுச் செத்தன!

பிணத்தேசம்!...

மாரிமுத்து சிவகுமார்

ஹட்டன்

அறிமுகம் 15 – புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகள்

மலையகம் கஹுவத்தையைச் சேர்ந்த மாரிமுத்து சிவகுமார் 18.08.1973ல் பிறந்தவர். வர்த்தகத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள இவர் கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை ஆகிய துறைகளில் எழுதி வருகிறார். இவரது படைப்புகள் சங்கமம், வீரகேசரி, தினக்குரல், தினகரன், மித்திரன் வாரமலர், நவமணி, ஞானம், அமுது, தடாகம், சங்கநாதம், சர்வதேச தமிழர் கவிதைச் சிறப்பிதழ் மத்திய மாகாண தமிழ் சாகித்திய விழாச் சிறப்பிதழ்கள், இலங்கை வானொலி ஆகியவற்றில் வெளியாகியுள்ளன. 1991 அஸீஸ் மன்றம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாம் இடம், ‘சர்வோதய’ நிறுவனம் அகில இலங்கை ரீதியில் நடத்திய கட்டுரைப் போட்டியில் பரிசுகள், ‘அகிலம்’ சஞ்சிகை நடத்திய கட்டுரைப்போட்டியில் பரிசு, அகில இன நல்லுறவு ஒன்றியத்தின் ‘சாம பூரி சமூக ஒளி’ விருது, தடாகம் சஞ்சிகை 2000ஆம் ஆண்டு நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாம் இடம், 2001ஆம் ஆண்டு மத்திய மாகாண தமிழ் சாகித்திய விழா விருது, ஹட்டன் நூல் நிலைய இலக்கியப் போட்டிகளில் முதற் பரிசுகள் 2001ஆம் ஆண்டு மலையக நட்சத்திரப் பேரவை நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு, 2006ல் பேராதனை பல்கலைக்கழக தமிழ்ச்சங்கம் நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் பரிசு ஆகியவற்றைப் பெற்றுள்ளார். இவரது ‘மலைச் சுவடுகள்’ என்ற கவிதைத்தொகுதி 2006 மத்திய மாகாண சாஹித்தியப் பரிசினைப் பெற்றுள்ளது.

இவரது தொடர்பு முகவரி : இல 86, சைட்லீதி, ஹட்டன், தொலைபேசி : 051 - 2223418

சாக்கடைச் சந்துகளில்
முண்டங்கள் புதைய
சறுக்கிடும் பள்ளங்களில்
தலைகள் சிதற
பொறுக்கியும் பொருத்திட
இயலாத பிணங்கள்!...

படைப்போன்
பட்டியலில்
பாடைகளைத் தொட்டிலாக்கி
முடிப்பவன்
கைகளில்
சிதறிய பிணத் துண்டுகள்!...

கயமை
தலைவிரித்து
பொய்யும் செய்யுலாகி
உய்யும் பிறப்புகளுக்கு
உன்னதங்கள்
உறையுதில்லை!...

உவகை சுருக்கிட்டு
உலகம் தலை பிரண்டு
பிரளயம் நெருங்கி
பிணங்களை கௌவி
குரல்வளை நெருக்கும்
கவலயம் இன்று!...

இரைக்கு பறை தட்டி
 இறையிடம் மன்றாடி
 குறைவரம் பெற்று
 கொள்கைகளால்
 கோபுரம் கட்டி - தீக்
 கொளுவுக்கு
 அபிஷேகம்!...

பணத்தின் புணர்விற்கு
 பிணத்தை ருசிக்க
 குணத்தின் குணவியல்பு
 குறை பிரசவம்
 குவிக்குது!...

பால்மணம் சொரியும்
 பல்லிடுக்கில்
 துப்பாக்கி திணித்து
 வால் முளைத்த
 காம இச்சைகளுக்கு
 தோட்டாக்களாய்
 அதுகள்!...

பாவத்தை சுருக்கிட்டு
 கேவலத்தை நாட்டும்
 விஷப் பாவிகள்
 பஞ்சணையில்
 அப்பாவிகள் அவலங்களாய்!...

தாய்மையின் தத்துவத்தை
 பிய்த்துண்ணி
 சேய்மையின் கண்களுக்கு
 துவாரமிட்டு
 பெண்ணில்
 சுவைகாணும்
 பிணந்தின்னும் சுவாலைகள்!...

எமனின் முற்றுகை
 யந்திர கவசமிட்டு
 காமனில் கூடுபுகுந்து
 சல்லாப சந்திக்கு
 பிணங்களையும்
 பிய்த்துண்ணும்

இயற்கையின் செருக்கு
 இதயத்தை முறுக்கிற்று
 வழக்கத்தை மாற்றி
 வாடிவத்தை கூட்டி
 அடுக்கிற்று - மெய்யால்
 அகிலத்தை கல்லறையாக்கி!...

உத்தரவாதம் உயிர் பிரிந்து
 பித்தலாட்டம் பேயாசி
 சித்தன் வழி
 புத்தன் வழி
 அத்தனையும்
 மதம் பிறந்து
 மண்டியிடாத
 மகா வெறிகள்!...

துப்பாக்கிய தேசத்திற்கு
 துப்பாக்கியங்கள் மீதங்களாய்
 நிரக்கதிகள் வாளெடுத்து
 நிற்பசியை தீர்க்கும்
 என் பசிக்கு
 இரைபோடும்
 பிணத்தேசம்!...

‘மறுமலர்ச்சி’

ச. பஞ்சாட்சர சர்மா

நேர் காணல்

ஈழத்தின் முதலாவது சிறுசஞ்சிகையான ‘மறுமலர்ச்சி’யை வெளிக்கொணர்ந்த ஐவரில் ச. பஞ்சாட்சரசர்மாவும் ஒருவர். இவர் சமஸ்கிருத, தமிழ் பண்டிதர். ஆங்கிலம், மலையாளம், ஹிந்தி ஆகிய மொழிகளில் பரீட்சயம் உள்ளவர். இவரே மறுமலர்ச்சிக்குழுவில் அதிகம் படித்தவர். பழமையை நன்கு தெரிந்து கொண்டு புதுமை இலக்கியத்தை ஆக்கியும் ஊக்கியும் தொழிற்பட்டவர். நவீன இலக்கியத் துறையில் கட்டுரை, புனைகதை மொழிபெயர்ப்பு நாடகம் சிறுவர் இலக்கியம் ஆகிய துறைகளில் பங்களிப்புச் செய்தவர். 2001ஆம் ஆண்டில் பல்கலைக்கழக மாணவி செல்வி செல்வராணி வேலுப்பிள்ளை இவரது வாழ்வும் பணியும் பற்றி ஆய்வு செய்து பட்டம் பெற்றுள்ளார். 1987ல் இவரது வாழ்க்கையும் பணியும் ஆக்கங்களும் சேர்ந்த தொகுப்பாக ‘பஞ்சாட்சரம்’ என்ற நூல் யாழ் இலக்கிய வட்ட வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது. 1996ல் யாழ் இலக்கிய வட்டம் இவருக்கு மறுமலர்ச்சிக்கான விருதுவழங்கி பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தது.

● தங்கள் இளமைக்காலம் பற்றி நினைவு கூர்ந்து சொல்வீர்களா?

எனது தகப்பனார் அக்காலத்தில் பிரபலமான சுதேசவைத்தியராயிருந்தார். ஆஸ்பத்திரியோ மருந்தகங்களோ இல்லாத காலமாகையால் தகப்பனாருக்கு ஓய்வு குறைவு. எனக்கு ஏடுதுவக்கிய பின்பு எனது கல்வி விஷயமாய் என் தகப்பனார் கவனிக்க முடிவவில்லை. பிராமணச் சிறுவன் கிரந்தம் படிக்க வேண்டுமென்று கூறி உறவினர் ஒருவரிடம் அனுப்பினார். அவர் வேண்டா வெறுப்பாக ஏதோ சொல்லித் தந்தார். ஆனால் ‘விட்ட குறை தொட்ட குறை’ என்பார்களே, அந்த வகையில் கிரந்த எழுத்துக்களையும் தமிழெழுத்துக்களையும் மிக விரைவில் வாசிக்கப் பழகிவிட்டேன்.

அண்மையில் சைவப் பாடசாலை இல்லாமையால் ஆரம்பத்தில் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகவில்லை. ஏழெட்டு வயதிலேதான் மிஷன் பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டேன். இரண்டுநாள் முதலாம் வகுப்பிலிருந்தேன். தடையின்றி நான் வாசிப்பதைப் பார்த்து விட்டு, ஆசிரியர், என்னை இரண்டாம் வகுப்புக்கு அனுப்பிவிட்டார். அங்கும் 3,4 நாட்கள் தானிருந்தேன். எனது வாசிப்பு வேகம் என்னை மூன்றாம் வகுப்புக்குத் தள்ளிவிட்டது. வகுப்பேற்றப் பரீட்சை வரையில் அவ்வகுப்பிலிருந்தேன். ஆனால் கணக்குப்பாடந் தெரியாமல் மிகக் கஷ்டப்பட்டேன். ஆசிரியப் பயிற்சி

யாழ். பல்கலைக்கழக மாணவன் ஒருவருக்கு ச. பஞ்சாட்சர சர்மா வழங்கிய இந்நேர்காணல் இதுவரை எங்கும் பிரசுரமாகவில்லை. ‘மறுமலர்ச்சி’ சஞ்சிகை பற்றி ஆய்வு மேற்கொண்ட திரு. செ. சுதர்சன் அவர்கள் (தற்போது பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளர்) திரு பஞ்சாட்சர சர்மாவின் மகனான கோப்பாய் சிவத்திடம் இதனைப் பெற்று ஞானத்துக்கு வழங்கினார்.

- ஆசிரியர்

பெறாதவரும் 60 வயதை எட்டியவருமான ஒருவரே ஆசிரியராயிருந்தார். கணக்குகளை விளங்கப்படுத்தாமல் ஏசுவதும் குட்டுவதும் அடிப்பதுந்தான் அவருடைய போதனாமுறை. நான்காம் வகுப்பில் நான் அதிக நாள் படிக்கவில்லை. எனக்குப் பூணூல் போட்டதோடு பாடசாலைப் படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி இடப்பட்டது.

திண்ணைப் பள்ளிக் கூடமுறையில் ஒரு கோயிலில் நடந்த பாடசாலையிற் சேர்க்கப்பட்டேன். சிறியவர்களும் சற்று வளர்ந்தவர்களும் 10,12 பிராமணச் சிறுவர்கள் காலை முதல் பொழுது மறையும் வரை படித்தோம். பூரணை அமாவாசைகளில் தான் விடுதலை. அப்போதுதான் வீட்டில் விளையாடலாம். ஆசிரியரான அந்தணப் பெரியார் கடுமையான சட்ட திட்டங்களைக் கையாளுவார். கையில் எந்த நேரமும் தடி இருக்கும். மாணவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசக்கூடாது. 2,3 அடி இடைவெளிவிட்டுத் தூரமாகப் பாய்த்தடுக்குகளிலும் பலகைகளிலும் இருந்து படிக்க வேண்டும். ஆசிரியர் அபர்ந்திருக்கும் இடத்திற் போய்க் கைகட்டி நின்று பாடமாக்கியதை ஒப்பிக்க வேண்டும். அச்சப் புத்தகங்கள் இருந்தாலும், சில பாடங்களைப் பனையோலையேட்டில் எழுதிப் படிக்க வேண்டும். (நான் எழுத்தாணியால் எழுதிப் படித்த சில ஏடுகளை இப்போதும் வைத்திருக்கிறேன்.) நாலாம் ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கும் வயதுமான எங்களை மாதத்தில் ஒருதரம் மணலில் அரிவாரி எழுதும் படி சொல்வார் வாத்தியார். எழுத்துமுறை மறவாமலிருக்கவே இந்த முறை. ஆத்தி சூடி, கொன்றை வேந்தன், வெற்றிவேற்கை, வாக்குண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி என்னும் நீதி நூல்களும் இவை போன்ற வடமொழி நீதி நூல்களும், இலக்கண வினாவிடை, நாவலர் பால பாடங்களும் இவை போன்ற வடமொழி இலக்கண நூல்களும் நிகண்டுக்கும் அப்போது நாங்கள் பாடமாக்கிய நூல்கள். இவற்றில் எதையும் வாத்தியார் எங்களுக்கு விளக்கியதில்லை. பாடமாக்குவிப்பதே அவர் வேலை. 'இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து' என்றபடி அப்போது மன்னஞ் செய்தவை பின்பு நான் கன்னாகத்திலும் திருநெல்வேலியிலும் உயர்தரக் கல்வி கற்றபோது மிக மிகப் பயன்பட்டன.

அந்தக் காலத்தில் கோயில்கள் தோறும் புராணப்படிப்பு சில மாதங்களுக்குத் தொடர்ந்து நடக்கும். கலியாணப் படிப்பு முதலிய விசேஷ படிப்பு நடக்கின்ற நாட்களில் பிற ஊர்களிலிருந்தும் பிரபலமான புராண படனகாரர் அழைக்கப்படுவார்கள். சிலர் புராணப் பாடல்களை அழகிய இராகங்களில் வாசிப்பார்கள். அறிஞர்களான சிலர் அந்தப் பாடல்களுக்குப் பொருள் சொல்லி விளக்குவார்கள். ஒருவர் கூறிய பொருளை மறுத்து இன்னொருவர் வேறு பொருள் கூறுவார். போட்டி ஏற்பட்டுவிடும். ஒரு கோயிலில் தொடங்கிய போட்டி வேறு கோயிற் படிப்பிலும் தொடர்ந்து நடக்கும். பாட்டு வாசிப்பவர்கள் குரல் வளமும் இராக ஞானமும் உடையவர்களாயிருப்பார்கள். பாட்டுக்களை வெவ்வேறு இராகங்களில் வாசிப்பார்கள். அவர்கள் வாசித்த அதே இராகத்தில் பயன்சொல்பவர்கள் பொருள் விளக்க வேண்டும். வித்துவானாயிருந்தாலும் இராக ஞானம் இல்லாதவர் அவமான மடைவது முண்டு. சமயப் பேச்சு கதாப் பிரசங்கம் சங்கீத கச்சேரி ஆகியவை அக்காலத்தில் கோயில்களிலோ சங்கங்களிலோ நடப்பது மிகக் குறைவு. வானொலி இல்லாத காலம். பேசும் படமென்றும் சினிமா பிரபலமடையாத காலம். ஆகவே கிராம மக்களுக்கு சமயஞானம் பெறுவதற்கும் சங்கீதம் கேட்டுச் சுவைப்பதற்கும் புராணபடனத்தை விட வேறு வாய்ப்புகள் இல்லாததால், அதிகமான மக்கள் கூடுவார்கள். சிறு வயதில் இந்த இசையில் ஈடுபட்டேன். அவர்களைப்போல் நானும் பாட்டு வாசிக்கலாமென்று தோன்றும். வீட்டுக்கு வந்து வாசித்துப் பார்ப்பேன். பாட்டை வாசிக்க முடிகிறது. ஆனால் இராகம் எதுவும் வரமாட்டாது. பெரிய ஏமாற்றத்தோடு புராணப் புத்தகத்தை வைத்து விடுவேன். பிள்ளைகளுக்குப் புராண படனம் பழக்குமாறு கோயிற் பாடசாலை ஆசிரியரைப் பெற்றோர் சிலர் கேட்டனர். அந்த ஆசிரியர்க்கும் ராக ஞான மில்லாத படியால், அவர், பெற்றோரின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றவில்லை. இதிலும் எனக்கு வாய்ப்பில்லை.

எங்கள் வாத்தியாருக்கு வடமொழியில் பாஷாஞானம் இல்லை. அதே போல வடமொழிக்குரிய தேவ நாகரி என்னும் எழுத்தும் தெரியாது. அக்காலத்தில் தேவ நாகரி எழுத்தும் சமஸ்கிருத பாஷையையும் அறிந்தவர் யாழ்ப்பாணத்தில் மிகச் சிலரே இருந்தனர். மற்றவர்கள் கிரந்த எழுத்தில் பூசை மந்திரங்களை எழுதி படித்தவர்களாயிருந்தனர். (இக்காலத்திலுங்கூட இங்கே இலக்கிய இலக்கணத்தோடு சமஸ்கிருதம் படித்த குருமார்தொகை மிக மிகக் குறைவு. சைவ பொதுமக்களுக்கு

உண்மை தெரிவதில்லை.) என்னுடைய உறவினரொருவருக்கு நாகரியெழுத்துத் தெரிந்திருந்தது. அதனால் சலபமாய் அந்த எழுத்தைப் பழகிக் கொண்டேன். இவ்வாறு மூன்று நான்கு ஆண்டு கோயிற் பாடசாலையிற் கழிந்தது.

வெளியூரவரான எங்கள் வாத்தியார் முதுமைகாரணமாய் வராதிருந்து விடவே பாடசாலை மூடப்பட்டது. நான் வீட்டில் வீண் பொழுது போக்கினேன். என் வாசிப்புப் பசிக்கு ஏற்ற நூலுணவு கிடைக்கவில்லை. முன்பு மிஷன் பாடசாலையில் சேர முன்னம் பஞ்சாங்கங்களை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு 60 வருஷங்களின் பெயர்களையும், மாதம், வாரம், நட்சத்திரங்களின் பெயர்களையும் வாசித்துப் பொழுது போக்கியது போலவே, இப்போது தகப்பனாருடைய அலுமாரியிலிருந்து அவரில்லாத நேரங்களில் பகவத்கீதையையும் தமிழ் வைத்திய நூல்களையும் எடுத்து வாசித்துப்பார்ப்பேன். ஒன்றும் விளங்காது. இத்தருணத்தில் C.M.S. ஆங்கில பாடசாலையின் (இப்போதைய கிறிஸ்தவக் கல்லூரி) ஆசிரியரொருவரின் தூண்டுதலால் என்னை ஆங்கில பாடசாலையிற் சேர்க்கத் தகப்பனார் உடன் பட்டார். எனது துரதிர்ஷ்டம்! பின்பு தகப்பனாரின் மனம் மாறிவிட்டது. சில வாரமோ மாதமோ வீணான பின்பு எனது பூர்வஜன்ம புண்ணியப் பயனாய், சன்னாகத்திலிருந்து பிராசீன பாடசாலையிற் சேர்க்கப்பட்டேன்.

இவ்விடத்தில் அந்தப் பிராசீன பாடசாலையையும் (Oriental School) அதை நிறுவிய மகானாகிய முகாந்திரம் தி. சதாசிவையரையும் பற்றிச் சிறிதாயினும் சொல்ல வேண்டியது அவசியமாகும். சதாசிவையர் அளவெட்டியூரவர். தமிழ் சமஸ்கிருதம் ஆங்கிலமாகிய மும்மொழியும் கற்ற அறிஞர். பல நூல்களைப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தவர். செய்யுளிலும் வசனத்திலும் நூல்களியற்றியவர். இவர் இளமையில் ஆங்கில ஆசிரியராயிருந்த போது, கொழும்பில் ஆங்கில ஆசிரியர்க்கான பயிற்சிக் கலாசாலை நிறுவப்பட்டது. அங்கு போய்ப் பயிற்சி பெறுவதற்கு ஆசிரியர்கள் ஆர்வங் கொள்ளாதிருந்ததால் கல்வியதிகாரிகள் சிலர் நாடெங்கும் போய்ப் பிரசாரம் செய்து இளம் ஆசிரியர்களைக் கூட்டிச் சென்ற போது, கொழும்புக்குப் போய்ப் பயிற்சி பெற்றவர்களுள் சதாசிவையரும் ஒருவர். பயிற்சிக் கல்லூரியில் சுவாமி விபுலானந்தர் இவரோடு சக பாடியாயிருந்தார். அப்போது விபுலானந்தர் மட்டக்களப்பிலிருந்து மயில்வாகனம் என்னும் பெயரோடு B.Sc என்னும் விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாசிரியராய் பயிற்சிக்கு வந்திருந்தார். அவர் பயிற்சி முடிந்ததும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டித பரீட்சைக்குத் தோற்றி ஈழத்தின் முதலாவது பண்டிதர் என்ற பெருமதிப்போடு யாழ்ப்பாணத்தில் ஆசிரியப் பணிபுரிய வந்தார். சதாசிவையரை வடபெரும் பாகத் தமிழ் வித்தியாதாரிசு என்ற கல்வியதிகாரிப்பதவி தேடி வந்தது. இந்த இரு நண்பர்களும் வேறு பல தமிழறிஞர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு 1921ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபி விருத்திச் சங்கம் என்னும் அறிஞர் சபையை நிறுவினார்கள். பல நூறு பிரவேச பால பண்டித, பண்டிதர்களைத் தோற்றுவித்த இந்தச் சங்கத்தைப் பற்றி இங்கு விவரிக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் இந்தப் பரீட்சைகளுக்காக மாணவரைத் தயாரித்த பிராசீன பாடசாலையைப் பற்றி நீங்கள் அறிய வேண்டும்.

சதாசிவையரது தனிப்பட்ட முயற்சியால் சன்னாகத்தில் காணி வாங்கிக் கட்டிடங்கள் கட்டித் தொடக்கப்பட்டது இப்பாடசாலை. மகாவித்துவான் கணேசையரும், கேரள (மலையாள) நாட்டவரான வேத விசாரதர் வி. சிதம்பர சால்திரிகளும் ஆசிரியர்களாயிருந்து தமிழும் வடமொழியும் கற்பித்தார்கள். வேறு உதவியாசிரியர்களும் இருந்தனர். விடுதிக் கட்டிடங்களும் இருந்ததால் பிறவூர் மாணவர்கள் இங்கு தங்கியிருந்தும் படித்தார்கள். ஏறக்குறையப் பதினைந்து ஆண்டுகள் பெரும் பணிபுரிந்த இப்பாடசாலை பின்பு மாணவரில்லாமையால் மூடப்பட்டது.

இந்தப் பிராசீன பாடசாலை தொடங்கிப் பத்து ஆண்டுகளின் பின் 02.11.1931இல் எனது 15ம் வயதில் இங்கு சேர்க்கப்பட்டேன். பக்கத்துக் கோயிற் குருக்களின் வீட்டில் தங்கியிருந்து பாடசாலையிற் படித்தேன். அடுத்து வந்த பிரவேச பரீட்சையில் (1932) சித்திபெற்றேன். என் வாழ்வில் ஒரு பரீட்சைக்கு விண்ணப்பமனுப்பி வினாத்தாளுக்கு விடையெழுதியதும் சித்தியெய்தியதும் இதுவே முதல் முறையாகும். பிரவேச வகுப்பின் சில பாடங்களையே வித்துவான் கணேசையரிடம் படித்தேன். அடுத்த ஆண்டு பால பண்டித வகுப்பில் இலக்கண பாடங்கள் எல்லாவற்றையும், சிறுபாணாற்றுப்படை

திருக்குறள், இரகுவம்சம், கலிங்கத்துப்பராணி என்பவற்றையும் அப்பெரியவரிடம் பாடங் கேட்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது. பரீட்சைகிட்டிவிட்டது. நாள்போதவில்லை. கம்பராமாயணம் பாலகாண்டத்தையும் மண்ணியற் சிறுதேர் நாடகத்தையும் எங்களுையே உரைபார்த்து ஆயத்தம் செய்யும்படி சொல்லி விட்டார். பதினாறு வயதும் பையன் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பாடலுள்ள பால காண்டத்தைத் தன்னந்தனியே இருந்து உரை பார்த்துப் படித்து முடித்துப் பரீட்சையும் தேறினான் என்று சொல்லும் போது இன்றைய மாணவர் நம்பமாட்டார்கள். எனது கையெழுத்தின் தெளிவையும் எனது அவதான சக்தியையும் கவனித்த வித்துவானவர்கள் தமது எழுத்து வேலைகளை - முக்கியமாக இரகுவம்ச உரை வேலையையும் என்னைக் கொண்டே பிரதி செய்வித்தார். நானும் என்னோடு படித்த ஏழுபேட்டு மாணவருமே பிராசின பாடசாலையின் இறுதிக்கால மாணவர்கள். மாணவரின்மையாலும் சாஸ்திரியார் இந்தியாவுக்குப் போய்விட்டதாலும் பாடசாலை நின்று விட்டது. மீண்டும் ஏமாற்றம்.

வீட்டில் வந்திருக்கும் போது இந்தியாவிலிருந்து ஸ்ரீநிவாசாஸ்திரி என்பவர் எங்களுடில் வந்து படிப்பிக்கத் தொடங்கினார். அவரிடம் போய்ப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது S.S.C என்றும் சிரேஷ்டதராத்ரப் பத்திரப் பரீட்சையென்றும் சொல்லப்பட்ட கடைசிப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிச் சித்தி பெற்றேன். தொடர்ந்து தமிழாசிரியர் தராத்ரப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிச் சித்தியெய்தினேன். படிப்பிக்கப் பாடசாலையிற் சேர்வதாயின் பாடசாலை முகாமையாளருக்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டும். இதற்கு என் தகப்பனார் உடன் படாததால் வீட்டில் வீண் பொழுது போக்கினேன். இந்தச் சமயத்தில் மலயாளம், தெலுங்கு, ஹிந்தி, இங்கிலிஷ் பாஷைகளைப் புத்தகங்களின் உதவியோடு சுயமுயற்சியாகப் படிக்கத் தொடங்கினேன். பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை நடத்திய காவிய பாடசாலையில் சிங்களம் படிப்பிக்கப்படுவதை யறிந்து அங்கே (திருநெல்வேலிக்கு) போக அங்கு பண்டிதமணி என்னைத் “தடுத்தாட்கொண்டு” புத்திமதி கூறி அங்கே சமஸ்கிருதம் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்த சிரோமணி சீதா ராமசாஸ்திரிகளிடம் “ஆற்றுப்படுத்தி”ச் சேர்த்துவிட்டார். அங்கு சனிக்கிழமை தோறும் நடந்த வகுப்பில் சாஸ்திரியாரிடம் கஷ்டமான விவாகரண சாஸ்திரத்தையும் காவிய நாடகங்களையும் கற்று பிரவேச, பால பண்டித, பண்டித பரீட்சைகளை சமஸ்கிருதத்தில் எழுதிப் பட்டம் பெற்றதும் முன்செய்த நல்வினைப் பயனேயாகும். நான்கு ஆண்டுகள் சீதாராம சாஸ்திரிகளிடம் இலவசமாகப் படிப்பதற்கு வேண்டிய வசதி செய்து தந்த பண்டிதமணியின் கருணையை என்றென்றும் நினைவு கூருவேன்.

வயது வந்த பெரியவர்களிலும் பலர், சிறுவயதிலிருந்து படித்த தமிழ் எழுத்தையே வாசிக்க முடியாமல் தடக்குகிறார்கள். இவர்கள் இன்னொரு பாஷையின் எழுத்தைப் படிக்கப் பழகமாட்டார்கள். சிறுவயதிலே பலமொழி எழுத்துக்களையும் பழகி வாசிப்பதில் ஆர்வமும் ஆற்றலும் இருந்தது. சுன்னாகத்திற் படிக்கும் போது மலையாள நாட்டவரான சிதம்பர சாஸ்திரிகளின் சிறுபிள்ளைகள் மலையாள பாலபாடம் வைத்துக் கொண்டு படிப்பதைப் பார்த்துவிட்டு அதை வாங்கி விரைவில் மலயாளம் வாசிக்கவும் விளங்கவும் பயின்றன்கொண்டேன். இப்படியே தேவநாகரி அரிவரிப் புத்தகமொன்றில் பக்கத்தில் தெலுங்கு எழுத்துக்களும் அச்சிட்டிருந்ததைப் பார்த்துத் தெலுங்கு மொழியின் எழுத்தையும் வாசிக்கப் பழகிக் கொண்டேன். சக பாடகரும் உறவினரும் உடனாசிரியரும் எனது இந்த ஆற்றலைப் பார்த்து வியப்படைவது வழக்கம். பின்பு ஆங்கிலம் ஹிந்தி, சிங்களம் முதலியவற்றையும் படித்தறிந்தேன்.

எனது இளமை நினைவுகள் இவ்வளவு விரிவாகச் சொன்னதற்குக் காரணமுண்டு. இன்றைய சிலருக்கும் இளைஞருக்கும் படிப்பதற்கு எவ்வளவோ வசதிகளிலிருந்தும் உயர்கல்வி கற்காதிருப்பதையும், அக்காலத்தில் வசதிகளில்லாதிருந்ததோடு, இருந்த வசதிகளையும் பயன்படுத்த முடியாத படி எத்தனை தடைகள் ஏற்பட்டன என்பதையும், அந்தத் தடைகளையும் மீறி நான் முன்னேற வேண்டியிருந்ததையும் ஒப்பிடச் செய்வதே காரணம்.

● நீங்கள் பாடசாலையிற் கற்கும் காலத்தில் எழுத்துத் துறையில் இறங்க வில்லையென்று தெரிகிறது. அப்படியானால் எப்போது எவ்வாறு எழுதத் தொடங்கினீர்கள்?

பத்திரிகைகளில் எழுதுபவர்களெல்லாம் நன்கு படித்தறிந்த அறிஞர்களாயிருப்பார்களென்று நான் நினைத்திருந்ததால் நானும் எழுதலாம் எழுத வேண்டும் என்று நினைக்கவேயில்லை. ஏனெனில் சுன்னாகத்தில் படிக்கும் போது வித்துவான் கணேசையருக்கு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்து அவருக்கு அனுப்பப்பட்டுவந்த “செந்தமிழ்” என்ற மாத இதழில் வித்துவானும் அவரைப் போன்ற அறிஞர்களுமே எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த ‘ஆனந்த போதினி’ லோகோபகாரி’ என்னும் பத்திரிகைகளிலும் சாதாரணமான கட்டுரைகளும் கதைகளும் வெளிவந்தனவாயினும் அவற்றை எழுதியவர்களின் பெயர்களுக்கு முன்னே பின்னே ஏதாவது பட்டங்கள் காணப்படும். அப்போது சுன்னாகத்தில் வெளிவந்த “ஈழகேசரி”யில் எங்களோடு பிராசீன பாடசாலையில் பாலபண்டித வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த சிவலிங்கமென்பவரும் கதைகள் கட்டுரைகள் எழுதுகிறார் என்று அறிந்த போது எனக்கு வியப்பாயிருந்தது. நானும் எழுதலாமென்று துணிவு வந்த போதிலும் எதை எழுதுவதென்று தெரியாமலே காலம் போய்க் கொண்டிருக்கையில் யாழ்ப்பாணத்தில் அப்போது தொடங்கிச் சில காலத்தில் நின்றுவிட்ட ‘இலங்கை விகடன்’ பத்திரிகைக்கு கதையனுப்பினேன். அது அச்செறி வெளிவந்தது 1939ம் ஆண்டில். இதன் பின்பு நான் பல பரீட்சைகளுக்குத் தொடர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்ததால் எதுவும் எழுதவில்லை. 1943ம் ஆண்டில் பின்பு பிரபல எழுத்தாளராய் வளர்ந்த அ. ந. கந்தசாமி, அ. செ. முருகானந்தன், தி. ச. வரதராசன், நாவற் குழியூர் நடராஜன் என்னும் மறுமலர்ச்சி நண்பர்களின் கூட்டுறவே என்னை எழுதத் தூண்டியது. தொடர்ந்து இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் இந்தியப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதினேன்.

● உங்கள் எழுத்துக்கள் எந்தெந்தப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன?

கலாமோகினி, நலசக்தி, வீரசக்தி, பாரததேவி ஆகிய இந்தியப் பத்திரிகைகளிலும், இலங்கை விகடன் ஈழகேசரி, ஈழநாடு, கலைச்செல்வி, ஆனந்தன், காந்தீயம், வானொலி மஞ்சரி, மறுமலர்ச்சி என்னும் இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் என்னுடைய ஆக்கங்கள் வெளிவந்தன. இவற்றுள் “மறுமலர்ச்சி” என்பது முன்பு சொன்ன நண்பர்கள் நலைந்து பேரும் நானும் சேர்ந்து தொடங்கி நடத்திய மாத இதழ். இதிலேதான் என்னுடைய பலதுறை எழுத்துக்கள் வெளிவந்தன. இவற்றை விட விசேஷ மலர்களில் கும்பாபிஷேக மலர், பாராட்டு விழா மலர், நினைவுமலர் முதலியவற்றிலும் எழுதியிருக்கிறேன்.

● நீங்கள் சொந்தப் பெயரில் எழுதினீர்களா? புனைபெயரிலும் எழுதியதுண்டா?

பல புனை பெயர்களில் எழுதியிருக்கிறேன். எழுதப்படும் விஷயத்தின் தன்மைக்கும் வெளியிடும் பத்திரிகைக்கும் ஏற்றவாறு சொந்தப் பெயரோ புனைபெயரோ உபயோகிப்பது என்று தீர்மானித்து எழுதுவேன். ‘மறுமலர்ச்சி’யின் ஒரே இதழில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விஷயங்களை எழுதிய போது வெவ்வேறு புனைபெயர்களில் மறைந்திருந்து எழுத வேண்டியிருந்தது. மறுப்பு வரக்கூடிய விஷயங்களுக்கும் புனை பெயர்களை உபயோகித்தேன். இந்த வகையில் ஓர் இதழில் ஆட்சேபத்துக்குரிய புதிய கருத்தொன்றை எழுதி வெளியிட்டு விட்டு அடுத்த இதழில் அதற்கு மறுப்பொன்றை வேறொரு புனைபெயரில் நானே எழுதி விவாதத்தை கிளப்பிவிட்டேன். வேறுமொருவர் இவ்விவாதத்தில் பங்குபற்றினார் மாறும் இலக்கணம் என்ற கட்டுரைத் தொடர் இப்படி எழுதப்பட்டதே.

சொந்தப் பெயருக்கு அடுத்தபடியாக, நச்சினார்க்கினியன், ஐயாறன் என்ற பெயர்களை அதிகம் உபயோகித்தேன். பரம், அக்ஷரம், சர்மா என்ற பெயர்களிலும் சில ஆக்கங்கள் வெளிவந்தன. நக்கீரன், பாரத்துவாஜன் என்னும் புனைபெயர்களைக் கண்டனம் எழுதவும் ‘வாத்தியார்’ என்னும் பெயரைச் சிறுவர் இலக்கியம் படைக்கவும் கையாண்டேன். என் ஊரவரும் ‘சாரதா’ என்னும் பெயரில் கவிதைகள் எழுதியவருமான க. இ. சரவணமுத்து என்பவரும் நானும் சேர்ந்து சில கட்டுரைகளை எழுதினோம். அதற்கு “இரட்டையர்” என்ற புனைபெயரை வைத்திருந்தோம்.

(மிகுதி அடுத்த இதழில்...)

புலம் பெயர்ந்த தமிழ்க் குழந்தைகளின் தாய்மொழிக் கல்வி

அந. வை. நாகராஜன்

பொருளாதார நெருக்கடி, உண்ணாட்டுப் போர் அச்சம், இன அழிப்பு அவலம், இன முரண்பாடுகளின் உச்சம் போன்ற இன்னோரன்ன காரணிகளால் மக்கள் தம் சொந்த நாட்டில் இருந்து பிறிதொரு நாட்டுக்கு அல்லது பல நாடுகளுக்கு இடம் பெயர்ந்து செல்வது ஒரு புறம் இருக்க; அவ்விதமானோர் அன்னிய நாடுகளுக்கு ஏதிலியர்களாகக் கரந்து செல்வது இன்று சர்வசாதாரண நிகழ்வாகக் காணுகிறோம்.

இப்புலப் பெயர்வு, ஓரிரு தனி மனிதனின் நிகழ்வாகத் தொடங்கி நாளடைவில் அவன் குடும்பம், அவன் குழுமம் எனவிரிந்து பெருகிப் பரந்து இருப்பதையுள் காணுகிறோம். இது, தனி மனிதனுக்கு மட்டும் அல்ல அவன் புகும் நாட்டுக்கும், அவன் சமூகத்துக்கும் சொல்ல வெண்ணாத் தொல்லைகளையுஞ் சிரமங்களையுந் தருவதோடு அவனது தனித்துவத்துக்கும் பாரிய பின் விளைவுகளையுந் தரும் என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கு இல்லை. அவை அவனது பாரம்பரிய கலை கலாசாரங்களைப் பெரிதும் பாதிக்கின்றன. இவ்வவலநிலை, காலக் கிரமத்தில் அவன் இனமே இல்லாது ஒழியும் நிலைக்கு அஃதே ஊற்றுக்கண்ணாகி விடும்.

இது குறித்து, அவனும் அவன் தனித்துவமான சமூகமும் ஆழ்ச் சிந்தித்து ஆவன செய்ய வேண்டிய தனிப் பொறுப்பு, அதாவது இன்றைய அவனது சமூகம் சிந்திக்க வேண்டும். இவ்வவலம் வர வர பூதாகாரமாக எழுந்து முன்னிற்பதை யாவருஞ் சிந்திக்க வேண்டும்.

கடந்த காலங்களில் - தமிழகம், ஈழம் போன்ற தமிழ்ப் பாரம்பரிய மண்ணில் இருந்து தமிழ் மக்கள் புலம் பெயர்ந்தனர். அதிலும் - ஈழத்துத் தமிழர் தமது பிறந்த மண்ணில் இருந்து, பெரும்பான்மை இனத்தவர்களின் வன்முறைகளால், எல்லாம் இழந்த நிலையில் பெருந் தொகையினர் கனடா, ஜேர்மனி, சுவீடன்,

யூ. கே. போன்ற மேற்குலக நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்துள்ளனர். குறிப்பாக - 1958ல் இலங்கையில் இடம் பெற்ற சிங்களவர் - தமிழர் இனக்கலவரம், நாளும் பொழுதும் விஷம் போல் புரையோடி, இன்று அது உச்ச நிலையில் உயர்ந்து நிற்கிறது. அதிலும், 1983ம் ஆண்டின் 'கறுப்பு ஜூலை' யில் நிகழ்ந்த தமிழர் அழிப்பில் ஈழத்தவர் அதிகம் பாதிப்படைந்தனர். நாட்டில், பரவலாக நிகழ்ந்த இந்நிகழ்வு ஈழத் தமிழரின் பாரம்பரிய வாழ்விடங்களான வடக்கு, கிழக்கில் வாழ்ந்த தமிழரின் வாழ்வும் வளமும் சிதைய, அவர்களிற் பலர் உலகின் பல கோணங்களுக்கு ஏதிலியர்களாகப் புலம் பெயர்ந்தனர். அங்கெல்லாம் குடி புகுந்த இத்தமிழரின் தனித்துவமான கலை கலாசாரம், சமூக விழுமியங்கள் யாவும் கேள்விக்கு உரியவையாகி இருக்கின்றன.

அதிலும் - தமிழ்க் குழந்தைகளின் தாய் மொழியும், அதனூடான கல்வியும் திக்கில்லாது திசை மாறும் அலல நிலைக்கு உள்ளாகி வருவதைக் காணுகிறோம்.

தமிழரின் தாய் மொழி தமிழ். தாய்மொழி யெனின், வீட்டு மொழி, அது, தன் குழுமத்தை இணைக்கும் ஊடக மொழி. சுயவுணர்வின் வெளிப்பாட்டுக் கருவி மொழி. இங்குதான், குழந்தையின் உடல் - உள்ளுணர்வு - சமூக உறவு என்பன வளர்ச்சியுற்றுச் சுயமாக விதை உணர்றப் பெறுகிறது.

குழந்தையின் தாய் மொழி பற்றிக் கல்வியாளர்களும் உளவியலாளர்களும் மிகவும் ஆழமாகவும் நுட்பமாகவும் ஆராய்ந்து பேருண்மைகளை வலியுறுத்தி உள்ளனர். குழந்தையின் வளர்ச்சியில் அடிக்கட்டுமானத்தை வலியுறுத்தும் போது, அது வாழ்வோடு இணைந்த இயற்கைக் கல்வியான தாய் மொழி யிலேயே பொதிந்த தங்கி இருக்கிறது என அறிஞர் பலர் உறுதிபடக் கூறியுள்ளனர்.

லோம்ஸ் போன்ற பன்மொழிப் புலமையாளர்கள் - “மனித மனதில் இயற்கையாகவே ஒரு பொது மொழி இலக்கணம் சிறப்பாகவும் அதனை வெளிப்படுத்தவும் குழந்தைப் பருவத்தில், அது கூடி உறவாடும் போது இடம் பெறும் மொழி, தாய் மொழி ஆகத்தான் இருக்கும்” என்கிறார்கள். இவ்வாறு இயற்கையாகப் பெறும் கல்வியின் கட்டமைப்பை உள்வாங்கிக் கொள்வதை ‘அக்குஷேஸன்’ (acquisition) என மொழி அறிஞர் கூறுவர். அதனை அறிவறிந்த நிலையில், அதன் இலக்கணம் சொல்வதை அறிந்து பயன்படுத்துவதைக் கொள்வதாகவும் கற்றல் எனும் (learning) நிலையை அவ்வறிஞர்கள் பிரித்துக் காட்டுகிறார்கள். இங்ஙனம், உள்வாங்குவதிலும், கற்றுக் கொள்வதிலும் இணைந்து கொள்ளும் போது குழந்தையின் ஞானம் வளம் பெருகும்.

பிற நாடுகளில் தமிழர், தமது தமிழ் மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொள்ளாதவர்களோடு வாழ்கின்றனர். தாய் மொழியைக் கொண்டவர்களோடு இணைந்து, தமிழர் தமிழ்ச் சூழலிலே வாழும் போதுதான் தமிழ் முதன்மை மொழி ஆகிறது. அதுவே, சிறந்த வழி என மொழி வல்லுநர்கள் கூறுவர். இதனை, இணைப்பு வழி முறை என்பர். அதாவது - ‘இன்றோ கேட்டில் அப்ரோச்’ (Integrative Method) அணுகுதல் என்று ஆங்கிலத்தில் குறிப்பிடுவர். இதனை ஒரு குழுவின்ருடன் பிணைந்து கொண்டு, கற்றலில் ஊடுருவிக்கற்றல் எனவுங் கூறுவர். அதாவது - ‘இம்மேர்ஷன் மெதெட்’ (Immersion method) எனக் குறிப்பிடுவர். இம்முறை, உலக நாடுகளில் குறிப்பாக கனடா போன்ற நாடுகளில் பெருமளவில் அநுசரிக்கப் பெறுகின்றது. அதை அந்நாடுகள், தமது கல்விக் கொள்கைகளிலும் கையாண்டு வருகின்றன.

எமது நாடுகளில் மத போதனைக்காக வந்த அந்நிய மத போதர்கள், இந்த மண்ணுக்கு வந்த போது, மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்து தமிழைக் கற்று பெரும் புலமை கொண்டு, தமிழிற் பெரும் பாண்டித்தியம் பெற்றார்கள். அந்த வகையில் - இவர்களுள், வீரமாமுனிவர் என்று தன் சொந்தப் பெயரையே மாற்றிய பெஸ்கி பாதிரியார், ஜீ. யூ. போப் பாதிரியார் போன்ற பெருந்தகையினர்களைக்

குறிப்பிடலாம். எல்லோரும் வீரமா முனிவர் போன்றோ, போப் ஐயர் போலவோ ஆகிவிட முடியாது. ஆயினும், இளமையில் எந்த மொழியையும் எளிதாகக் கற்க முடியும், என்ற உண்மையை மறுக்க முடியாது. இதனை விட இன்னுமொரு கருத்தையும் இந்த இடத்தில், மனங் கொள்ளத்தகும். அதாவது - தாய் மொழியை நன்கு கற்றல், இன்றைய சூழலில் கட்டாய - இன்றியமையாததாக உள்ளது என்பதையும் மறுக்க முடியாது.

கீழ்த்தட்டு மக்கள் குடும்பங்களில் தமிழ் மொழி கொச்சையாகவும், குறு வழக்காகவும் (restricted code) குறுகிப் போயிருந்தால், மேல் தட்டுக் குடும்பங்களில் ஆங்கிலம் போன்ற பிற மொழி மோகத்தால் அரை குறையாகத் தமிழ் மொழி அடங்கி வழங்கப்படுகிறது. இதனாலும் தாய் மொழிப் பயன்பாடு சீரழியும் நிலைக்கு ஆளாகிறது. இதன் பொருட்டே, தாய் மொழி வரன் முறையாக, அதாவது - நிறுவன முறையில், பள்ளியில் படிமுறையாகச் சொல்லித் தர வேண்டும் என மொழி அறிஞர் கூறுவர். இங்கேயே, குழந்தை தாய் மொழியின் முழு ஆற்றலை - முழுமையாகக் கண்டறிந்து, அதன் வழி மொழியை நன்கு உணர்ந்து கொள்ளும்.

ஒலி வடிவில் உள்வாங்கி இருந்த மொழியை, வரி வடிவத்தில் புரிந்து கொள்ளவும் பயன்படுத்தவும் கற்பிப்பதுதான் அதன் தொடக்க மொழியின் முதற்பணி ஆகிறது. இந்த இடத்தில், பேச்சு மொழியான பழகு தமிழையும் வலுப்படுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்படும். குடும்ப வாழ்வின் தேவைகளுக்கு மட்டுமே பயன்பட்ட வாக்கியங்களும், வார்த்தைகளும் குழந்தையின் விரிந்து வரும் வாழ்வின் தொடக்க நிலைக்கும் அது பயன்படும் முறையில் இந்தப் பேச்சு மொழிப் பயிற்சி அமைய வேண்டும். அப்பொழுதுதான், மொழியின் விதிகளையும், வெளிப்பாட்டு உத்திகளையும் ஓரளவு அறிவறிந்த நிலையில் குழந்தைகள் பயன்படுத்திக் கொள்ள ஏதுவாக இருக்கும். ஆனால், இலக்கணம் அகவயப்பட்டதாக (internalised) இருப்பது நல்லது. ஆயினும், ஒலி வேறுபாடுகளும் சொற்களின் கட்டமைப்புகளும் வாக்கியங்களில் அடித்தளங்களும் (structures) பகுத்து உணரும் பாங்கில் பயிற்சி

அமைய வேண்டும். அதற்காக— மொழியை வெறுமனே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லும் முறை (drilling method) உத்திகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல் அர்த்தம் உள்ள செய்திப் பரிமாற்றத்துக்குக் கட்டுப்படுத்திக் குழந்தையை ஆட்படுத்த வேண்டும். இச் செய்திப் பரிமாற்ற முறையை, அதாவது— ‘கொமினிகேட்டிவ்’ முறையில் (Communicative method) இலக்கணப்படி உச்சரிப்பு விதிகளுக்கு முதலிடம் தர இயல்பான செய்திப் பரிமாற்றத்துக்கு வழக்காற்றை (usage) விடப் பயன்படுத்தலுக்கு முதலிடம் தருவதாகக் குறிப்பிடப் பெறும். அதை, விட ஒருபடி மேலே சென்று குழந்தையின் சிந்தனை மற்றும் படைப்பாற்றல் வளர்ச்சிக்கு முதல் மொழிப் பயிற்சி வழி வகுக்க வேண்டும்.

இவை தவிர—

குழந்தையின் தாய் மொழி உணர்வுக்கான சூழ்நிலையையுந் தர ஆவன செய்ய வேண்டும். குழந்தை உறவாடும் தாய் தந்தையரும் உறவினர்களும் பேசும் போது நல்ல தமிழ் மொழியில்—செம்மொழியில் உறவாட வேண்டும்.

இயல்— இசை— நாடக வெளிப்பாடுகளில் நாட்டமும், சிரத்தையும் கொள்ள வேண்டும். குழந்தைகள் தமிழ்க் கலை, கலாசார

விழுமியங்களைப் பேணும் வகையில் நடை — உடை — பாவனைகளில் விழிப்புடனும், விருப்புடனும் விளங்க வேண்டும். இதற்காக, வேற்று மொழியையோ, வேற்று மொழிக் கலாசார ஈடுபாட்டையோ வெறுக்க — ஒழிக்க வேண்டும் என்பது பொருள் அல்ல. தாய்மொழிப் பற்று இருக்க வேண்டுமே ஒழிய தமிழ் மொழி வெறி இருத்தல் ஆகாது. தமிழ் மொழியின் செந்தண்மைகளை எடுத்துக் கூறுமளவுக்குத் தமிழ் மொழியைச் செம்மையாகப் பேண வேண்டும். தமிழையும் தமிழர்களையும் பிற மொழியாளர்களும் வணங்க, நாமே முதற்கண் தமிழ் மொழியைப் போற்ற வேண்டும் — புகழ வேண்டும்.

மேலும் — சமூகத்தில் தமிழர் உறவை நாடித் தமிழ்ச் சமூகப் பற்றிலும், உறவிலும் குழந்தை நாட்டமும் உறவுங் கொள்ள ஆவன செய்ய வேண்டும். இதில், வேற்றினத்தாரில் இருந்து ‘பிரிவினை இல்லாது’ மனிதர் சமூகவுறவுகளைப் பேணுவதோடு, தன் இனப் பற்றுறவைப் பேண வேண்டும். இவ்வகையில், தமிழினம் வேற்றினத் தோடு நல்லெண்ணமும் நற்சமூக உறவில் பண்புடன் வாழத் தமிழ் மொழியும் பண்பாடும் விளங்கத் தமிழரின் தாய்மொழி, ஒரு செம்மொழியாக உலகில், திகழ வழி செய்வதே தமிழரின் கடமையாகும்.

புத்தகக் களஞ்சியம்

(நூல் மதிப்புரை)

புத்தகக் களஞ்சியத்தில் நூல் மதிப்புரைக்கு

நூல்களை அனுப்புபவர்கள் இரண்டு

பிரதிகளை அனுப்ப வேண்டும்.

ஒரு வருடத்திற்குள் வெளிவந்த புத்தகங்கள் மட்டுமே மதிப்புரைக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.

பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் விமர்சனத்திற்கு

ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது.

புவியில் நீயும்
புதனில் நானுமாய்
ஆளுக்கொரு கிரகத்தில்
நாங்கள்

சம்பிரதாயப் போர்வைக்குள்
தம்பதிகளாகி
பரஸ்பரம் பிரயோகமற்ற
துவார பவனி

நித்தியமும்
நீண்டு செல்லும்
சம்பாத்தியம்
அதரங்கள் பிசகா
அளவான சொற்கள்

எப்போதும்
அகற்சி
எப்போதாவது
அன்னியோன்யம்

திராணியற்ற தளர்தலில்
மடிசாயும் ஏக்கம்
சித்தத்துள் திரண்டு நிற்கும்
அர்த்தமற்ற தயக்கம்

தவறியும் குலாவ மறந்த
பகட்டுப்படிமமாய் நீ
வறட்டுப்பிடிவாத
பிரதிவிம்பமாய் நான்

பதைபதைப்புடன்
விடியல் துரிதம்
இடையில் பிரிவு
இரவில் நிசப்தம்
மீண்டும் விடியல்
இப்படியே.....
இப்படியே சயனித்திருந்த
தாம்பத்திய பிரவாகத்தில்
புதியதொரு இன்பச்சலனம்

எங்கள்
ஓரிரு அந்தரங்க பொழுதுகளின்
ஒரே அத்தாட்சியாய்
ஜீவஜனனம்
பாலவனத்தில் ஒரு
நீனூற்று
அடர்வனத்தில் ஒரு
பூந்தோட்டம்

உன்னையொத்த
அதே சாயலில்
குறும்புச்சிரிப்பு.....
குறுகுறுப்பார்வை.....
தட்டித் தடவி தாவி இடறும்
குட்டிப்பாதம்
முலைதேடி அவாவித்துடிக்கும்
சுட்டி இதழ்.....

தொலைந்துபோனேன் நான்
இந்த
பிஞ்சுப்பிரபஞ்சத்திற்குள்
தொலைந்துதான் போனேன்
உன்னை கொஞ்சமாய்
மறந்தும் போனேன்

சிசுவை தழுவி
தொட்டணைக்க தவிக்கிறது
உன் உரிமை எண்ணம்

தாயையும் தான்
இறுக்கம் தளர்த்தி
இரங்க மறுக்கிறது
உன் திமிரின் திண்ணம்

என் தாய்மையில் இப்போது
பேதமில்லை
நீயே என்
முதல் குழந்தையாகிராய்
நீயே என் மூலதனமுமாகிராய்
உறவுகளின் உன்னதம்
உறைக்கத் தொடங்குகிறது

இடைவெளிகளை தகர்க்கிறேன்
விட்டுக்கொடுத்தல் இனிக்கிறது
கட்டியணைக்கப் பிடிக்கிறது
முழுதாய் அர்ப்பணிப்பதில்
மீண்டும் போட்டி

இப்போது.....

புவியில் நீ
புவியில் நான்
புவிக்குள்ளேயே நாங்கள்

- பிரமிளா செல்வராஜா

நீயும் நானும் ஒரு நீண்ட பயணம்.....

ரேங்குப் பெட்டி

வினா
மனோபூரணி

ம஠ர்஑ழி ஡ாத ஊசிப் பனி ஁டல் விறை஑஑ும் வரை஑஑ு஡ாய் ஑ொட்டித் தொலை஑஑ிறது. ஑ோயில் லயத்து ஑ோடி ஂரியூட்டப்பட்ட ஡யின் ஑வாலையில் இன்னு஡ே அழ஑ாய் ஑ாட்சியளித்தது. ஑ூட்ட஡் ஑ூட்ட஡ாய் அ஑஑ும் இ஑஑ும் ஓரே ஑ல஑லப்பு.

“஑஡்஡ா ஑ொல்ல஑் ஑ூடாது ஡னு஑ன் ஂ஑஑ப் ஑ோனாலும் வெத்தியோடத்தான் திரும்புவது இன்னை஑஑ு நா஑஑ளும் தைரிய஡ா வாழ்றது஑஑ு வழி ஑ாட்டுஂ ஡னு஑ன் இல்” ஂன்று ஓரு ஑ூரல் ஡னசி஑் ஆத஑஑ம் த஑்ளும் துயரத்தி஑் தொனியாய் ஂழுந்தது. “யாரையும் ஂதிர் பா஑஑஡ ஂ஑஑யும் ஑ோயி ஡ுன்னு஑஑ு நி஑்ன ஑ா஡ி இன்னை஑஑ு ஡ல ஡ாதிரி ஑ாஞ்சி ஑ோச்சே” ஂன்று அ஡்஡ாவை ஑ட்டி அழும் ஑ிவ஑ா஡ி பாட்டியி஑் துயர஡் ஑தா஡ூரி஑் தொண்டை வரை அடைத்து ஑ணத்தது.

தோட்ட஡ே ஑ூடி நி஑்னு அப்பாவி஑் ஡றைவு஑஑ான இர஑஑லை வெளிப்படுத்தும் வரை஑஑ு஡ே அவரி஑் ஡றுப஑஑஑஑ளை தேடிப் பெற஡ல் இருந்ததன் வலி஑ள் ஁ள்ளு஑஑ு ஑ு஡ை஑்஑லாய் தொடர்ந்தது.

ஂதோ வெறு஡னே ஑ுழந்தை, ஑ு஑ும்ப஡் ஁ழைப்பு ஂன்ற ஑ட்ட஑த்திற்குள் வீழ்ந்தது ஡டியும் ஑ரா஑ரி ஡னிதர்஑ளில் இருந்து அப்பா ஂவ்வளவு தூர஡் பயணித்திரு஑஑ிறார் ஂன்ற ஑ெய்தி இன்னு஡ே அவனி஑் துயரத்தை வலுவூட்டிப் ஑ோனது.

சிட்டி஑ன் ஑ிவரா஡ி஑் ஡றைவு தோட்ட ஡஑஑ளை அதிர்஑்஑ியில் ஆழ்த்தியிருந்தது. ஑ோ஑த்தி஑் ரண஑஑ளை இன்னு஡ே வலுவூட்டிப் ஑ோ஑ும் பனியி஑் ஁஑ூடாட்டத்தோடு அ஑்றைய

இரவு விடிந்து ஑ோனது. ந஡்஡ில் இருந்து அந்நியப்பட்டுப் ஑ோ஑ும் வி஡ய஑஑ள் தான் அது ஑ுறித்த தே஑லும் ஆர்வ஡ு஡ாய் ஡ுனைப்பு ஡ுட்டி ந஡்஡ை அவல்தை஑஑ுள்஑ா஑஑஑஑ிறது அதே நிலைதான் ஑தாவிற்கும் பல வருட஑஑ளாய் அவிழ்஑஑஑்படாத அந்த ஡ர்஡ ஡ுடி஑்஑ தன஑஑ு ஂற்ற ஑ூள஑ர்ய஑஑ளுடன் ஑ற்பனை ஑ிற஑ு விரித்து நீளும் பயணத்தில் வித஡் வித஡ான அனுபவ஑஑ள் ஂல்ல஡் வெறும் ஡ூ஑஑஑ளாய் ஡ட்டு஡ே நின்று ஂத்த஡்பி஑஑஑... அதையும் தாண்டி ஂதோவொரு ஁ண்஡ை அதற்குள் புதைந்து ஑ிட஑஑ிறது ஂன்பதை ஡ட்டு஡ே அவனால் ஁ணர ஡ுடிந்தது.

஡ாற்ற஡ி஑்றி அதே அ஑்஑றுத்தலுடன் இரும்பு ஡ூட்டோடு தன் இருப்பை நி஑்஑யப்படுத்தி஑் ஑ொள்ளும் ரேங்கு பெட்டி ஡ீது ஑தா஡ூரு஑஑ு விருப்ப஡் இரு஑஑ிறதோ இல்லையோ இன்னு஡ே தன்னை வெளிப்படுத்தி஑் ஑ொள்ளாத பெட்டியி஑் ஡ீது வெறுப்பு இருப்பது ஁ண்஡ை.

஑ில நாட஑ளு஑஑ு ஡ுன்னர்தான் வீடு வெள்ளை அடிப்பதற்கான ஂற்பாடுகளில் ஡ூழ்஑ி இருந்தது. ஁ழைத்து ஑ளைத்த தொழிலாளி ஑ளின் ஡னவி஑ார ஑ண஑஑ாய் வீடு அல஑஑ோலப் பட்டு஑஑ிடந்தது. வருட ஡ுடிவில் தோட்ட நிர்வ஑த்தில் வழ஑஑஑்ப஑ும் ஑ண்ண஡்பு ஑ளாவது ஂ஑஑ள் வீடுகளில் வெளி஑்஑஡் பரப்பி ஑ோ஑ிறதே ஂன்ற ஑ிந்தனையில் ஡ூழ்஑ிப் ஑ோயிருந்ததாலோ ஂன்னவோ தன்னை ஡றந்த நிலையில் ஑தா஡ூர் ரேங்கு பெட்டி ஡ீது ஓய்ரா஡ாய் ஑ுந்தி இருந்தான் அப்போது.

“தருதல, தருதல ஓனக்கு ஒரு தடவ சொன்னப் புரியாது சோறுதானே திங்கிற எத்தன நாள் சொல்லி இருக்கேன், இந்த பெட்டியில கை வெக்காதனு. எலும்பு எலும்பி அங்கிட்டு போ! படிச்ச புள்ளைகளுக்கு புத்தி இல்லனு சொல்லுறது சரித்தான் போல” என்ற புலம்பலோடு அருகில் கிடந்த அப்பாயியின் சேலை துண்டை எடுத்து பெட்டியை துடைக்கத் தொடங்கிய அந்த ஈர நிமிடங்கள் சுதாஹருக்கு படமாய் விரிகிறது.

வெறுமனே கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் உரியவனவாய் இத்தனை காலமும் இடம் பிடித்திருந்த ரேங்கு பெட்டி குறித்த பிரயத்தனங்கள் இப்போதுதான் மதிபிற்குரிய தாயும் பெறுமதி மிக்கதாவும்புகிறது. பின்னணி சரியாக உள் வாங்கப்படாத வரை அப்பாவுக்கும் அவனுக்கும் இடையில் தொடர்ந்த ரேங்கு பெட்டி குறித்த முரண்பாடுகளுக்காய் மனசு அழுது ஓய்கிறது. மனசெங்கும் ஒரு விதமான குற்ற உணர்வு அப்பாவை இது தொடர்பில் அதிகமாய் காயப்படுத்தி விட்டதாய் உள்ளுக்குள்ளேயே புகையும் சுதாஹரால் அவ் அதிர்ச்சியில் இருந்து மீள முடியாமல் தான் இருந்தது.

நம் வம்சம் நாடற்றவர்களாய் அலைக் கழிக்கப்பட்ட துயர காலம் அது. ஒன்றாய் கூடிக் களித்த உறவுகளும் சொந்தங்களும் கூடு தேடிப் பறந்த அந்த துயரநாளை உள்வாங்கும் வரை சுதாவால் ரேங்கு பெட்டியின் உயர்ச்சிகளை புரிய முடியவில்லைதான் ஆனால் முழுமையாய் அதன் பின்னணியை உள்ளெடுத்துக் கொண்ட பின்னர் இன்னுமே துயரத்தில் ஆழ்ந்தான் சுதா.

புகையிரதம் மரணவீட்டு கணக்காய் ஒப்பாரியாலும் தேம்பல் களாகவும் இரணப்பட்டுக்கிடந்தது. அது நாடற்றவர்கள் என்ற பட்டமளிப்புடன் நாடு கடத்தப்பட்ட காலம் கூட்டாஞ் சோறும் பிள்ளையார் பந்தும் ஆடிய நண்பர்கள் பிரிந்த அந்த நாளை ஒரு கணம் எண்ணிப் பார்க்கும் சுதாவால் அவற்றை ஜீரணிக்க முடியாமல்

இருந்தது. கனக்கும் போராட்ட சமைகளுடன் விழிகளை நனைத்து நின்ற புகையிரத ஈரஜாமத்தை இப்போது நினைத்தாலும் மனசு வலிக்கிறது. அப்போது.

“சிவா நம்ம நட்பு ஓசரத்துக்கு எனக்கு ஏதாவது செய்யனுங்கிறது தான் என்னோட ஆசு, இந்தா இப்ப என்னால் முடிந்தது” என்று ரேங்கு பெட்டியை கையில் திணித்து பிரிவுத்துயர் தாளாமல் வாய்விட்டு கதறிய சிவராமின் நண்பரின் நிலை என்று தொடரும் ரேங்கு பெட்டி குறித்த மர்மங்கள் எல்லாம் வெளியான போது சுதா துடித்துப் போனான்.

இத்தனை காலம் தன்னுள் ஓடிய ரேங்குபெட்டி குறித்த எதிர்பார்ப்புகள் அவனின் பார்வையில் இருந்து அன்று அந்நியப்பட்டுக் கிடந்தது.

அன்றைய தீர்மானமாய் அப்பா எடுத்துக் கொண்ட சபதம்தான் அவரை சிட்டிசன் சிவராமுவாய் உயர்த்திப் போயிருக்கிறது என்ற உண்மை சுதாவிரு ஒரு இரவுக்குள் ஓராயிரம் உண்மைகளை விளக்கிச் சென்றது.

தன் இனம் குறித்த வரலாறுகள் சரியாக உணரப்படாதவரை கேலிக்கும் நகைப்புக்கும் உரிய விடயங்களாக இருந்த அநேக குழப்பங்கள் இப்போதுதான் தெளிய ஆரம்பித்திருந்தது. ஓடி ஓடி உழைத்து ஓடாய் தேய்ந்த அப்பாவின் மரணம் அவனுள் சில புரிதல்களை விட்டுச் சென்றாலும் அதன் வலிகளில் இருந்து மட்டும் அவனால் மீளவே முடியவில்லை.

சிட்டிசன் சிவராமுவாய் எல்லோர் மனங்களிலும் நிறைந்துபோன அப்பாவின் மறைவுக்காக பழைய தோட்டம் ஒன்று கூடி அழுகிறது. இன்னும் சில நிமிடங்களே... தம்மோடு, இனியும் எந்த காலம் அப்பாவை...? என்றெல்லாம் மனசு புழுங்கி துடிக்கிறது.

ஈமக்கிரியைகள் தொடங்கப் பட்டாயிற்று. அழுகைகள் ஓய்ந்து கோயில் லயம் நிசப்த்தத்தில்

(தொடர்ச்சி 33ம் பக்கம்)

உதய்வங்களை என்னைத் தேடி வருகின்றன!

ம.பா. மகாலிங்கசீவம்

இருக்கக் கதிரைக்கும்
இருபதாய் திகதிச் சம்பளத்திற்குமாய்
ஆரம்பித்தது
எனது தொழில் உலகம்!

குடும்பக் கஷ்டத்தில்
பட்டதாரியே
“கிளிறிக்கவில்” நுழைந்து
குறைப்பாடுகளுள் கொதிப்புக்களுள்
என் மனக்குளத்தில்.....
தூராதரத்தில்
என்னைவிடத் தாழ்ந்த
மேலதிகாரி
என்னையே வழி நடத்திய போது
தியரிமலையாய்.....
ஆங்கார சிங்கமாய்.....
அசையவே மறுத்தேன்!

குறை சொல்வதன் மூலம்
மனச்சுமனிலை பெற விழைந்தேன்!

வசையாரிகள்
என்வரைய நிறைத்ததாலே
அழுக்குநீர் தெறிக்காதவர்
எவருமே இவர்!
“கால்மேல் கால்போட்ட” என்னிடம்
கடமை கண்ணியக் கதைகள்
கழுதைக்கு உபதேசமாய்.....
என்சேவைகள் கிடைக்கப் பெற்றோர்
யிகச் சிலரே.....
எந்தத் தேவைக்கும்
மற்றவரை நோக்கி வழிகாட்ட
சட்டவிரலை
எப்போதும் தயாராகவே வைத்திருப்பேன்
எனினும்.....!

காலப்போக்கில்
என்னுள் ஒரு மூற்றுங்கள்.

உடனடித் தேவைகள் தீர்ந்தோரின்
உளச் சந்தோஷம்
என்னைச் சுற்றி அலையடிப்பதாக
உணரத் தலைப்பட்டேன்.

இன்றைய கடமையை
முடித்ததான நிம்மதி
குழப்பமற்ற தூயிலைத்
தருவதாய் நிறைந்தேன்.
அவர்கள் வாழ்த்துக்கள்
என்னிடம் மட்டுமல்ல
பிள்ளைகள் கல்வியிலும்
ஆசீர்வதமாய்ப்
பரவிப் பாய்வதை உணர்ந்தேன்.

என் சகாக்களிடம்
“அன்பைச் செலுத்தினால்
அன்பு கிடைக்கும்” என்ற
தத்துவம் உணர்ந்தேன்.
கடதாசிப் பட்டங்கள்
அருபவ வழிகாட்டலின்றிக்
காற்றிலும் பறக்காதன
அறிந்தேன்!

இப்போது
எங்களைச் சுற்றித்
தூய்மையான இன்ப உலகம்.

அடிக்கடி லீவில்
ஆலயம் சென்ற நிலைமற்றி
இப்போது.....
“உதய்வங்களை
என்னைத் தேடிவருகின்றன”

குடும்பம்

திருமதி குணநிதி சிறிரஞ்சன் நினைவு வெளியீடு

கோ. துவாரகன்

தனது இளம் வயதில் திடீரென சகவீனமுற்று அண்மையில் காலமான திருமதி குணநிதி சிறிரஞ்சன் அவர்களின் நினைவாக அவர்களது குடும்பத்தவர்களும் நண்பர்களும் இணைந்து வித்தியாசமான மிகவும் பயனுள்ள நூல் ஒன்றினை 'குடும்பம்' என்ற தலைப்பிட்டு வெளியிட்டுள்ளனர். தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளிலும் ஆக்கங்களைத் தாங்கி வெளிவந்துள்ள இந்நூல் மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டமைந்துள்ளது.

முதலாவது பகுதி திருமதி குணநிதி சிறிரஞ்சன் அவர்களின் நினைவுப் பதிவுகளாக அவரது வாழ்க்கை வரலாறு, நினைவுக் கவிதைகள், நினைவுக் குறிப்புக்கள் என்பவற்றுடன் திருமதி குணநிதி சிறிரஞ்சன் அவர்களைப் பீடித்து அவரது வாழ்வைப் பறித்த வைரஸ் மூளைக்காய்ச்சல் என்ற நோய் பற்றிய குறிப்புக்களையும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் விபரமாகக் கொண்டமைந்துள்ளது.

இரண்டாவது பகுதி 'குடும்பம் சில பார்வைகள்' என்ற உபதலைப்பிடப்பட்டு ஏற்கனவே வெளிவந்த ஆக்கங்களைக் கொண்டமைந்துள்ளது. இப்பகுதியில் காணப்படும் கட்டுரைகளில் ஒன்று சிங்களத்திலும், மூன்று ஆங்கிலத்திலும் ஐந்து தமிழிலும் அமைந்துள்ளன. இவற்றைத் தவிர லா.சா. ராமாமிருதம் அவர்களின் பாற்கடல் என்ற சிறுகதையும் திரு தி. திருக்குமரன் எழுதிய தந்ததுன் தன்னை என்ற கவிதையும் இப்பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

மூன்றாவது பகுதி பல்வேறு பண்பாட்டு மரபுகளில் குடும்பம் என்ற உபதலைப்புடன் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி எழுதிய தமிழ்ச் சைவ மரபில் குடும்பம், மனைவி' பேராசிரியர் கச்சரித்த கம்லத் எழுதிய 'சிங்கள பௌத்த மரபில் குடும்பம்', கலாநிதி எம்.எஸ்.எம். அனஸ் எழுதிய 'இஸ்லாமிய குடும்ப அமைப்பில் மனைவி', கலாநிதி தயாளினி தியாகராஜா எழுதிய 'கிறிஸ்தவ மரபில் குடும்பம்', ஹிட்டன் ஐ. ரொடறிகோ எழுதிய 'கத்தோலிக்க குடும்ப அடித்தளம்', என்ற தலைப்புக்களில் அமைந்த கட்டுரைகளைக் கொண்டுள்ளது. இக் கட்டுரைகள் எல்லாம் தமிழில் (இரண்டு சிங்கள

மூலத்திலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்டவை) தரப்பட்டுள்ளதுடன், இவற்றில் சில சிங்களத்திலும், சில ஆங்கிலத்திலும் காணப்படுகின்றன. இலங்கையில் காணப்படும் வெவ்வேறு பண்பாட்டு மரபுகளில் குடும்பம் பற்றி அவ்வப்பண்பாட்டு மரபுகளில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களைக் கொண்டு கட்டுரைகளை எழுதுவித்து வெளியிட்டமை பாராட்டக்கூடிய பயனுள்ளதொரு முயற்சியாகும்.

இவற்றினைத் தவிர நூலில் பல இடங்களில் குடும்பம் மற்றும் மனைவி பற்றிய பல பொன்மொழிகள் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. உதாரணத்திற்கு 'தந்தை வீட்டின் தலையெனின் தாய் அதன் இதயம்'

வித்தியாசமான முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ள இந் நினைவு வெளியீட்டில் என்னால் மாற்ற முடியாதவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பக்குவத்தையும் மாற்றக் கூடியவற்றை மாற்றிக் கொள்ளக்கூடிய மனத்தையிழத்தையும் இவ்விரண்டையும் வேறுபடுத்தும் ஞானத்தையும் எனக்குத்தா இறைவா!

என்றதொரு பிரார்த்தனையும் காணப்படுகின்றது. எப்போட்ட ஆழமான வரிகள்!

மூன்று மொழிகளிலும் ஆக்கங்களைத் தாங்கி 178 + xi பக்கங்களைக் கொண்டமைந்த இந்நூல் திருமதி குணநிதி சிறிரஞ்சனின் முதலாம் மாத நினைவாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஒரு மாதத்திற்குட்பட்ட காலப்பகுதியினுள் பல சிறப்புகளைக் கொண்ட ஒரு நூலினை உருவாக்கி வெளிக் கொணர்ந்தமை மனப்பூர்வமாகப் பாராட்டத் தக்கதொரு விடயமாகும்.

'போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய் கெட்டு மெய்யானாள்' என்ற குறிப்புடன் திருமதி குணநிதி சிறிரஞ்சனின் படத்தினைத் தாங்கி வெளிவந்துள்ள குடும்பம் போற்றிப் புகழ வேண்டியதொரு நூல் என்பதில் ஐயமில்லை.

இலவசமாக வழங்கப்படும் இந்நூலினைப் பெற விரும்புகின்றவர்கள் என். சிறிரஞ்சன் 25 1/7 ஈ.எஸ். பெர்னான்டோ மாவத்தை, கொழும்பு 6 என்ற முகவரியுடன் தொடர்பு கொள்ளுமாறு கேட்கப்படுகின்றனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகள்

தாட்சாயணி

இருபதாம் நூற்றாண்டின் பெரும்பாய்ச்சல்களுள் பல துறைகளும் தம் இலக்குகளை விரிவுபடுத்தின. அவ்வகையில், சிதைத்துறையும் தன் இருப்பை நிரூபித்துக் கொண்டது.

அதிலும் ஈழத்துக் கவிதைகள் தம்மைத் தனித்துவமாக அடையாளம் காட்டின. உதிரி உதிரியாகத் தம்மை இனங்காட்டிய அத்தகைய கவிதைகள் அவரவர் காலத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாகவும், மன ஓட்டத்தை வெளிப்படுத்துவதாகவும் இருந்தன. இத்தகைய கவிதைகளை ஒருங்கிணைத்து ஒரே தொகுப்பாக வெளியிடப்பட்ட சில தொகுதிகளும் முழுமை பெறாமல் சில குறைபாடுகள் சுட்டப்படுவையாய் இருந்தன. இவ்வேளையில் அவ்வாறான குறைபாடுகளைக் களைந்து, இருபதாம் நூற்றாண்டின் சிறந்த கவிதைகளைத் தெரிந்தெடுத்து, அக் கவிஞர்களை இனம் காட்டி வெளிவந்திருக்கிறது இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைகள் எனும் நூல்.

ஈழத்தின் அறிவாலயமாக விளங்கும், பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையின் அறுபதாண்டு நிறைவாக, அகில இலங்கைக் கம்பன் கழக அமைப்பாளரான திரு. ஸ்ரீ. பிரசாந்தன் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு மிகக் கச்சிதமாக உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது இந்நூல். மஹாகவி உருத்திரமூர்த்திக்குச் சமர்ப்பணம் செய்யப்படுகின்ற இந்நூலின் அட்டைப்படம் கூட மஹாகவியின் புகழ்பெற்ற கவிதையான 'தேரும் திங்களும்' கவிதைக்கான வர்ணப்படமாய்

அமைந்து சிந்தை கவர்கின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் கவிதைகள் முழுவதையும் தேடிப்பிடித்து, அவற்றினுள்ளும், தரமான வற்றைத் தெரிவு செய்வதென்பது மிகவும் கடினமானது. அதிலும் ஒவ்வொரு கவிதையும், ஒவ்வொரு வகையில் நேர்த்தியைக் கொண்டிருக்கும். கால அடிப்படை, கருப்பொருள் அடிப்படை... இவற்றுள் எவ்வகையில் கவிதைகளை வரிசைப் படுத்துவது...? யாரும் குறை சொல்லாத படிக்கு, கவிஞர்களின் அகரவரிசைப்படி கவிதைகளைத் தொகுத்து, நடுநிலைமை தாங்குகிறார் தொகுப்பாசிரியர்.

இத்தொகுப்பில் நூற்று நூற்பது கவிஞர்களின் கவிதைகள் அடங்கியுள்ளன. இவற்றுள் இந்த நூற்றாண்டின் மூத்த கவிஞர்களிலிருந்து, இன்றைய இளம் கவிஞர்கள் வரை எழுதிய கவிதைகளைக் காண முடிகிறது. போராளிக் கவிஞர்கள், புலம் பெயர் கவிஞர்கள், பெண் கவிஞர்கள் என்று பலதரப்பட்ட கவிஞர்களை இக்கவிதைகளுள் இனம் காணமுடிகிறது. இக் கவிதைகள் ஒவ்வொன்றும், அவரவர் வாழ்ந்த காலங்களில், அவரவர் மனநிலைகளைப் பிரதிபலிக்கின்றன. அகநிலை சார்ந்த கவிதைகளும், புறநிலை சார்ந்த கவிதைகளும், புறச்சூழலில் சற்றே துளிர்க்கும் காதல் பற்றிய பாடல்களுமென இக்கவிதைகள் வகை பிரிக்கக் கூடியதாய் அமைகின்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டில், ஈழத்துத் தமிழுலகு தாங்கிய, துன்பங்களையும், இழப்புக்களையும் அவ்வாறே பதிவு செய்திருக்கின்றது இத்தொகுப்பு. தமிழர்தம் அறிவுப் பொக்கிஷமாகத் திகழ்ந்த யாழ். பொது நூலகம் எரியூட்டப்பட்டதையும், இன வன்முறைகளால் நிகழ்ந்த அவலங்களையும், தமிழ்ப் பெண்களுக்கு நிகழ்ந்த கொடுமைகளையும் பதிவு செய்த கவிதைகள் இத்தொகுப்பிலே ஆவணமாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அத்துடன் இந்நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த வீறுகொண்ட

போராட்ட வரலாறும் கூட கவிஞர்களால் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. போராளிகள், கவிஞர்களானதும், கவிஞர்கள் போராளிகளானதுமான இக்காலத்தில், அவர்களிடமிருந்து வெளிப்பட்ட உயிர்ப்புமிக்க புரட்சிக்கவிதைகள் இத்தொகுப்பில் தக்க இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

குண்டுவீச்சு, இடம்பெயர்தல், வன்முறைக்கு ஆளாதல் என இத்தொகுப்பு தாங்கியிருக்கும் பெரும்பான்மை விடயக் கருக்கள் அனைவரும் அனுபவித்தவையே. எழுத்தாளரான நெல்லை க. பேரன் குடும்பத்தோடு ஷெல்லுக்குப் பலியானதும், மன்னம்பேரிகளும், கோணைஸ்வரிகளும் எதிர்கொண்ட கொடிய வன்முறைகளும், காணாமற்போன ஸெய்த்தூன்களும். இத்தொகுப்பில் உயிரோடு கவிதைகளென உலவி, நாம் கடந்து வந்த பாதையின் வடுக்களைச் சுட்டி நிற்கின்றன. எனினும் யதார்த்தம் பற்றிப்பேசும் நாமகளின் கவிதையோ, இவ்வாறெல்லாம், நடந்தபின்னும், சற்றுப் பொறுத்து மண்ணெண்ணெய்க் கியூவின் நீளம் கூடிவிட்டதாய்ச் சொல்லி, எம் மண்ணின் அவலத்தை நெற்றிப் பொட்டில் அறைகிறது, இவ்வாறே சமூக, போர் அவலத்துள் பீறிட்ட

கவிதைகளாகவே இத்தொகுப்பின் பெரும்பான்மைக் கவிதைகள் அமைந்து விடுகின்றன. எனினும் அகம் சார்ந்து பாடப்பட்ட கவிதைகளும், இத்தொகுப்பில் இல்லாமல் இல்லை. பக்தி ரசம் கொட்டும் கவிதைகளும், ஆன்மீகக் கவிதைகளும், காதல் கவிதைகளுடன் கரம் கோர்த்து தம்மை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

மொத்தத்தில் இத்தொகுப்பு இருபதாம் நூற்றாண்டின் நிறைவில், ஈழத்துத் தமிழ் உலகின் திரட்டிய கவிதைப் பிழிவாக வாசகர்களுக்கு விருந்தளிக்கின்றது. கவிதைகள் மட்டுமின்றி அவ்வக் கவிஞர்கள் பற்றிய விபரங்களும் பின்னிணைப்பில் இணைக்கப்பட்டிருப்பதன் மூலம், வாசகர்கள் விரும்பிய கவிஞர்களின் ஏனைய கவிதைகளைத் தேடி எடுத்துப்படிக்க வகை ஏற்படுகின்றது. அத்துடன் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகளை ஆய்வு செய்ய முயலும் வருங்கால சந்ததியினருக்கு இந்நூல் ஒரு ஆவணமாகத் திகழக் கூடியது. எல்லாவற்றையும் விட இலக்கியச் சுவைஞர்களுக்கு முக்கியமாக கவிதைப் பிரியர்களுக்கு தெவிட்டாத கவிதைத் தேன் விருந்தளிக்கும் நூல் இதுவென்றால் அது மிகையில்கலை.

(27ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...)

கிடந்தது. மனசு வெறுப்பின் உச்சத்தில் அதிருப்தியில் இருந்தது. அப்போது

“மவராசன் நல்லா இருக்கணும் நாயி மாதிரி நம்மல அலைய விட்ட தொர பயலுகளுக்கு முன்னுக்கு நின்னு கொரல ஓசத்தி வாழ வச்ச சாமியாச்சே ராசா ஒன்னோட புள்ள குட்டி எல்லாம் நல்லா இருக்கணும்” என்று அழுது ஓயும் சிவகாமி பாட்டியின் ஆதங்கம் அவனை ஒரு விதமான நெருடலில் ஆழ்த்தியது.

உள்ளுக்குள் விழுந்த அடிகள் இதோ வீட்டை விட்டு நிரந்தரமாய் பிரியும் போது சுதாஹரிடம் இருந்து புயலாய் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது.

“அப்பா செருப்பு தேய, தேய ஊருக்கு ஒழச்சீங்களே இப்ப ஊரே வந்து நிக் குதுப்பா கண்ணதொறந்து பாருங்கப்பா” என்று வாய்விட்டு கத்தி தீர்த்தான் சுதாஹர்.

துன்பத்தில் உழல்வதும் பின்னர் வழமைக்கு திரும்புவதும் மனித இயல்பாகிப் போன நிலையில் சுதாஹரும் வழமைக்கு திரும்பி இருந்தான். இத்தனை காலமும் தன்னை உரித்து காட்டுவதற்கு தயார் இல்லாத ரேங்கு பெட்டியை திறந்து பார்க்கிறான் சுதாஹர்.

ஆமாம் ஒரு தோட்டத்தை இலங்கை பிரஜைகளாய் மாற்றிய சகல ஆவணங்களும் அடங்கிய பொக்கிஷமாய் பெட்டி அவனை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. மெதுவாய் கன்னத்தின் வழியே கீழிறங்கும் கண்ணீர் துளியாய் வீழ்ந்து கரைகிறது. பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய தன் முதுசொம் இது வென்ற தெளிந்த சித்தத்துடன் இருள் படர்ந்திருந்த இஸ்தோப்பை விட்டு வெளிக்கு வந்திருந்தான் சுதாஹர். அப்பாவின் மறைவை விட தன் இனம் துய்த்த துன்பங்கள் குறித்த வலி நெருஞ்சி முள்ளாய் அதனிலும் மேலாய் அவனில் தைத்து கொண்டிருந்தது.

மலேசியாவில்

கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்

ஆ. குணநாதன்
பத்தாங் பெர்சுந்தை

மலாக்கா செட்டி சமுதாயம் பற்றிய நூல்

மலாக்கா என்பது மலேசியாவிலுள்ள ஒரு மாநிலம். 1511இல் போர்த்துகீசியர் வசமானது. 1400 ஆம் ஆண்டுகளில் இதன் வரலாறு தொடங்குகிறது. மலாய் சுல்தான்களின் ஆட்சியின் போது தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்த செட்டியார்கள் வணிகம் செய்யும் பொருட்டு இங்கேயே தங்கி விட்டனர். அவர்களைப் பற்றிய வரலாற்று நினைவாக “Peranakan Indians of Singapore and Melaka: Indians Babas and Nonyas - Chitty Melaka” எனும் நூலை சேமுவேல் துரைசிங்கம் எழுதி சிங்கப்பூர் தென்கிழக்கு ஆசிய கல்விமையம் வெளியிட்டுள்ளது. இந்நிகழ்வு அண்மையில் கோலாலம்பூர் சோமா அரங்கில் கோலாலம்பூர் நேதாஜி அறவாரிய ஏற்பாட்டில் நடைபெற்றது. வெளியீட்டு விழாவுிற்கு மலேசியக் கலை, பண்பாட்டுத் துறை துணையமைச்சர் தலைமை ஏற்றார். முன்னாள் மலேசியாவுிற்கான சிங்கப்பூர் தூதர் மதிப்புமிசை. கேசவபாணி கல்விமையம் சார்பில் உரையாற்றினார்.

முற்றிலும் வித்தியாசமாக சுமார் ஒரு மணி நேரமே நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. கல்வியாளர் களும், ஆய்வாளர்களும் விழாவில் கலந்து கொண்டனர். வழக்கமாகக் காணப்படும் தமிழ் இலக்கியவாதிகள் கூட்டம் இல்லை. பயனான ஆய்வு நூல் இது.

இளைய தமிழவேள் ஆதி. குமணன் பிறந்தநாள்

மலேசியத் தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகில் தனியொரு இடம் பெற்று ஜாம்பவானாகத் திகழ்ந்த இளைய தமிழவேள் ஆதி. குமணன் அவர்களின் பிறந்த நாள் நயனம் வார இதழ், மக்கள் ஓசை நாளிதழ் ஏற்பாட்டில் கடந்த 09.02.2007இல் கோலாலம்பூர் சோமா

மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. கடந்த 2005ஆம் ஆண்டு யாரும் எதிர்பாராத வண்ணம் காலமான ஆதி. குமணன் அவர்களின் நினைவாக இவ்விழா நடைபெற்றது.

முன்னாள் துணையமைச்சர் டத்தோ. இ. சுப்பிரமணியம் சிறப்புரையாற்றி ஆதி. குமணன் நினைவு நாள்காட்டியை வெளியிட்டார். ஆதி. குமணனின் அண்ணன் நயனம் வார இதழ் ஆசிரியர் ஆதி. இராஜகுமாரன், மக்கள் ஓசை செய்தி விரிவாக்க ஆசிரியர் எம். துரைராஜ் உரையாற்றினார். செவ்விசைச் சித்தர் ரெ. சண்முகம் தமிழ் வாழ்த்துப் பாடிய வேளையில் கவிஞர் மை. தீ. சுல்தான் கவிதை வாசித்தார்.

ஆதி. குமணன் பெயரில் அறநிதி தொடங்கும் எண்ணம் உண்டு என்றார் இராஜகுமாரன். இஃது அவசியம் செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்று.

“டெலிபோன் மணி” மேடை நாடகம்

தலைநகர் கோலாலம்பூரில் டான்ஸ்ரீ சோமா அரங்கில் ஜனவரி 21,25,26,27,28 ஆகிய தேதிகளில் “டெலிபோன் மணி” என்ற நகைச்சுவை நாடகம் சிறப்பாக நடைபெற்றது. பல வெற்றி நாடகங்களை அரங்கேற்றிய டெலிஸ்டார் நிறுவனத்தின் எஸ்.பி. மணிவாசகம் தயாரிப்பில் மலர்ந்த நாடகம் இது. கதை, மேடைக்கதை, வசனம், இயக்கம் பூச்சி ரவி ஆறுமுகம்.

கலைஞர் கிருஷ்ணன், ராபர்ட் காந்தி நாதன், ஜெகன், வனிதா, மணி, கங்கா பாரதி ஆகியோர் நடித்துள்ளனர்.

டெலிபோனில் சில பொறுப்பற்றவர்கள் செய்யும் செயலால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளைச் சிரிக்கவும், சிந்திக்கவும் வகையில் நாடகத்தின் கதை ஓட்டம் அமைந்துள்ளது பாராட்டுக் குரியது.

மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர்

அறிமுகம் - 3

திருமதி ந. மகேஸ்வரி

- ஆ. குணநாதன்

தமிழ்ப் பள்ளி ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டு, மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு அளப்பரிய தொண்டினை திருமதி. ந. மகேஸ்வரி ஆற்றியுள்ளார்.

1984ஆம் ஆண்டில் 'பிறந்தநாள் பரிசு' என்னும் மாணவர்க்கான கதைத் தொகுப்பு என் கண்ணில் பட்டது. அதுதான்

நான் திருமதி மகேஸ்வரியின் எழுத்தை முதலில் படித்தது என ஞாபகம்.

திரு மு. நடேசன் திருமதி பாஞ்சாலி தம்பதியினருக்கு மகளாக இவர் கோலாலம்பூரில் 15. 01. 1938இல் பிறந்தார். கோலாலம்பூர் லொக் யூ சாலை தமிழ்ப்பள்ளியில் பயின்று, பின்னர் ஆசிரியர் பயிற்சியை முடித்தார். கோலாகிள்ளான் வாட்சன், பங்சார், சிம்பாங்லீமா, தெப்பி சுங்கை ஆகிய தமிழ்ப்பள்ளிகளில் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்.

கணவர் திரு வீ. நடேசன். மகன் கணேசன். இவரது முதல் சிறுகதை 'திருப்பம்' 1957 ஜனோபகாரி வார இதழில் வெளிவந்தது. அதுமுதல் நாட்டின் முன்னணி நாள், வார, மாத இதழ்களில் சளைக்காமல் எழுதி வருகிறார். 1963 இல் தமிழ் நேசன் "நேசன் எழுத்தாளர்" என்ற சிறப்பு விருதும் தங்கப்பதக்கமும் வழங்கி கௌரவித்தது.

சிறுகதை, கட்டுரை, கவிதை, குறுநாவல், தொடர்கதை, தொடர்கட்டுரை, நாவல், வானொலி நாடகம், கல்வி ஒலிபரப்பில் தமிழ்ப்பாடங்கள், சிறுவர் நாடகங்கள், கதைகள், பாடல்கள் எழுதியுள்ளார்.

மலேசியாவில் "சிறுவர் இலக்கியம்" வளரவில்லை என்றே கூறவேண்டும். இவ்வேளையில் திருமதி. ந. மகேஸ்வரியின் பங்களிப்பை நினைவுகூர வேண்டும்.

இதுவரை "தாய்மைக்கு ஒரு தவம்" (சிறுகதைத் தொகுப்பு) மகேஸ்வரியின் சிறுகதைகள் (தொகுப்பு) பிறந்தநாள் பரிசு (மாணவர் கதைகள்), புதிய வாரிசு (நாவல்) ஆகியவற்றை வெளியிட்டுள்ளார்.

தமிழ்நாட்டின் புதுமலர், மஞ்சரி, கணையாழி, லண்டன் 'தேசம்' ஆகிய இதழ்களிலும் எழுதியுள்ளார்.

இவருக்கு தமிழ் நேசன் பவன்பரிசு (1973,2003,2004) மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பவன் பரிசு (1964,2004) டான்ஸ்ரீ ஆதி. நாகப்பன் இலக்கிய விருது (1989) பாரதிதாசன் இயக்கத்தின் ரிங். 5000 பரிசு (2004), டான்ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகம் புத்தகப் பரிசு (2004), இலக்கியத்துறை சாதனையாளர் விருது (2004) என்று விருதும், பாராட்டும் கிடைத்தவண்ணமே உள்ளன. தமிழகத்து மஞ்சரி இதழ் நடத்திய அமரர் தேவன் நினைவுப் பயணக்கட்டுரைப் போட்டியில் 2003 இல் முதற்பரிசு பெற்றுள்ளார்.

பள்ளி நாட்களில் பிரபல எழுத்தாளர் திரு. என். ஜி இராஜரத்தினம்(சீதாமணாளன்) வழிகாட்டலில் கதை, கட்டுரை, நாடகம், சொற்போர் பயிற்சிகள் பெற்றதை இன்னமும் நன்றியுடன் நினைவு கூறுகிறார்.

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தின் ஆபுள் உறுப்பினர்; மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் உறுப்பினர்; உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கத்தின் ஆட்சிக் குழு உறுப்பினர்; எப்பொழுதும் மலர்ந்த முகத்துடன் இருப்பவர் திருமதி ந. மகேஸ்வரி.

விருதுகளும் பாராட்டுகளும் பெற்றபோது, அவரை பாராட்டுபவர்களுக்கு அவர் தருவது புன்முறுவல்தான்! இலக்கியத்துக்கு அடிக்கமாக, ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் பணியாற்றிவரும் திருமதி. ந. மகேஸ்வரியின் பணி தொடர் ஞானம் வாழ்த்துகிறது.

தொடர்புகளுக்கு :-

Mrs. N. Mageswari, No :27, Jalan Keriang, Persiaran Raja Muda Musa, 41100 Klang, Selangor Darul Ehsan, Malaysia.

Tel:- 603 - 33720836

அன்பு கதைகள்

அறிமுகம் 16 - புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகள்

யாழ் சங்கத்தானையைச் சேர்ந்த நிரஞ்சனி சபாரத்தினம் 15.08.1985ல் பிறந்தவர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைப்பீடம் 2ஆம் வருடத்தில் பயிலும் இவர் கவிதை, சிறுகதை ஆகிய துறைகளில் எழுதி வருகிறார். இவரது படைப்புக்கள் உதயன், ஈழநாடு, வலம்புரி, ஞானம் ஆகியவற்றில் வெளிவந்துள்ளன. இவர் எழுத்தாளர் தாட்சாயணியின் சகோதரி ஆவார்.

இவரது முகவரி :- பெரிய அரசடி, ஆசிரியர் வீதி, சங்கத்தானை, சாவகச்சேரி

அவள் இப்போது கொஞ்ச நாட்களாகவே அமைதியாய் தன்னுள்ளேயே பல விடயங்களையும் பத்திரப்படுத்தி குமைந்து கொண்டிருக்கிறாள். வேறு பொழுதாயிருந்தால் கணவன் சேதுலனிடமோ அல்லது பிள்ளைகளிடமோ பொழுதை இனிமையாய்க் கழித்திருப்பாள். ஆரம்பத்தில் அவளது ஆசைகள் ஆலோசனைகள் எல்லாமே செவிசாய்க்கப்பட்டன. நாட்கள் நகர நகர அவள் ஒரு துரும்பு போலத்தான் கணிக்கப்பட்டாள். அவள் கன்னியாயிருக்கையில் அவள் கற்பனை செய்த அந்த அழகிய படகு கடலில் சுக்குநூறாய்ச் சிதைந்த கதையாய் அவளின் கனவுகள் எல்லாமே நிலைகுலைந்து போயிற்று. இதற்கெல்லாம் முடிவும் ஆரம்பமுமான அந்தக் காரணம்தான் என்ன? மெதுவாய் வயிற்றைப் பார்த்தாள். அந்தச் சின்னஞ்சிறு மென்கம்பளமாய் உள்ளே ஒரு உயிரின் அசைவை உணர்ந்தாள். சட்டென ஓர் பரவசம் அவளுள், இதுவும் என் பிள்ளைதான். இது அழியக் கூடாது, சிந்தனை வயப்பட்டவளின் விழிகள்

கண்ணீரை உகுக்க ஆயத்தமாக சட்டென கண்ணைத் துடைத்து மௌனமானாள். மௌனம்... இதுதானே பெண்ணை இன்றுவரை சிறைக்குள் அடைத்து ஏப்பம் விடுகிறது. திருமணச் சந்தையில் மௌனமாயிருந்தால் மௌனம் சம்மதத்திற்கு அறிகுறி என்பார்கள். ஏதேன் குற்றங்களுக்கு மௌனமாய் நின்றால் குற்றம் புரிந்து விட்டாய் என்பார்கள். இன்னும்... மௌனம் பற்றியதாய் எண்ணவே அவளுக்கு கோபம் கோபமாய் வந்தது.

“நானா கேட்டேன் திருமணம் செய்து வையுங்கள் என்று. என்னை இதற்கு மேலும் படிக்க வைத்திருக்கலாம். நானும் சுய காலில் நின்று பின் திருமணம் செய்திருப்பேன்.”

இரவுகளின் நிசபத்தத்தில் அவள் திணறி வடிக்கும் கண்ணீரை தலையணை மட்டுமே அறிந்து துடிக்கும், தலையணையில் மட்டும் நன்றாய்க் கண்ணீர் உகுக்கலாம். ஏனென்றால்

அது எவர்க்கும் எதுவும் சொல்லாது. அவன் சேதுலனின் படத்தை முதலில் பார்த்தபோது எத்துணை மகிழ்வாய் இருந்தான். இனம்புரியாத ஓர் பரவசம். அதுவரை தடுமாறியவள் மெனளித்தது சேதுலனால் கவரப்பட்டுத்தான். இப்போது கூட அவன் அவளை அடிக்கவில்லை, மருட்டவில்லை. அமைதியாய்த்தான் தான் நினைப்பதையெல்லாம் சாதித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

முதல் இரண்டு குழந்தைகளும் பெண்ணாய்ப் பிறந்து விட்டதில் அவனுக்கு சற்றே ஏமாற்றம். அதிலும் இந்தச் சிசுவும் பெண்ணாய்ப் பிறந்தால் அதனாலும் பல செலவுகள் வருமாம், இவள் அவன் சொன்னவுடன் திணறித்தான் போனான்.

அதுக்கென்ன செய்யிறது. பிள்ளை வளர்ந்திருக்கும்.

இப்பவே...

நாப்பிறழ் சொல்வான்.

இப்பவும் நினைச்சா... சேதுலனின் வார்த்தைகள் முடியுமுன்பே

“இல்லை... இது எனக்கு வேணும், இதை அழிக்கேலாது”

அவன் இறுதியாய் உறுதியாய் சொல்லிவிட்டான்.

“என்னவோ செய்... அம்மா எல்லாம் நல்லதுக்குத்தான் சொல்லுவா.” அவனை இடைமறித்தாள் அமுதா

“நான் சொல்லுறதை கொஞ்சமாவது கேளுங்கோவன்.

பொம்பிளைப் பிள்ளை யெண்டா அதுக்கென்னப்பா

இந்தக் காலத்திலை போய்...”

“சரி...”

அத்துடன் அவன் அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்து விடுவான். எந்தவிடயத்திலும் அவனை எதிர்த்துப் பழக்கப்படாத அமுதாவிற்கு இந்த நிலை சற்றே சங்கடமாய்த்தான் இருந்தது. சலனமேதுமற்று சிந்தனை வயப்பட்டு உட்கார்ந்திருந்தவளை

“அம்மா... பசிக்குது சாப்பாடு போட்டுத் தாங்கோவன்...” என்ற கபீட்சாவின் குரல்தான்

சுயநினைவிற்கு மீட்கத் தொடங்கிற்று. இப்படியே சின்னவளை அணைத்து உணவு ஊட்ட முயன்ற போதிலும் தாய்மையின் இயலாமையில் அப்படியே இருந்தாள்.

“சுபீ... என்னட்டை கேக்கலாமே. அம்மா பாவம் இயலாது.

நீங்கள் இருங்கோ அம்மா”

பெரிய மனுசியாய்ச் சொல்லிவிட்டு சின்னவளை அழைத்துக் கொண்டு பொறுப்புணர்ச்சியுடன் சமையலறைப்பக்கம் நகர்ந்தாள் மூத்தவள்.

தன் இருமகவுகளும் ஒன்றாய் செல்வதை பெருமையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அமுதா.

“அம்மா... பாவம்”

என்ற வார்த்தைகளால் அவள் மனசு சற்றே இளகிற்று எத்துணை தத்ரூபமான வார்த்தைகள் அவை. இதுவரை அவளுக்கு வேண்டியவர்கள் சிந்திக்காத ஒரே வசனம்.

கடவுளே நீதான் எங்கள் எல்லோரையும் காக்க வேண்டும். மனசு பொருமத் தொடங்கிற்று. நாட்கள் தம்பாட்டில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. அவளின் குழந்தையின் வளர்ச்சியைப் பிரதிபலிப்பதாய் நாளுக்குநாள் அவளில் மாற்றம் ஏற்படலாயிற்று. மூத்த இருவரையும் கவனிக்க இவளின் தங்கை அமிர்தா சிலசமயம் வருவாள். அவள் ஆசையுடன் குழந்தைகளைக் கவனிக்கும் போது ஒருவித பூரிப்புறுவாள் அமுதா.

“அக்கா... அகிம்சா அத்தானைப் போலை, சுபிட்சா

உன்னைப்போல...”

தன் ஆலோசனைகளைக் கூறுவாள்.

“ம்... அப்பிடீயோ...” இவள் தங்கை சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பாள்.

“சரி அக்கா உனக்கு மற்றது தம்பியோ தங்கச்சியோ விருப்பம்”

ஆவலுடன் கேட்பாள்.

“பொம்பிளைப்பிள்ளைதான்... ஆம்பிளைப் பிள்ளை எண்டா

நிமிசத்துக்கு நிமிசம் மாறலாம்.”

இவளின் பதில் அவளுக்கு ஏமாற்ற மளிப்பது போற் தெரியும்.

அத்துடன் ஊர்ப்பு தினங்களை இவளுடன் அலசிவிட்டுச் செல்வாள். இவளுக்கு அவளைப்

பார்க்கும் போதெல்லாம் ஏக்கமாக இருக்கும். எத்தனை சுதந்திரமாகச் செல்கிறாள் அவள். எல்லாப் பெண்களுக்குமே ஏதோவோர் வேலி பிறந்தது முதல் நேரடியாயோ மறைமுகமாகவோ பிணைந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது. பிறந்தவுடன் அப்பா, அண்ணா என்று பின் தாலி கட்டும் கணவன் பின் பிள்ளையிடம் என்று வாழ்வு முழுதுமே அவளுக்கு ஒரு ஆணின் துணை தேவைப்படுகிறது.

அன்று ஒருநாள் கந்தசஷ்டி கவசம், மகாபாரதம், இராமாயண புத்தகங்களை அவள் அடுக்கி வைத்து ஒவ்வொன்றாய் புரட்டி மனதுள்ளே படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“சும்மா சின்னச் சின்ன வேலையள் செய்யலாமே”

சேதுலனின் குரலால் நிமிர்ந்தாள்.

“இப்படி அறிவுள்ள புத்தகம் படிச்சா பிறக்கப்போற பிள்ளை அறிவோடை வளருமாம். ஆட்கள் சொல்லுறவை

ஒருவித உள்ளக்கிளர்ச்சியுடன் சொன்னாள்.

“பொம்பிளைப்பிள்ளை அறிவோடை வளர்ந்தா என்ன... இல்லாம வளர்ந்தா என்ன...” அவன் முணுமுணுத்துக் கொண்டு செல்வது தெளிவாய் வந்து அவள் செவிகளைத் தாக்கியது.

இவளுக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டு வெளிக்கிளம்பியது. இப்படியெல்லாம் இவர்களால் எப்படிப் பேச இயல்கிறது. இன்னொருவரின் மனதை அது எப்படிக் குத்திக் காயப்படுத்தும் என அறிந்தும். இவன்தானே அவள் முதல் குழந்தையைத் தாங்கியபோது எவ்வளவு ஆபத்தாந்தரவாய் இருந்தான்? குங்கும்பூ சாப்பிட்டால் குழந்தை அழகாய்ப் பிறக்கும் என்று கூறி எங்கோ தேடிக் களைத்து குங்கும்பூ கொண்டுவந்தானே. அப்போதெல்லாம் இவள் எவ்வளவு வியந்திருக்கிறாள். தான் சராசரிப்பெண்களை விடக் கொடுத்து வைத்தவள் என உள்ளூர மகிழ்ந்தானே. இப்போது மட்டும் ஏன் இந்த விரிசல். அவளைப் பொறுத்தவரை அவன் அவளுக்கே உரியவன். சில பொழுது கோபம் ஏற்பட்டாலும் அடிமட்டமாக அவளை உதறியது இல்லை. எனவே அவளுக்கு இற்றைவரை அவன் மேலிருந்த நம்பிக்கை குறையவில்லை.

சின்னவளை அழைத்துக்கொண்டு உணவுடன் வந்தவள் பேச்சுக்குரல் கேட்கவும் அப்படியே நின்றாள்.

“டேய்... அந்தச் சாத்திரியார் சொன்னா பொய்க்காது.

உது பொம்பிளைப்பிள்ளைதானாம் நீ கொடுத்து வச்சது அவ்வளவுதான். இப்பவே மூன்றுக்கும் சீதனம் சேர்க்கத் தொடங்கு.”

மாமியாரின் குரல் அடுத்த அறைவரை எதிரொலிக்கலாயிற்று.

வந்தவள் திணறி அசைவற்று நின்றாள். சீதனம். ஆணுக்கு விலை பேசும் ஒரு ஏல விற்பனை.

இதுதானே காலங்காலமாய்த் தொடர்ந்து வருகிறது நம் மண்ணில். அவளின் பெற்றோரும் தான் காலம் காலமாய் சீதனம் சேர்த்து அவளுக்கு சேதுலனை திருமணம் செய்து வைத்தார்கள். இனி அவளின் பிள்ளைகட்கு எப்படிப்பட்டவர்கள் வந்து அமையப் போகிறார்களோ?

நாட்கள் கடந்து ஒரு புத்தம்புது மகவு புது உலகை எட்டிப்பார்த்து மலர்ந்த ரோஜாமலராய் அவள் கன்னம் வருடிச் சிரித்தது. அவள் எண்ணியது போலவே பிறந்த அந்தப் பெண் மகவிற்கு மனதில் பத்திரப்படுத்தியிருந்த பெயரை மெதுவாய் உச்சரித்தாள்.

மா...ன...சா

மானசா

மூத்தவள் அகிம்சா

“மானசாவோ பேர் அம்மா”? என வினவவும்

இவள் மிருதுவாய்த் தலையசைத்தாள்.

“உந்தப் பேருக்கு என்ன கருத்து அம்மா...?”

சின்னவள் கீச்சிட்டுக் கேட்டாள்.

‘மானமுள்ளவள்’ இவள் அமைதியாய்ப் பதில் சொன்னாள்.

“ஓ அகிம்சா, சுபீட்சா, மானசா நல்லா பொருந்துதம்மா போ”. இது மூத்தவள்.

“அங்கை மானுக்குட்டி சிரிக்கிறா. சிரியுங்கோ...

இஞ்சை நான் சுபி அக்கா பார்...

சின்னவள் தானும் அக்காவான பெருமிதத்தில் புதுமகவுடன் உரையாடினாள்.

ஏதும் புரியமுடியாத மானசா கண்களை உருட்டி விழித்தாள்.

“தங்கச்சிக்கு பொட்டு வைப்பம்” சொன்னவாறு மூத்தவள் அழகாய் ஒரு பொட்டு வைக்கிறாள்.

“அம்மா... மானசாக்கு எப்பம்மா தோடு குத்துறது?” எனக் கேட்ட மூத்தவளை இடைமறித்த சுபீட்சா

“இப்ப வேண்டாம்... பாவம் நோகும் எனக் கூறுகிறாள்.

சற்றே ஓரமாக நின்று அனைத்தையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்த சேதுலன் மெதுவாய் எழுந்து வந்தான். படுத்திருந்த பிஞ்சுமகவை அள்ளி அணைத்தான்.

“அப்பா... தங்கச்சி வடிவு என்னப்பா...” கீச்சுக்குரலில் சின்னவள் சொல்ல மூத்தவளும் அதை ஆமோதித்தாள்.

“நீங்களும் வடிவுதானயடா” மூத்தவளையும் இரண்டாமவளையும் மூன்றாமவளுக்கு அருகில் நிற்க வைத்தான்.

“மூன்று பேரும் நல்ல பிள்ளையா படிச்ச ஒற்றுமையா இருக்கோணும் எப்பவும்,” அவன் கூற சிறிசுகளிரண்டும் தலையாட்டின.

அவன் அமுதாவைப் பார்த்த சமாதானப் பார்வையால் பெண்மைக்கே உரித்தான பாங்கில் அவள் உருகிப் போனாள்.

இதுவரையில் தான் கலங்கியதற்கெல்லாம் ஒரு முடிவு வந்ததாய் உணர்ந்தாள். இதுவரை அவள் பெறாத ஓர் பரவசம் அவளுள் புகுந்து கொண்டது. தானும் இனி கணவனின் தோளோடு தோள் நின்று தன்பிள்ளைகட்கு சிறந்ததொரு எதிர்காலம் அமைக்க உறுதியூண்டாள். பணமும் பாசமும் தான் மனிதனை மாறிமாறிப் பிடித்திருக்கின்றன. அவளின் சிந்தனையை இடைமறித்து குழந்தையின் மழலைக்குரல் தேனிசையாய் அமுதகீதமாய் செவிகளில் ஊடுருவிற்று. அதைத்தொடர்ந்து அகிம்சா, சுபீட்சா, சேதுலன் என்று அனைவரது வார்த்தைகளும் இனிய கீதங்களாயிற்று அமுதாவிற்கு. இப்படியே எமது நாட்டிலும் புரிந்துணர்வுடன் கூடிய சமாதானக் குழந்தை ஐனித்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும் எத்துணை ஆயிரம் மக்கள் அதனால் இன்புறக் கூடும். வாழ்வே அகிம்சையும் சுபீட்சமும் நிறைந்து ஒரு கீதமாகுமன்றோ.

மொறட்டுவைப் பல்கலைக்கழகம்

நாமெதற்காய் இங்கு வந்தோம்.? நல்லதோர் கல்வி பெற நலங்கிடைக்கும் என்று நம்பி நாமெதற்காய் இங்கு வந்தோம்.? – இங்கே மெல்ல நகர்கின்ற நல்ல பொழுதுகளும் சொல்லாத வேதனையின் சோகம் தருகிறது அன்றும் இப்படித்தான் நட்ட நடு ராத்திரியில் நல்லதொரு உறக்கம் தடதடவென யாரோ கதவு தட்டும் ஒலி தமிழனுக்குக் கனவு கூடக் காண வழியில்லை திடுக்கிட்டெழுந்து எம் தலைமுடி திருத்தி விட்டு தட்டிய கதவு நோக்கி எட்டிச்சென்று திறக்க விதியின் பிரதிநிதிகளாய் காவலர்கள் கண்முன்னே நின்று கொண்டிருந்தார்கள்...!. 'சின்னதொரு சந்தேகம் செக்பண்ண வேணும்' என்று அடையாள அட்டைமுதல் அத்தனையும் கேட்டறிந்து "சரி"யென்று சிரித்துவிட்டுப்

படியிறங்கிப் போனவர்கள் தாழ் பூட்டி நாம் மீண்டும் தலைசாயப் போகையிலே மீண்டும் வந்தனர்... மிரட்டும் குரல்களில் "ஆதாரம் போதவில்லை காவலரண் வந்துங்கள் கையெழுத்து வையுங்கள்" எனச்சொல்லி முன்செல்ல கைதிகள் போல் நாமும் காவலரண் வந்துவிட்டோம்... கனத்துவிட்ட கண்களை களவாகத் துடைத்துவிட்டு விட்டெறிந்த வினாக்களுக்கு விடுவிடென்று விடைகூறி வீடு வந்து சேர்வதற்குள் வெள்ளி விழித்து விட்டது பெற்ற தாயிடம் நாம் எடுக்கும் உரிமையினை பிறந்த பொன்னாடு தரமறுக்கும் கொடுமை எமக்குமட்டும் எதற்காக? தமிழென்று பிறந்த தலைவிதிக்காகவா? எனவே அழுகிறோம் நானும் என் நண்பிகளும் "நாமெதற்காய் இங்கு வந்தோம்?..?."

இன்னும் எத்தனை காலம் தான்

ஏமாற்றுவர் இந்த நாட்டிலே...

பிரகலாத ஆனந்த்

தலைப்பாயுள்ள பட்டுக்கோட்டையாரியன் கவிவரிகள் எத்தனை யதார்த்தமானவை என்பது, மானுடவாழ்வின் பல்வேறு தளங்களில் இன்றும் பொருத்தப்படாயுள்ளது. கலை இலக்கிய உருவாக்க சிற்பிகளும், இலக்கிய சஞ்சிகைகள் வெளியிடும் ஆசிரியர்களும், உயிரெழுத்தே மெய்யெழுத்து என்பவர்களும் போடுகின்ற லூட்டிகளைப் பார்த்தால் பட்டுக்கோட்டையார் பாடிவைத்ததின் அர்த்தம் நன்றாகவே புரியும். பாவம் வாசகன்தான் தலையைப் பிய்த்துக் கொள்கிறான்.

முற்போக்கு இலக்கியம் நற்போக்கு இலக்கியம் என்றும் நவீனத்துவம் மார்ச்சியமென்றும், பின்நவீனத்துவம், பின் பின் நவீனத்துவமென்றும், மேற்கிலிருந்து வந்தவையே அமர இலக்கியமென்றும் பலவகையில் குரலெழுப்பிய வண்ணமிருக்கிறார்கள். ஒரு ஆரம்ப எழுத்தாளனுக்கும் களம் கிடைக்க வேண்டும், அவனும் வளரவேண்டுமென்ற எண்ணம் சிறிதுமில்லாமல், சில சஞ்சிகைகள் தரமற்ற படைப்புகளை பிரசுரிப்பதாக அளவுகோல்கள் பல வைத்திருக்கிறார்கள். தாமும் ஒரு காலத்தில் கீழிருந்தே வளர்ந்து வந்ததை மறந்து விடுகிறார்கள். எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் தான் இப்படியென்றால் சில விமர்சகர்களும் ஆய்வாளர்களும் தங்களது மேதவிலாசத்தைக் காட்டுவதாகவும், தங்களுக்கு ஏற்படைய தான கருத்தை வலியுறுத்தி மேம்படுத்துவதற்காகவும், தமக்கு வேண்டியவர்களை தூக்கிவிடுவதற்காகவும், பல காத்திரமான எழுத்தாளர்களை

மறந்து விடுகிறார்கள். இதில் இன்னொரு இரகசியமுமுள்ளது. சில விமர்சகர்களிடம் முழுமையான தேடலோ, ஆழமான வாசிப்பு பழக்கமோ கூட இல்லை எனலாம். பழம்தமிழ் இலக்கிய பரிச்சயம் இல்லாதவர்கள், நம்தமிழ் மொழியின் சிறப்புகளை ஓரம் கட்டி விட்டு மேற்கத்தைய, மற்றும் மார்க்சிய இலக்கியம் என கோஷமிட்டபடி, எதுவித பிரக்ஞையின்றி, தான் வாழுகின்ற சமுதாயத்தின் தரிசிக்கின்ற சம்பவங்கள் தோற்றுவிக்கும் உணர்வுகளாக வகுக்கப்படும் ஆக்கங்களை, அவை கொஞ்சம் காத்திரமாக இருந்துவிட்டால் தமது வரையறைக்குள்ளான அற்புதப் படைப்பு என்று கூறிமெச்சவும் செய்வார்கள். மறுவளமாக நிராகரிக்கவும் செய்கிறார்கள்.

முக்கியமாக நான் இந்த கட்டுரையை வரைய விளைந்ததற்கான காரணம் ஏழாவது வருடமாக தொடர்ந்து வெளிவரும் ஞானம் சஞ்சிகை பற்றிய தெளிவத்தை யோசெப்பின் கட்டுரை தொடரில், “ஞானத்தைப் பற்றி நீங்கள் எழுதுவதற்கு ஞானத்தில் ஒன்றுமில்லை” என்று ஒருவர் கூறியதாகக் குறிப்பிட்டிருந்த வாசகம் தான். தரமான கதைகள் இல்லாவிட்டால் ஞானம் சிறுகதைகளைப் பிரசுரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று நந்தி அவர்கள் வாசகக் குறிப்பெழுதியிருந்ததும், ஞானம் இன்னொரு மல்லிகையா என்று உயிரன் உயிரெழுத்தில் கேள்வி எழுப்பியிருந்ததும், மல்லிகையில் ஒரு வாசக விமர்சகர், ஞானம் குறிப்பிட்ட வட்டத்தினரையும், மேலோர் வர்க்கத்தினரையும்

ஒருவர் நல்லது என்று சொல்லும் இலக்கியப் படைப்புகளை மற்றவர் தூசு என எடுத்தெறிகிறார். தாம் சார்ந்திருக்கும் அல்லது தமக்கு ஏற்படைய அல்லது தமது படைப்பை ஒத்த படைப்புகளே உன்னத படைப்புகள் என தம்பட்ட மடிக்கிறார்கள்.

தூக்கி விடுவதான குற்றச் சாட்டும் கூட என்னை வெகுவாகப் பாதித்தன. எல்லாம் இலக்கிய சஞ்சிகைகளிலும் குறிப்பிட்ட ஒருசிலர் அதிகம் எழுதுவது உண்மையே. உயிரெழுத்து கூட அப்படியே.

ஞானத்திலும் கூட குறிப்பிட்ட சிலரின் ஆக்கங்கள் அடிக்கடி அல்லது தொடர்ந்து வருவதை மறுப்பதற்கில்லை. அவர்கள் அதிகமாக எழுதுவதாலோ அல்லது ஞானத்துடன் தமது நெருக்கமான உறவைப் பேணுவதாலோ இது சாத்தியமாகலாம். இன்று அதிகமாக எழுதிவரும் செங்கை ஆழியான், இளைய அப்துல்லா, ச. முருகானந்தன், முத்துமீரான், மு. பசீர், திக்குவல்லை கமால் பேன்றவர்களின் படைப்புகளைத் தாங்கி அனேகமான பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் வெளிவருகின்றன. இதனால் இவர்களை ஜனரஞ்சகமுலாம் பூசவும் சிலர் முற்படுகிறார்கள். ஞானம் ஆசிரியர் தற்பொழுது அதிகமாக ஆக்க இலக்கிய பிரசுரப்பில் ஈடுபடாவிட்டாலும், சரியாக விமர்சகர்களால் இனம் காணப்படாத ஒரு படைப்பாளியே. ஆனால் மேற்குறிப்பிட்டவர்களை வாசகர்கள் அங்கீகரித்துள்ளார்கள். பரிசில்கள் முதன்மைப் படுத்தப்பட வேண்டியவை அல்ல எனினும் இவர்கள் அனைவரும் அரசு தேசிய சாகித்திய விருது பெற்றிருக்கிறார்கள். இதில் செங்கை ஆழியான் ஒன்றிற்கு நான்கு தடவைகள் நாவலுக்கான தேசிய விருது பெற்றிருக்கிறார்.

ஞானத்தின் மீது புதிய பூமிக்கு ஏன் இந்த காய்ச்சல் தெரியவில்லை. மலையகத்தின் அற்புத நாவலான குருதிமலையைத் தந்து அரசு சாகித்திய விருதினையும் பெற்ற இவர் மீது மலையக அரசியல் தொழிற்சங்க பிரிவினருக்கு ஏனிந்த காய்ச்சலோ புரியவில்லை. பழுத்த மரம் கல்லெறிபடுமோ?

நான் பெரிதும் மதிப்பு வைத்திருக்கும் நந்தியின் கூற்றுக்கு அடுத்து வருவோம். ஓர் இலக்கிய சஞ்சிகையானது ஆக்க இலக்கிய உருவாக்கங்களான சிறுகதை கவிதைகளை தவிர்ந்து வெளிவருவதென்பதில் என்ன

அர்த்தமிருக்கிறது? தொடர்ந்து வெளியிடுவதன் மூலம் புதியவர்களை உருவாக்கவும், வளர்த்தெடுக்கவும் முடியுமல்லவா? பிறவியிலேயே யாரும் இலக்கிய கர்த்தாவாகப் பிறப்பதில்லை. சமூகத்தின் மீது கொண்ட நோக்கினாலும், வாசிப்பு அறிவினாலும் படைப்பாளியாக உருவாகிறான். எழுத ஆரம்பிக்கும், காலப்போக்கிலேயே வளர்ச்சியடைகிறான். அவனது எழுத்துருவாக்கங்கள் பிரசுரமாகாது விட்டால் அவனது இலக்கிய ஆர்வமும் குன்றிவிடுமல்லவா?

ஞானம் ஒரு சிறு சஞ்சிகை என்றவகையில் தனது பங்களிப்பை தொடர்ந்து சரியாகவே செய்து வருகிறது. தொடர்ந்து வெளிவருவதும் பரந்து பட்ட வாசகர்களைக் கொண்டுள்ளமையும் சிறப்பம்சங்கள். எவரும் படிக்கக் கூடியதாக இலகு நடையகப் படைப்புகள் அமைந்துள்ளமை வரவேற்கத்தக்கது.

காலச்சுவடும் உயிர்மையும் தீராநதியும் கணையாழியும் போல் ஒரு மூன்றாவது மனிதன் வெளிவருவது தவறில்லை. ஆனால் எல்லாமே அப்படித்தான் வரவேண்டும், அவையே தரமானவை என்று கூறுகிறார்களே. இவர்கள் யார்? தமது இலக்கியத்தரத்திலா இலங்கை வாசகர்கள் அனைவரையும் எடை போடுகிறார்கள். சாமான்னிய வாசகன் எங்கு போவான்?

இலக்கியம் என்பது யாருக்காக? படைப்பாளிக்காகவோ? வாசகனுக்காகவோ? வாசகனுக்காக என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இருக்காது என்றே நம்புகிறேன். அப்படிப் பார்க்கும் போது வாசகனின் பக்கம் படைப்பாளி செல்ல வேண்டுமல்லவா? இதை நான் குறிப்பிடும் போது வாசகனை மூன்றாந்தர வாசகனாக வைத்திருக்கும்படி சொல்லவில்லை. அதே நேரம் பரந்து பட்ட வாசகர்கள் புரிந்து கொள்ளும்படி எழுதவேண்டும். எரியும் பிரச்சினையாக இருப்பவற்றை, அவை அரைத்த மாவாயினும் மீள் எழுதவதில் தவறில்லை என்றே கருதுகிறேன். புதுமைகள் வரவேற்கப்பட

வேண்டியவை தான். எனினும் அதிநவீனத் துவத்திற்காக நிகழ்கால தரிசனங்களை பின்தள்ள வேண்டியதில்லை. இலகு நடையை இழிவுபடுத்த வேண்டியதில்லை.

பத்திரிகைகள் பலருக்கும் வாய்ப்பிக்க வேண்டியவையே இதன் மூலம் தான் எழுத்தாளன் உருவாதலும் வளர்சியடைதலும் சாத்தியமாகிறது. இன்னொரு புறம் வாசிப்பு பழக்கம் குறைவடைந்து வருகிற இன்றைய காலகட்டத்தில் கடினங்களை கலைத்துவம் என்று கூறி திணித்தால் வாசகன் இன்னமும் எட்டிப்போகும் அபாயமும் உண்டு. ஆரம்பத்தில் சித்திர தொடர் கதைகளும், அம்புலிமாமா கதைகளும் தான் வாசிப்பு பழக்கத்திற்கு அத்திவாரமிட்டன என்பதை மறந்து விடலாகாது. இன்று சிறுவர்களுக்காக ஆக்கங்கள் அருகிவருகிறது. இது இலத்திரனியல் உலகில் இன்னமும் வாசிப்புப் பழக்கத்தைப் பின்னடையவைத்துவிடும்.

இறுதியாக எஸ். போஸ் எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு பகுதியைக் குறிப்பிட்டு எனது

கருத்தை நிறைவு செய்யலாமென நினைக்கிறேன்.

“கம்பன் கழகத்திற்குப் பின்னால் கொஞ்சம்பேர், தமிழ்ச் சங்கத்திற்குப் பின்னால் கொஞ்சம்பேர், பாரதிக்குப் பின்னால், மகா கவிக்குப் பின்னால், சேரன், ஜெயபாலனுக்குப் பின்னால், பிறகு தமக்குப் பின்னால் தாமே கொஞ்சம் பேர் திரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். புதிய தலைமுறை படைப்பாளிகளோ அவர்களில் கொஞ்சத்தையும், இவர்களில் கொஞ்சத்தையும் பொறுக்கி எடுத்து எழுதிக் கிழித்து இவர்களும் அவர்களுமாகிவிடுகிறார்கள்.”

சந்திரபோஸ் சுதாகரின் கூற்றோடு இன்னும் சிலதையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். மல்லிகைக்குப் பின்னால் கொஞ்சம் பேர், ஞானத்திற்குப் பின்னால் கொஞ்சம் பேர், தாயகத்திற்குப் பின்னால் கொஞ்சம் பேர், மூன்றாவது மனிதனுக்குப் பின்னால் கொஞ்சம் பேர் என திரண்டிருக்கிறார்கள். ஞானம் எவருக்கும் பின்னால் போகிறது என்றில்லா விட்டாலும் யாரையும் பகைக்க வேண்டாம்.

‘ஞானம்’ சந்தா விபரம்

உள்நாடு

- தனிப்பிரதி : ரூபா 30/=
- ஆண்டுச் சந்தா : ரூபா 360/=
- 2 ஆண்டுச் சந்தா : ரூபா 700/=
- 3 ஆண்டுச் சந்தா : ரூபா 1000/=
- ஆயுள் சந்தா : ரூபா 15000/=

சந்தா காசோலை மூலமாகவோ வங்கிக் கணக்கு மூலமாகவோ, மணியோடர் மூலமாகவோ அனுப்பலாம்.

மணியோடர் அனுப்புபவர்கள் அதனை வெள்ளவத்தை தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்ப வேண்டும். வங்கிக் கணக்கு மூலம் அனுப்புபவர்கள் **T. Gnanasekaran, HNB -Wellawatta** நடைமுறைக் கணக்கு இலக்கம் - 0090672606 என்ற கணக்கிலிட்டு வங்கி ரசீதை அனுப்ப புதல் வேண்டும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர், முகவரி :

T. Gnanasekaran
Gnanam Branch Office
3-B, 46th Lane, Colombo - 06.

வெளிநாடு	ஓராண்டு	இரண்டு ஆண்டு	மூன்று ஆண்டு
Australia (AU\$)	35	70	100
Europe (•)	25	50	70
India (Indian Rs.)	500	950	1400
Malasia (RM)	50	95	140
UK (£)	15	30	40
Other (US \$)	25	50	70

பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

முலவர். ம. பார்வதிநாதசீவம்
கொக்குவில்

முத்தமிழை மூவேந்தர் முன்வளர்த்தார் இவரும் முழுப் புனியும் வியப்பெய்தத் தம்முடைய உழைப்பால் இத்தரையில் செந்தமிழை இதயத்தால் சொல்லால் எழுத்தாலே வளர்த்திட்டார் இவர் பெரியர் ஆவார்!

பாரதியின் பாநடையே தமிழ் நடந்துசெல்லப் பாங்கான நடையெனவும் மிகவிரைவில் உணர்ந்தார் பாரதிக்குத் தாசன் எனத்தமை உரைத்துக்கொண்டார் பாரதியின் வழியினிலே பாநடைமேற் கொண்டார்!

பாரியுடன் கொடை பிறந்த தன்மை எனப் பொற்கைப் பாண்டியனின் உடன்தீயி பிறந்தநிலை என்னச் சேரருடன் வீரமுமே பிறந்தநிலை போலச் செந்தமிழின் பற்றுடனே பாவேந்தர் பிறந்தார்.

தொல்காப்பியத்தினிலே ஐயம் கேட்டாலும் தோன்றும் எட்டுத்தொகையினிலே ஐயம் கேட்டாலும் பல்காப்பியக் கடலில் ஐயம் கேட்டாலும் பதில் உடனே! பதில் உடனே! பகர்ந்திடுவார் அவரே!

பெண் கல்வி வேண்டிமென்றார் பெண்கள் படித்தாலே பேசுமவர் அடிமைநிலை நீங்குமெனச் சொன்னார் பெண்கல்வி அடைந்திட்டமுன்னேற்றம் கண்டார் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்திட்டார் பெற்றோரைப் போலே!

கற்பனையின் சிகரத்தில் நின்றிட்டோரான கவிக்கெல்லாம் இவர் கவிஞர் கருத்தாழும் மிக்க பற்பலவாம் பாடலினால் தமிழை வளம் செய்தார் பாவேந்தர் என இந்தப்பார் போற்ற வாழ்ந்தார்.

கிரேக்கத்தில் முன்னொருவர் “சிந்திப்பீர்” என்றார் “கீழ்விழுவிர் நாவடக்கும்” என்றார்கள் சிலரே “கிரேக்கத்தின் நன்மைக்கே சிந்திக்கச் சொன்னேன் கீழ் விழும் நிலைவரினும் அஞ்சேன் நான்” என்றார்.

புகத்தறிவைச்சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் பாவேந்தர் கிரேக்கத்தின் ஞானியினைப் போல “மிகத்தீமை மேவிடினும் சாவே தான்வரினும் மேவுமுயர் கருத்துரைக்க அஞ்சேன் நான்” என்றார்.

“அச்சமே கீழ்களதாம் ஆசாரம்” என்றே அறப்புலவர் பாடி யதைத்தலைமீதுகொண்டே துச்சமாய்த் தமிழினத்தை நினைத்தோரை எதிர்த்தார் துணிவுக்குத்தம் வாழ்வை உதாரணமாய் வைத்தார்.

மட்டக்களப்பின் சங்கீத முன்னோடி அமரர் ந. ராஜா அவர்கள்

அன்புமணி

மட்டக்களப்பின் சங்கீத முன்னோடி அமரர் ராஜா என்றால் அது மிகையாகாது. 1960களில் மட்டக்களப்பில் ஒரு கலாசார மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. அனேக இளைஞர் யுவதிகள், சங்கீதம், நடனம் ஆகிய கலைகளில் அக்கறையுடன் ஈடுபட்டனர்.

சங்கீதத் துறையில் அமரர்களான ந. ராஜா மகாலிங்கம், சாந்தாவதி, தங்கராசா முதலியோர் இத்துறையில் பெரும் பங்களிப்புச் செய்தனர். இவர்கள் அனைவரும் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தில் சங்கீத பூஷணம் பட்டம் பெற்றவர்கள், பாடசாலைகளில் இசை ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றியவர்கள். இவர்கள் அனைவரிலும், அமரர் ராஜா அவர்களே முதன்மை பெற்றிருந்தார்.

1960களில் மட்டக்களப்பு நகர மண்டபத்தில் அடிக்கடி பல்வேறு கலை நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெறும். இந் நிகழ்ச்சிகளில் அமரர் ராஜாவின் இசை நிகழ்ச்சி இடம் பெறும் பல நிகழ்ச்சிகளில் அவரது “தமிழ் வாழ்த்து” பாடல் கணீரென்று இடம்பெறும்.

இசை உலகில் அவர் ஒரு சகாப்தம். அந்த சகாப்தம் அவரது இளைப்பாறுகையுடன் முடிவடைந்தது. ஓய்வு பெற்ற பின் அவர் தனது நோய்வாய்ப்பட்ட மனைவியைப் பராமரிப்பதில் முழுக்கவனம் செலுத்தினார். கச்சேரிகளை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. கலை நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு பற்றவில்லை. இசை உலகில் இருந்து ஒதுங்கிக் கொண்டார்.

வாழ்க்கைக் குறிப்பு

தமிழ்நாடு அபிராமம் கிராமத்தை சேர்ந்த அமரர் ந. ராஜா ரங்கூன் நகரில் 26.03.1924ல் பிறந்தார். இசைக்கலையில் ஆர்வம் கொண்ட இவர் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தில் பயிற்சிபெற்று 1948ல் ‘சங்கீத பூஷணம்’ பட்டம் பெற்று வெளியேறினர். அனேகரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க அவர் இலங்கைக்கு

வந்தார்.

மாத்தளை பாக்கிய வித்தியாலயத்தில் இசை ஆசிரியராகி தன் இசைத்திறமையினால் மாத்தளை நகரைக் கலகலக்கச் செய்தார். இவரது இசைத்திறமையை நேரில் அறிந்த பல மட்டுநகர் ஆசிரியர்கள் அவரை மட்டுநகருக்குக் கொண்டுவர முயற்சி செய்தனர்.

மட்டக்களப்பில் அவருக்கு மங்கல வாழ்வு காத்திருந்தது. மட்டுநகர் தாமரைக் கேணியைச் சேர்ந்த தங்கத்திரவியம் என்பவரின் கரம்பற்றி இல்லறவாழ்வில் ஈடுபட்டார்.

மட்டக்களப்பில் அவர் பெயர் பிரபலம் பெற்றது. ஆசிரியராகப் பணியாற்றியதுடன், மட்டக்களப்பில் நடைபெற்ற முக்கிய கலை நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டு தன் இசைத்திறனை வெளிப்படுத்தினார்.

பலர் அவரிடம் சங்கீத தீட்சை பெற்றனர். பின்னால் அவர்கள், சங்கீத ஆசிரியர்களாகி இசை உலகில் பிரபலம் பெற்றனர். அவர்களில் முழுக்கம் முருகப்பா என்பவர் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவரும் பிற்காலத்தில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சங்கீத பூஷணம் பட்டம் பெற்று, சங்கீத உலகில் பிரபலமானார்.

மட்டக்களப்பில்

பணிகள்

அப்போது மட்டக்களப்பில் நடைபெற்ற கலைவிழாக்கள் பலவற்றில் அவரது பங்களிப்புக் குறிப்பிடத்தக்கது. அதனால் பல பாராட்டுக்களையும் கௌரவங்களையும் பெற்றார்.

1953ம் ஆண்டு ஜூன் 5,6,7ம் திகதிகள், அப்போது பிரபலமாக இருந்த மட்டக்களப்புத் தமிழ்க் கலாமன்றம், சிறப்பான தமிழ் விழா ஒன்றை நடாத்தியது. இவ்விழாவுக்கு இந்தியாவிலிருந்தும் பல தமிழறிஞர்கள் வந்து

கலந்து கொண்டனர். இந்நிகழ்ச்சி பற்றி 1953 ஜூலைமீயில் வெளிவந்த “கல்கி” பத்திரிகையில் சிறப்பான கட்டுரை ஒன்று வெளிவந்தது.

இக்கட்டுரையில் அமரர் ராஜுவின் இசை நிகழ்ச்சி பற்றி மிகச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது.

இவ்வாறே 20.05.1990ல் மட்டக்களப்பு நகரமண்டபத்தில் நடைபெற்ற “விழலானந்தர் மீட்சிப் பத்து” நூல் வெளியீட்டு விழாவில், மேற்படி பாடல்களை ந. ராஜு பாடிச் சபையாரை மகிழ்வித்தார். இவ்வாறு ஏராளமான நிகழ்ச்சிகள் உள. மாதிரிக்காக மேற்படி இரு நிகழ்ச்சிகளையும் குறிப்பிட்டேன்.

மட்டுநகரில், மட். கலாசாரப் பேரவை. மட். தமிழ்க்கலாமன்றம், மட். தமிழ்க்கலைமன்றம், மட். தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் இன்னும் இது போன்ற பல மன்றங்கள் நடாத்திய பல விழாக்களிலும் ஆசிரியர் கலாசாலை, மட். வின்சென்ட் மகளிர் கல்லூரி, மட். ஆணைப்பந்தி மகளிர் கல்லூரி முதலியவை நடாத்திய கலை விழாக்களிலும், இசை நிகழ்ச்சிகள் வழங்கியதுடன் பல கௌரவங்களையும் பெற்றார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ராஜு

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இசைப்பயிற்சி பெற்றபோது, இசைத்துறையில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற சித்தூர் சி. சுப்பிரமணிய பிள்ளையிடம் பாடம் கேட்கும் வாய்ப்பு பெற்றார். அவரை யாழ்ப்பாணத்தில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு இவருக்குக் கிடைத்தது.

சுன்னாகம் இராமநாதன் இசைக் கழகத்தில் சங்கீத கலாநிதி சித்தூர் சி. சுப்பிரமணியபிள்ளை அதிபராக வந்தார். அப்போது இலங்கையில் இருந்த அவரது மாணவர்கள் அங்கு வந்து அவரைச் சந்தித்தனர். ராஜு அவர்களும் அங்கு வந்து தன் குருநாதரான சுப்பிரமணியபிள்ளைக்கு மரியாதை செலுத்தினார்.

கிழக்கிலங்கையில், மிகவும் பிரசித்தி பெற்றிருந்த ராஜு அவர்கள் 1958ல் யாழ்ப்பாணம் சென்றார். உரும்பிராய் சிதம்பர சுப்பிரமணிய சுவாமி கோயில் மகா கும்பாபிஷேக விழா 28.03.1958ல் நடைபெற்றபோது அவ்விழாவில் சங்கீத பூஷணம் ராஜுவின் இசைக்கச்சேரி

இடம் பெற்றது. அது ஒரு மகத்தான இசை நிகழ்ச்சியாக அமைந்தது.

21.08.1961ல் அவரது நண்பரான, ஆசிரியமணி அ. பஞ்சாட்சரம் அவர்களின் திருமண வைபவத்தில் ராஜுவின் இசைக் கச்சேரி இடம்பெற்றது. இக்கச்சேரி 3 மணித்தியாலம் நீடித்தது. இந்த மூன்று மணி நேரமும் சபையார் மகுடியில் கட்டுண்ட நாகம் போல ராஜுவின் இசையில் கட்டுண்டிருந்தனர்.

இவ்வாறு வேறு பல இடங்களிலிருந்தும் கிடைத்த அழைப்பை ஏற்று, அங்கெல்லாம் சென்று இசைக்கச்சேரிகளை நடாத்தினர் ராஜு.

பெற்ற விருதுகளும் கௌரவங்களும்

1. யாழ்ப்பாணம் உரும்பராய் கிராமத்தில், இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களால், இரு வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பாராட்டுப் பெற்றார்.
2. மட். தமிழ்க்கலாமன்றம் பொன்னாடை போர்த்தித் தங்கப்பதக்கம் சூட்டிக் கௌரவித்தது.
3. கல்முனை பாத்திமாக் கல்லூரியில், இடம்பெற்ற பாரதிவிழாவில் பொன்னாடை போர்த்தி, பாராட்டுப் பத்திரம் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.
4. மதுரை மாவட்டச் செங்குந்த மகாசன சங்கத்தினர் “ஏழிசைச் செல்வன்” என்ற பட்டம் வழங்கி கௌரவித்தனர்.
5. மட்டக்களப்பு சங்கீத சபா “கந்தவர்கானன்” என்ற பட்டம் வழங்கிக் கௌரவித்தது.
6. மட்டக்களப்பு இந்து இளைஞர் மன்றம் 24.03.1980ல் ‘இசையரசு’ என்ற பட்டம் வழங்கி பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தது.
7. 1993ல் நடைபெற்ற பிரதேச சாகித்திய விழாவில் “பிரதேச இசைக்கலைஞர்” எனக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.
8. மட்டக்களப்பு மாவட்டக் கலாலயம் “இசைக்கலைவாணர்” பட்டம் சூட்டிப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தது.

9. 1993ல் தமிழகத்தில் மணிமேகலைப் பிரசுர நூல் வெளியீட்டு விழாவில் பிரபல பாடகர், டாக்டர். கே. ஜே. ஜேசுதாஸ் அவர்கள் இசைப்பேரரசு என்னும் பட்டத்தை வழங்கினார்.
10. 1995ம் ஆண்டு ஸ்ரீ வீரகத்தி விநாயகர் ஆலய உற்சவத்தில் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.
11. இந்து சமய கலாசார திணைக்களத்தின் “கலாபூஷணம்” பட்டம் பெற்றார்.

குடும்ப வாழ்க்கை

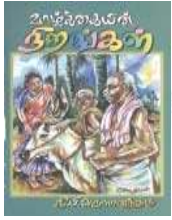
ரங்கூனில் பிறந்து சென்னையில் வாழ்ந்து மட்டக்களப்பில் திருமணம் செய்து கொண்ட ராஜா அவர்களுக்கு வைரமணிகள் போல் இரு புதல்வர்கள் உளர். அவர்கள் அசோகன் (அமெரிக்கா), காண்டஹன் (கனடா) என்ற பெயருடையவர்கள். வெளிநாடுகளில் மிகுந்த செல்வாக்குடன் வாழ்கிறார்கள். இவர் கைப்பிடித்த பெண் “தங்கத் திரவியம்” பெயருக்கேற்ற தங்கத் திரவியம். பாடசாலை அதிபர். இவர்களுடைய திருமணம் நிறைவேறியதும் இவரும், வாழைச்சேனை மகாவித்தியாலயத்தில் இசை ஆசிரியராகப் பணி

ஏற்றார். மனைவியும் அங்கேயே கடமை ஆற்றினார். எனவே இருவரும், தம்பதி சமேதராக மிக நீண்டகாலம் அப்பாடசாலையில் பணியாற்றினர்.

அதன் பின்னர் மட். ஆனைப்பந்தி பெண்கள் உயர்தர பாடசாலை, மட். வின்சென்ட் மகளிர் உயர்தர பாடசாலை, மட். புனித மைக்கேல் கல்லூரி ஆகியவற்றில் ராஜா இசையாசிரியராகப் பணியாற்றினார். அத்துடன் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின், சங்கீத சேவைக்கால ஆசிரியராகவும் அவர் பணியாற்றினார். ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து ஒவ்வொரு பின்னர் மட். அரசினர் ஆசிரிய கல்லூரியில் பகுதி நேர இசையாசிரியராகவும் அவர் பணியாற்றினார்.

இறுதிக்காலத்தில் நோய்வாய்ப்பட்ட தன் மனைவியைப் பராமரிப்பதில் பல வருடங்களைக் கழித்தார். மனைவியின் மறைவிற்குப் பின், அமெரிக்காவில் உள்ள அவரது புதல்வர் அசோகனுடன் வாழச் சென்றார். அங்கு சென்று ஒரு மாதம் முடிவதற்குள் 30.06.2006ல் அங்கேயே காலமானார். இவருக்கான ஒரு நினைவுச்சின்னத்தை நிறுவுவது மட்டக்களப்பு மக்களின் தலையாய நன்றிக் கடனாகும்..

‘ஞானம்’ சஞ்சிகையின் வளர்ச்சிக்குக் கைகொடுத்து வாசிப்புக் கலாசாரத்தை வளர்த்தெடுக்கும் அன்பு நெஞ்சங்கள்	
● புரவலர் அல்ஹாஜ் ஹாசிம் உமர் 46, ஆனந்தகுமாரசுவாமி மாவத்தை, கொழும்பு	20 பொதுநலகங்களுக்குத் தொடர்ந்தும் ஞானம் சஞ்சிகையை அனுப்பிவைக்க உதவுகின்றார்.
● திரு. சேகரன் சோமபாலன் JANALANKA ENTERPRISE No. 60 Kotagodella Veediya, Kandy.	30 பாடசாலை நலகங்களுக்கு ஒரு வருட காலத்திற்கு ஞானம் சஞ்சிகையை அனுப்பி வைக்க உதவுகின்றார்.
● NAGALINGAMS JEWELLERS No. 101, Colombo Street, Kandy. T. P - 081 2232545	30 பாடசாலை நலகங்களுக்கு ஒரு வருட காலத்திற்கு ஞானம் சஞ்சிகையை அனுப்பி வைக்க உதவுகின்றார்.
● S. Somakanthan 4, Hawdon Street, Dandenong North, Victoria 3175, Australia.	மாத்தளையைச் சேர்ந்த 30 பாடசாலை நலகங்களுக்கு ஒரு வருட காலத்திற்கு ஞானம் சஞ்சிகையை அனுப்பி வைக்க உதவுகின்றார்.
நீங்களும் இப்பணியில் இணைந்து கொள்ளுங்கள்	

வாழ்க்கையின் நுட்பங்கள் - நுட்பவரை

-சு. சண்முகவடிவேல்

நூலாசிரியர் நண்பர் அருளானந்தம் வவுனியாவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். வவுனியா மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை நன்கறிந்தவர். கூர்மையான நோக்குடையவர். ஆழ்ந்து சிந்திப்பவர். நூல்கள் பலவற்றை நுணிகிக் கற்றவர். அதன் விளைவாக நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட யதார்த்தமான சிறுகதைகளை எழுதி முத்திரை பதித்தவர்.

இப்போது முதன் முதலாக “வாழ்க்கையின் நிறங்கள்” என்ற நாவலைப் படைத்துள்ளார். நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் வவுனியாவில் நடந்த சம்பவங்கள், சூழ்நிலைகள் வாழ்க்கை முறைகள், கலாசாரங்கள் என்பவற்றை திறம்பட இந்நாவலிலே சித்தரித்துள்ளார்.

எண்பத்தைந்து வயது நிரம்பிய சவாரிக்காரர் பொன்னுத்துரை அவரது மனைவி ராசம்மா ஆச்சி, இறந்த மூத்த மகனின் மனைவி தங்கம்மா, இரண்டாவது மகன் சேனாதி அவனது மனைவி புனிதம், இவர்களின் பிள்ளைகள் விசயா, சரவணன், மூன்றாவது மகன் கொழும்பில் வாழ்பவன். அவளது இரண்டு பெண் பிள்ளைகள், அயல்வீட்டுக்கார அன்ரன், அவன் அம்மா அமுதம், சந்தியாப்பிள்ளை உபதேசியார், பண்ணைச் சொந்தக்காரர் நாகராசா, புறணிபேசும் இராயப்பு இவர்களைச் சுற்றி நாவல் அற்புதமாகப் பின்னப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பாத்திரமும் சமுதாயத்தின் பிரதி பலிப்பாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

வவுனியாவிற்ருப் பெருமை சேர்க்கும் இடமாக இருப்பவைகளிலே முக்கியமானது விமானநிலையமாகும். விமான ஒடுபாதையும், அவற்றை அடுத்து அமைந்துள்ள புத்தரைகளும் பாரிய கட்டடங்களும் பரவாமளிக்கும் காட்சிகளாகும். இங்குதான் மாட்டுச் சவாரிப் போட்டிகள் நடைபெறுகின்றன. இன்று இவ்விடம் அரசின் ஆகாயப்படை முகாமாகச் செயல்பட்டு வருகிறது. இவைபற்றி எல்லாம் நாவலாசிரியர் விவரமாகக் கூறுகிறார்.

குடும்பத் தலைவரான பொன்னுத்துரையை நாயகனாகக் கொண்டு கதை நகர்ந்துசெல்கிறது. அவரது பலங்கள், பலவீனங்கள், மாட்டுச்சவாரிப் போட்டியில் பங்கு பற்றுவதில் அவருக்கிருந்த ஆர்வம் காளை மாடுகளை சவாரிக்காகப் பழக்கி எடுப்பதில் அவருக்குள்ள தேர்ச்சி, நல்ல சவாரி மாடுகளை இனம் காணுவதில் அவருக்கிருந்த ஞானம் என்பவற்றை அருளானந்தம் எமக்குச் சுட்டிக்காட்டி மிகவும் நுணுக்கமாக இக்கதையிலே பதிவு செய்திருக்கிறார்.

“அதேதான்! அந்த மாடுதான் தம்பி! உந்த மாட்டுக்கு இடது பக்கம் விரி சுழியிருக்கெல்லே அது வலுவிஷேசம். அதோட நீர் முதல் சொன்னீர் அந்த வயித்தில உள்ள புள்ளி அதுவும் நல்ல சிலாக்கியம்தான்! அதோட, நாங்க முதல் பாத் அந்த ரெண்டு மாடுகளைப் போல இதுக்கும் வால் எலிவாலாயிருக்கு..... முழங்காலுக்கு மேலே குஞ்சுமிருக்கு. ஏரியிலயும் சுழியிருக்கு. உந்த ராஜசுழி வீட்டுக்கு நல்லம் தம்பி! உது விஷேசமான மாடு”

சூசைப்பிள்ளையார் குளம் கிராமத்தில் வாழும் பண்பான இளைஞன் அன்ரன். தந்தையை இழந்து அம்மா அமுதத்தின் அரவணைப்பில் வாழ்பவன். சொத்துக்கள் நிறைய உடையவன். வண்டில் சவாரி விருப்புக் கரணமாக பொன்னுத்துரையின் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருபவன். பொன்னுத்துரையின் பேத்தி விசயாவின் மேல் காதல் கொள்கிறான். இருவருக்கும் மலர்ந்த காதலை எழுத்தாளர் ரசனைபுடன் வருணிக்கிறார்.

பொன்னுத்துரையின் இரண்டாவது மகன் சேனாதி பொறுப்பில்லாதவன், குடிகாரன். குடியே வாழ்க்கை என வாழ்கிறான். இதனால் குடும்பம் வறுமையில் வாடுகிறது. சேனாதியின் மனைவி புனிதம். மிகதுன்பமடைகிறாள். பிள்ளைகளை வளர்க்க முடியாமல் இரண்டு பிள்ளைகளை மாமனார் பொன்னுத்துரையிடம் ஒப்படைக்கிறாள். மகன் விசயா வயது வந்தவன். மாமனாரின் வீட்டில்

ஓரளவு பாசமிருந்தாலும் விட்டு வேலைகளால் வாடுகிறார். விசயாவின் தம்பி சரவணன் மாடு மேய்க்கும் வேலையில் ஈடுபடுகிறான். காலையில் போகிறவன் மாலையில் தான் வீடு திரும்புவான். இப்படியாக இவர்களது வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை விபரித்துச் சொல்கிறது. 'வாழ்க்கையின் நிறங்கள்'.

விசயா புத்திக்கூர்மை உடையவள், அழகுடையவள், பண்பானவள், வீட்டு வேலைகள், மாட்டுத் தொழுவத்தை சுத்தப்படுத்துதல், சமைத்தல் என அவள் பொழுது ஒய்வின்றிக் கழிகிறது. அன்றாடம் ஏற்படும் காதல் அவளுக்கு புத்துணர்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது.

தனது குடிசாரத் தந்தை சேனாதி, அப்பப்பா பொன்னுத்துரையிடம் குடித்துவிட்டு வீண் தர்க்கம் புரிகிறார். ஆத்திரமடைந்த பொன்னுத்துரை மாட்டை அடிப்பதுபோல பிரம்பால் தனது மகனை அடிக்கிறார்.

இவை எல்லாம் விசயாவின் மனதைப் பாதிக்கிறது. மனம் உடைந்து தற்கொலை செய்துகொள்கிறார். வாழவேண்டிய வயதில் பண்பான காதலன் கிடைத்தும் அவளுக்கு வாழத் தெரியவில்லை. கதையின் மிக முக்கியமான பாத்திரமான விசயா மூலம் வாழ்க்கையின் செயற்பாடுகளை, வறுமையை, புறக்கணிப்பை, அடிமை வாழ்க்கையை மிகவும் நுணுக்கமாக அருளானந்தம் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

பொன்னுத்துரையின் மனைவி ராசம்மா ஆச்சி கனைவருக்கேற்ற மனைவியாக பொறுப்புடன் செயல்படுகிறார். மீனாட்சி அம்மனிடம் பற்றுக்கொண்டவர். மருமகள் விசயாவின் மறைவைத் தாங்கமுடியாமல் வேதனையில் துடிக்கிறார். அவரும் இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிகிறார். ராசம்மா ஆச்சியின் மனக்கவலையை அருளானந்தம் உருக்கமாக விபரிக்கிறார்.

சூசைப்பிள்ளையார் குளத்துக் கோயிலின் வயிரவர் மடை, இறம்பைக் குளம் அந்தோனியர் கோயில் திருவிழா, கந்தசாமி கோவிலில் நடக்கும் சூரன்போர், பண்டாரிகுளத்து அம்மனின் நவராத்திரி வாழை வெட்டுத் திருவிழா என்பன வன்னி மக்களின் வாழ்வோடு ஒன்றியவை என்பதையும்,

அவற்றின் மூலம் மக்கள் அடையும் மகிழ்ச்சியையும், சமய நம்பிக்கைகளையும் எழுத்தாளர் சுவைபட எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

பறை மேளம் வாசிப்பதில் வித்தகரான வினாசி, பறைமேளத்தின் மேல் மக்களுக்கிருந்த விருப்பு, குட்டுகுடுப்பைக்காரர்களின் தீர்க்க தரிசனம், பம்பை மடு பாம்புக்கடி வைத்தியரின் விஷவைத்தியச் சிகிச்சை, கோவில்குளம் வைத்தியரின் சித்தவைத்தியச் சிறப்பு, இன்னும் வவுனியாவில் வாழ்ந்த பல மேதைகளின் விபரங்களையும் வாசகர்களுக்கு அறியத் தருகிறார் எழுத்தாளர் அருளானந்தம்.

தனது மனைவி ராசம்மா ஆச்சியின் இறப்பை ஈடுசெய்ய முடியாமல் தவிக்கும் பொன்னுத்துரை வாழ்க்கையிலே விரக்தி அடைகிறார். நண்பர்களின் வற்புறுத்தலால் மீண்டும் மாட்டுச்சவாரிப் போட்டியில் பங்குபற்றுகிறார், சவாரிக்கிறார். தருமரின் சூழ்ச்சியினால் சவாரியிலே தோல்வியடைகிறார். மனமுடைந்து போகிறார் பொன்னுத்துரை. வாழ்க்கையின் பல்வேறு நிறபேதங்களை உணர்கிறார். தனது சொத்துக்களை உறவினர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கிறார். தனிமையிலே தனது எஞ்சிய வாழ்வைக்கழிக்கிறார்.

விசயாவின் இழப்பை அடுத்து மனம் உடைந்து வாழும் அன்றன் தாயின் வற்புறுத்தலால் மணமுடித்து வெளிநாடு செல்கிறான். இருபது வருடங்களுக்கு பின்னர் வவுனியா திரும்புகிறான். அன்றன் மூலமாக அப்போதைய வவுனியாவின் மாற்றங்களையும் எமக்குத் தெரியப்படுத்துகிறார் எழுத்தாளர் நீ.பி.

மனதை உருகவைக்கும் சோகக்காட்சிகளும், அழகான வர்ணனைகளும் ஆற்றொழுக்குப் போன்ற வசன நடையும் நடைமுறைப் பேச்சுத் தமிழும் "வாழ்க்கையின் நிறங்கள்" நாவலுக்கு அணிசேர்க்கின்றன. இந்நாவல் மூலம் நண்பர் நீ.பி. அருளானந்தம் மிகப் பெரிய சாதனையை ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

அழகிய அட்டைப்படத்துடன் 320 பக்கங்களில் அமைந்துள்ள 'வாழ்க்கையின் நிறங்கள்' நாவலை எல்லோரும் வாங்கி வாசித்துப் பயனடைய வேண்டுகிறேன்.

தமிழ்ச்சிந்தன அமைப்பு இயக்குநர்வை அதன் தொடர் பார்வைக்கு...

(9)

இலக்கியக் கோட்பாட்டுத் தளங்கள் பற்றிய பார்வையிலே, **நவீனத்துவம், மார்க்சியநோக்கு** என்பன பற்றி கடந்த இரு கட்டுரைகளில் ஒப்பு நோக்கினோம். **மார்க்சிய நோக்கின்** இருவகைப் பார்வைகள், அணுகுமுறைகள் ஆகியன கடந்த கட்டுரையில் கவனத்திற் கொள்ளப்பட்டன. இவற்றைத் தொடர்ந்து நாம் சமகாலத்தில் — கடந்த கால் நூற்றாண்டுப்பகுதியின் — இலக்கியச் சொல்லாடல்களில் முக்கிய கவனத்தைப் பெற்றுள்ளவையான **அமைப்பியல், பின் அமைப்பியல்** மற்றும் **பின் நவீனத்துவம்** ஆகியவற்றை நோக்கி நமது கவனத்தைத் திருப்புகிறோம்.

ஐரோப்பியச் சூழலிலே கடந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதலே சமூகம்சார்ந்த அறிவியல் துறைகளில் — குறிப்பாக மொழியியல், உளவியல், நாட்டார் வழக்காற்றியல், மானுடவியல் முதலானவற்றில் — நிகழ்ந்துவந்துள்ள புதிய பார்வைகளிற் சில கலை, இலக்கியத் துறைகளிற் செலுத்திநின்ற செல்வாக்கும், அவற்றின் பின்புலத்தில் 1960களிலே நிகழ்ந்த கலைஇலக்கிய விவாதங்களின் — குறிப்பாக **உருவவியல், இருப்பியல், மார்க்சியம்** முதலியவற்றுக்கிடையில் நடைபெற்ற சிந்தனைப் பரிமாற்றங்களின் — பெறுபெறுகளாக உருவான கோட்பாட்டுத் தளங்கள் இவை. படைப்பாக்கத்தின் கலையம்சத்துக்கு மதிப்பளிக்கும் நோக்குடன் ஐரோப்பியச் சூழலில் செயற்பட்டுநின்ற மார்க்சியப்

பார்வை இவற்றின் உருவாக்கத்தில் முக்கிய பங்கை வகித்துளது.

மேற்குறித்தவற்றுள் முதலிரண்டும் முக்கியமாக இலக்கியக் கட்டமைப்புத் தொடர்பானவையாகும்.. அறிவுத் துறைகளின் தளத்தில்தின்று — முறையே மொழியியல், உளவியல், பண்பாட்டியல் மற்றும் சமூகவியல் முதலான அறிவுத்துறைகளின் நோக்கில் — படைப்பாக்கங்களைப் புரிந்து கொள்ளவும் விளக்கியுரைக்கவும் சமூகத்துக்கும் படைப்பாக்கங்களுக்கும் உள்ள இடைவெளியைக் கண்டுகாட்டவும் மேற்கொள்ளப்பட்ட அணுகுமுறைகளாக வெளிப்பட்டவை இவை. இச் சிந்தனைப் போக்கின் உடன்பிறப்பாக உருப்பெற்ற ஒரு மனோபாவமாகவே **பின் நவீனத்துவம்** என்ற கோட்பாடு சமகால வரலாற்ற ரங்கில் அடிபதித்தது.

முதலில் முதலிரு கோட்பாடுகளையும் நோக்குவோம்.

மொழியியலாளரான பேர்டினன்ட் - டி - சகூர் ஒலியியலாளரான ரோமன் யாக்கப்சன், நாட்டார்வழக்காற்றியலாளரான விளாடிமிர் பிராப், மானுடவியலாளரான லேவி - ஸ்ட்ரால் இலக்கிய அமைப்புவாத சிந்தனையாளரான ரோலன் பார்த்

சுலாஹ்லருந்தி

மு த ல ி ய அறிஞர்களின் சிந்தனைஎனினின்று உருப்பெற்ற கருத்துக்களின்

சுலாஹ்லருந்தி
நூ. அ. ச. சுவாமிநாதன்

தொகுநிலையாக வெளிப்பட்டதே **அமைப்பியல்** என்ற அணுகுமுறையாகும். இலக்கிய ஆக்கமொன்றை மொழிசார் கட்டமைப்பாகப் பார்ப்பது **அமைப்பியல்**. அக்கட்டமைப்புக்கான மூலக்கூறுகளைச் சமூகத்தின் கூட்டுப் பண்பாட்டு வடிவங்களாக அது காண்கிறது. இவ்வகையில் தொன்மங்கள் மற்றும் வாய்மொழி மரபுகள் முதலியன சார்ந்த பண்பாட்டு வரலாற்றுப் பின்புலம்பற்றிய சிந்தனை இந்த அணுகுமுறையில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது.

மேற்படி கூட்டுப் பண்பாட்டுத்தளத்தில் உருவான 'சமூக மனம்' என்ற அருவமான அமைப்பின் மொழிசார் வெளிப்பாட்டு நிலையாகவே படைப்பாக்கங்களை **அமைப்பியல்** தரிசிக்கிறது. இந்த அடிப்படையில் அது (**அமைப்பியல்**), 'ஒரு படைப்பாக்கத்தின் கட்டமைப்பானது' 'சமூகத்தின் கூட்டு நளவிலி மனம்' என்ற தளத்தின் புறநிலைத் தோற்றமாகும்' என்ற கருத்தை முன்வைக்கின்றது. இவ்வாறு படைப்புக்கு அடிப்படை யானதாகக் கருதப்படும் உள் கட்டமைப்பை இனங்காணும் முயற்சியே **அமைப்பியல்** லடிப்படையிலான திறனாய்வுச் செயற்பாடாகும்.

இவ்வகையில் இங்கு 'அமைப்பு' எனச் சுட்டப்படுவது பல உட்கூறுகள் கொண்ட ஒரு முழுமையை உணர்த்தி நிற்பதாகும். அதாவது ஒரு இலக்கிய ஆக்கத்தில் அதன் தொனிப்பொருள், அதுசார்ந்த உணர்வுநிலை அதனை வெளிப்படுத்துவதற்குப் பயன்படும் மொழிநடை உட்பட்ட அழகியற்கூறுகள் ஆகிய அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதான அருவ அமைப்பையே இது உணர்த்தி நிற்கிறது. இக்கூறுகள் ஒன்றுடனொன்று கொண்டுள்ள உறவே இத்திறனாய்விற்கவனத்துட்கொள்ளப்படுகிறது. சுருங்கக்கூறுவதாயின் படைப்புக்குள் கட்டிலனாகாத நிலையிலுள்ள இலக்கணக்கூறுகள் மற்றும் இலக்கியக் கோட்பாடுசார் கூறுகள் என்பவற்றைக் கண்டறியும் நோக்கிலான செயற்பாடாகவே **அமைப்பியல்** அணுகுமுறை அமைகிறது.

இவ்வணுகுமுறையின் படி 'படைப்பாளியின் சமூக நோக்கு' என்ற

உள்ளடக்கம் தொடர்பான அம்சம் முக்கியத்துவத்தை இழந்துவிடுகிறது. 'இலக்கியப் பொருளுக்கான அடிப்படை படைப்பாளியின் மூளை மற்றும் மனம் சார்ந்ததான' நோக்கு 'அல்ல' எனவும் 'சமூகத்தின் இருப்பிலுள்ள மொழி மற்றும் கலாசார ஒழுங்கமைவுதான்' எனவும் அமைப்பியலார் கூறுகின்றமை இத்தொடர்பில் சுட்டத்தக்கது.

அன்றியும் சமூக யதார்த்தம் என்ற தளத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் இது பின்தள்ளிவிடுகிறது. மொழிக்கு எந்த அளவுக்கு ஆற்றல் உளதோ — நம்மிடம் உள்ள மொழியால் எந்த அளவுக்கு யதார்த்தத்தை உருவகப்படுத்திக்கொள்ள முடிகிறதோ — அந்த அளவே படைப்பின் யதார்த்தமும் அமையமுடியும் என்பதே **அமைப்பியல்** இன் நிலையாகும்.

மேலும் இவ்வணுகுமுறையானது **மிகை யதார்த்தவாதம்** முதல் **இருப்பியல்** வரையாக முன்னர் நாம் நோக்கிய **நவீனத்துவம்** தொடர்பான கோட்பாடுகள் பேசினின்ற 'படைப்பாளியின் தனிமனித நிலை' என்ற தளத்தையும் அர்த்தமற்றதாகக் குகிறது. 'அநுபவம்', 'உத்தித்திறன்', 'மொழியாற்றல்' முதலானவற்றைப் படைப்பாளி என்ற தனிமனிதரின் ஆளுமையாக நோக்காமல் சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த ஆளுமை அம்சங்களாக **அமைப்பியல்** கணிக்கின்றமை மேற்சுட்டியவற்றால் தெளிவாகின்றது.

இதன்படி படைப்பாளி என்ற தனிமனிதரின் முக்கியத்துவம் நிராகரிக்கப்படுகின்றமை வெளிப்படையாகவே தெரிவதாகும். 'படைப்பாளி படைப்பின் ஊடாக உணர்த்த விழைந்த அநுபவம் அல்லது செய்தி என்ன?' என்ற வினாவுக்கே இங்கு இடமில்லை.

இவ்வகையில் **அமைப்பியல்** அனது ஒரு படைப்பாக்கத்துக்கும் அதன் படைப்பாளிக்குமுரிய ஆத்மார்த்தமான 'தொப்புள் கொடி' உறவை முற்றாக வெட்டிப் பிரித்துவிடுகின்றமை உய்த்துணரக்கூடியது. படைப்பாளி என்பவர் தனது காலகட்டச் சமூகத்தின் நளவிலிமனம் சார்ந்த பல கூறுகளை ஒரு

சீரொழுங்கின் படி பதிவுசெய்யும் தொகுப்பாளர் என்ற கணிப்புக்கே இந்த அணுகுமுறை நம்மை இட்டுவருகின்றது.

படைப்புச் செயற்பாடு நிறைவு பெற்றபின் படைப்பாளியிடமிருந்து அவ்வாக்கம் விலகிவிடுகின்றது. அதன்பின் அது வாசகருக்கு உரியது. வாசகர்கள் அதனை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்? — எவ்வாறு பொருள் கொள்கிறார்கள்? — என்ற அடிப்படையிலேயே அந்த ஆக்கம் வாழ்வுபெறுகிறது. இவ்வகையில் அவ்வாக்கம் பல்வேறுபட்ட வாசிப்பு களுக்கான சாத்தியப்பாடுடையது.

அமைப்பியல் தொடர்பான கருத்தாக்கங்களின் பொதுத் தோற்றம் இதுதான்.

அமைப்பியல் பேசும் 'அருவ அமைப்பு' தொடர்பான விமர்சனமாக உருவாகி, படைப்புக்கும் சமூகத்துக்கும் — உலகுக்கும் — உள்ள இடைவெளியை எடுத்துப்பேசும் வகையில் வெளிப்பட்டனவே **பின் அமைப்பியல்** சிந்தனைகள். உள் பகுப்பாய்வு, அறிவமைப்பு, தத்துவம் அகிய பல்வேறு துறைகளுடாக வெளிப்பட்ட இச்சிந்தனைகள் இலக்கியத்தை அதன் மொழிசார் முழுமை என்ற எல்லையைத் தாண்டி வெளிக் கொணர்ந்து, சமூகநிலைப்பட்ட முழுநிலைப் பகுப்பாய்வுக்கு உட்படுத்தின.

உள்பகுப்பாய்வாளரான ழாக்கலக்கான் என்பார் இலக்கியம் ஒரு கனவு போன்றது என்ற கருத்தை முன்வைத்தார். அதாவது நனவுநிலையில் நாம் காணும் — அநுபவிக்கும் — புறநிலையான வாழ்வியலை நனவிலி மனம் பிரதிபலிக்கும் நிலை அது என்கிறார் அவர். அப்பிரதிபலிப்பானது புறநிலையில் நாம் காண்பது போன்ற ஒரு ஒழுங்கிசைவான அமைப்பில் — அதாவது நேர்கோடான அமைப்பில் — நிகழ்வதில்லை. மாறாக, ஒழுங்கின்மை கொண்டதாகவும் மொழி (ஒலி) விளையாட்டாகவும் அமைவது அது என்பது அவரது கருத்தாகும். இவ்வகையில் குழந்தைகளின்

விளையாட்டுச் செயற்பாடுகளை அவர் உதாரணம்காட்டுவர்.

இந்த ஒழுங்கின்மை மற்றும் மொழிவிளையாட்டுநிலை என்பவற்றின் பின்புலத்தில் சமூக யதார்த்தத்தை எள்ளிநகையாடுதல், மாற்றுவாழ்வு தேடுதல் ஆகிய உணர்வோட்டங்களும் உள் என்பது அவரது கருத்தாகும்.

அறிவுத்துறைகள் பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவரான மிகாயில் பூக்கோ அவர்கள் உண்மை, மனிதநேயம் என்பன தொடர்பான கருத்தாக்கங்களின் மீது ஆழமான எதிர்நிலை வாதங்களையும் மறுப்புக்களையும் முன்வைத்த வகையில் கடந்த நூற்றாண்டின் சமூகச்சிந்தனையில் பெரும் தாக்கத்தை விளைவித்தவராவார். அறிவானது அதிகாரச் சார்புடையது என்ற கருத்தினரான இவர் இலக்கியத்தின் சொல்லாடல்களுக்குள் உறைந்திருக்கக் கூடிய அதிகார முறைமை பற்றி எடுத்துரைத்துள்ளார்.

பின் அமைப்பியல் மற் றொரு சிந்தனையாளரான ழாக்க தெரிதா அவர்கள் Deconstruction எனப்படும் தகர்ப்பமைப்பு பற்றிப் பேசியவர். (இதனைக் கட்டுடைப்பு, கட்டவிழ்ப்பு ஆகிய சொற்களாலும் சுட்டுவர்). ஒரு இலக்கிய ஆக்கத்தைத் திறனாய்வுநிலையில் தகர்ப்பமைப்பை மேற்கொண்டால் அதன் ஆக்கநிலை மூலங்களை இனங்காணலாம் என்பது பொதுவான கருத்துநிலையாகும். ஆனால் 'அப்படியான மூலநிலைகளைக் கண்டு தெளிவது சாத்தியமற்ற ஒன்று' என்பதும் 'மூலம் இருந்து நீங்கிய சுவட்டை மாத்திரமே தரிசிக்க முடியும்' என்பதுமே தெரிதாவின கருத்தாகும்.

இவ்வாறான சிந்தனைகளுடாக **பின் அமைப்பியல்** லாளர்கள் அமைப்பியல் சுட்டும் சமூகத்தின் 'நனவிலி மனம்' என்ற அமைப்புமையத்தை விமர்சிப்பதும் மறுப்பதும் தெளிவாகவே தெரிகின்றது. (இவ்வாறான **பின் அமைப்பியல்** சார் சிந்தனைகளே **பின் நவீனத்துவ** மனோபாவத்துக்கும் பின்புலங்களாக உள்ளமையால் இவைதொடர்பான மேலதிக செய்திகளை அதனுடன் தொடர்புறுத்திப் பின்னர் நோக்கலாம்.)

இவற்றைத் தொகுத்து நோக்கும்போது மேற்படி அமைப்பியல் தொடர்பான கோட்பாடுகள், படைப்பாளியின் ஆளுமை மற்றும் படைப்பின் சமூகப் பயன்பாட்டு நிலை என்பன பற்றிய கருத்தாக்கங்களினின்று விலகி நிற்பது தெளிவாகவே தெரிகிறது. மேலும் அவை, படைப்புகளை அறிவுத்துறைகளின் தளத்தில் நின்று பகுப்பாய்வு செய்து, அவற்றின் சமூக உறவு நிலைகளை விளக்கிப் பேசமுற்பட்டுள்ளமையையும் உணர முடிகிறது..

மேற் சுட்டியவாறான **அமைப்பியல்** மற்றும் **பின் அமைப்பியல்** சார் சிந்தனைகளின் பொருத்தப்பாடு மற்றும் பயன்பாட்டுநிலை என்பவற்றைத் தெளிந்துகொள்வதற்கு முதற்கண் இவற்றின் தோற்றப் பின்புலம் தொடர்பான சில அம்சங்களை நாம் இங்கு நோக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது.

ஒரு படைப்பாக்கத்திலே முக்கிய கவனத்துக்குரிய அம்சம் படைப்பாளியை அல்லது உள்ளடக்க அம்சமா? — அழகியலா அல்லது அரசியலா? — எதற்கு முதன்மை? என்ற விவாதம் எதிரெதிர் தளநிலைகளில் முனைப்படன் நடைபெற்றக்கொண்டிருந்த சூழலில் இவ் விவாதங்களின் மீதான கவனக்குவிப்பைத் திசை திருப்பக்கூடிய வகையிலான அறிவுசார் பார்வைகளாக வெளிப்பட்டவை இவை என்பதை இங்கு நாம் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

படைப்பாளியை சார்ந்ததான அழகியலம் சத்தின் முக்கியத்துவம் மறுக்கப்படமுடியாதது. அதேவேளை அப்படைப்பு ஒரு சமூக உற்பத்தி என்றவகையில், 'அது தனது உற்பத்தித் தளத்துடன் எத்தகு உறவுநிலை கொண்டுள்ளது?' என்றவகையில் எழும் மார்க்சிய சார்பான வினாவையும் சுலபத்தில் புறக்கணித்துவிட முடியாது. படைப்பாளியைக் குறித்து அத்த அழுத்தம் கொடுத்தால் அது படைப்பை முற்றிலும் தனிமனிதச் சார்பானதாகக் கிவிடும். **மிகையதார்த்தம், இருப்பியல்** முதலியன வலியுறுத்தி நிற்கும் தளநிலை இதுதான்.

மாறாக, மார்க்சிய நோக்கைச்சார்ந்து சமூக உறவுநிலை என்ற உள்ளடக்க அம்சத்துக்கு முதன்மையும் அழுத்தமும் தரும்போது படைப்புச் செயற்பாடானது இயந்திரப்பாங்கானதாகவும் பிரசாரமாகவும் மாறக்கூடிய நிலை ஏற்படும். **சோசலிச யதார்த்தவாத** சிந்தனை இவ்வாறான திசைநோக்கியே படைப்பாளிகளை வழிநடத்தக்கூடியது என்ற கருத்தே கலை.இலக்கிய உலகில் பரவலாக நிலவிவந்தது..

ஆக படைப்பானது அழகியலில் தன்னிறைவு பெற்றதாக — கலையாக்கமாக — அமைந்திருக்கவேண்டியது முக்கியம். அதேவேளை அது வாழ்வியலுடன் தொடர்புடையதாக — சமூக உறவும் பயன்பாட்டு நிலையும் கொண்டதாக — இருக்கவேண்டியதும் முக்கியம் என்பது கலை.இலக்கிய உலகில் உணரப்பட்டது. இந்த இருமையையும் உணர்ந்தவர்களே முன்னர் நாம் நோக்கிய ஐரோப்பிய மார்க்சியர்களான ஜோர்ஜ் லூகாக்ஸ், அந்தோனியோ கிராம்சி, ரோபர்ட் மார்க்ச்யூஸ், பியர் மெபூரி முதலியோர்.

அவர்கள்தொடக்கிவைத்த மார்க்சியச் சார்பான இலக்கிய விவாதங்களின் தொடர்ச்சியாகவும் மொழியியல், உளவியல், நாட்டார் வழக்காற்றியல், மானிடவியல் முதலியவற்றில் நிகழ்ந்துவந்த சிந்தனைவிரிவுகளின் பெறுபேறுகளாகவும் உருவான கருத்தாக்கங்களே தொகு நிலையில் **அமைப்பியல்** மற்றும் **பின் அமைப்பியல்** என்பனவாக வடிவம் எய்தின என்பது நம்கவனத்துக்குரிய வரலாற்றுச் செய்தியாகும்.

இலக்கியத்தை மொழிசார் அழகியற் கட்டமைப்பாக நோக்குவதற்கான அடிப்படையை முன்னரே **உருவவியல்** வலியுறுத்தியிருந்தது. இந்த 'அழகியற் கட்டமைப்பு' என்ற அடிப்படையை மறுத்து எவரும் இலக்கியம் பற்றிப் பேச முடியாது என்பதை மார்க்சியவாதிகள் உள்பட யாவரும் உணர்ந்திருந்தனர். எனவே அதைஏற்கவேண்டியது தவிர்க்கமுடியாத தாயிற்று. ஆனால் அதனைத் 'தனிமனித ஆளுமை' சார்ந்ததாகக் கொள்ளாமல்

‘சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த ஆளுமை’ சார்ந்ததாகக் கொள்வதனுடாக இலக்கியத்துக்கும் சமூகத்துக்குமான உறவை வலியுறுத்தலாம் என்பது உணரப்பட்டது.

‘இலக்கிய உருவத்துக்கு அடிப்படையான தனிமனித ஆளுமை எனச் சுட்டப்படும்

கூறுகள் அனைத்தும் ஒட்டுமொத்தச் சமூகஆளுமையின் புறத்தோற்றமே’

எனக் கூறுவதனுடாக இக்கருத்துநிலைக்கு அழுத்தம் தரமுடியும் என்ற எண்ணம் உருவாயிற்று. இவ்வாறான கருத்துநிலை மூலம் தனிமனிதம் பற்றிப் பேசும் **மிகையதார்த்தம், இருப்பியல்** முதலியவற்றின் பிடியிலிருந்து இலக்கியத்தை விடுவிக்கலாம் என்பதையும் இச்சூழலின் இலக்கியவாதிகள் பலர் உணர்ந்தனர்.

அப்படியானால் மேற்படி புறத்தோற்றத்திற்கு அடிப்படையான அகநிலை — அடிநிலை — யான ‘சமூக ஆளுமை’ என்ற அம்சத்தை உணர்ந்துகொள்வது எப்படி? இந்த வினாவுக்கான விடையாக முன்வைக்கப்பட்ட கருத்தாக்கமே **‘சமூகத்தின் கூட்டுநனவிலி மனம்’** என்ற **‘அமைப்புமையம்’** ஆகும்.

‘இலக்கிய அமைப்பியலின் தோற்றப்புள்ளி இதுதான்.

இவ்வாறான அடித்தள அமைப்புமையம் பற்றிய கருத்தாக்கம் உருப்பெறுவதற்கு மேற்படி சூழலின் இலக்கியத்துடன் தொடர்புடைய பலதுறை ஆய்வுச் சிந்தனைகள் அருட்டுணர்வைத்தந்து துணைநின்றன. குறிப்பாக, மொழியியல், நாட்டார்வழக்காற்றியல், மானுடவியல் சிந்தனைகள் இக்கருத்தாக்கத்துக்கான ஆய்வுநிலைப் பின்புலத்தை அமைத்து வழங்கின. இவை தம்மளவில் உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த **அமைப்பியல்** சார்ந்த கருத்தாக்கங்கள் இலக்கியத்துறையிலும் இவ்வகைக் கருத்தாக்கம் உருவாகத் துணைநின்றன.

மொழியியலானது நாம் வெளிப்படையாகப் பேசும் / எழுதும் மொழியின் பொது அடித்தளமாக ஒரு ‘அகநிலை

மொழியமைப்பு’ உளது என பேசிய காலகட்டம் இது. வெளிப்படைமொழி Parole எனவும் அதன் அடித்தளம் எனச்சுட்டக்கூடிய பொது அகஅமைப்பு Langue எனவும் சுட்டப்பட்டன. மேலும் இலக்கிய ஆக்கங்கள் பலவற்றையும் ‘பொதுவான மொழிசார் ஒழுங்கமைவுகள்’ ஆகநோக்கும் முறைமைக்கும் இம் மொழியியற் சிந்தனை தூண்டிநின்றது. பேர்டினன்ட் -டி- சகூர் முதலிய பல மொழியியலாளர்களின் ஆய்வுகள் **அமைப்பியலுக்கு** அமைத்த தளம் இது.

நாட்டார்கதைகளையும் தொன்மக் கதைகளையும் ஆராய்ந்தவர்களான விளாடிமீர் பிராப் மற்றும் லெவி ஸ்ட்ராஸ் ஆகியோர் அவற்றுள் புலப்படும் ‘அடித்தள நிலையிலான பொதுநிலை அமைப்பு’களை வகைப்படுத்தக்காட்டினர். புத்திலக்கிய உருவாக்கத்தில் மரபுசார்ந்தவையும் ‘தொன்மப்பண்பு கொண்டவையுமான இலக்கிய அமைப்புகளின் தொடர்ச்சியும் தாக்கமும் இவர்களால் ஆராயப்பட்டன. குறிப்பாக லெவி ஸ்ட்ராஸ் தொன்மங்களினூடாகப் புலப்படும் மனிதவாழ்வின் ஒழுங்கமைப்பைக் காண முற்பட்டார்.

இவ்வகையில் இவர்கண்டறிந்து பேசும் **‘அமைப்பு’** என்பது நமது நேரடி அனுபவத்துக்குரியதான வாழ்க்கைத்தளத்தின் அடியிலே அருவநிலையிலுள்ள ‘உள்தளம்’ ஆகும். இவ்வாறான ‘உள்தளம்’ பற்றிய இவருடைய சிந்தனைகான அருட்டுணர்வை ஏற்படுத்தியவை மார்க்சியத்தின் ‘அடித்தளம் — மேற்கட்டுமானம்’ என்ற கருத்தாக்கமும் பிராய்டியத்தின் ‘ஆழ்மனம்’ என்ற கருத்தாக்கமுமாகும்.

“மனிதன் தன் வரலாற்றைத் தானே படைத்துக்கொள்கிறான்.

ஆனால் அதனை அவன் உணர்வதில்லை”.

இது கார்ல் மார்க்சின் பிரபலமான கூற்று.

இற்கூற்றின் படி மனிதனாற்படைக்கப்படும் அவனது வரலாறு புறநிலை. அவ்வாறு தான் அவ்வரலாற்றைப் படைத்துக்கொள்வதாக அவன் உணராதநிலை அகநிலை. இந்த

அகநிலையே அவன் அறியாதவகையில் அவனை இயக்கிநிற்கும் உணர்வுத் தளமாகும். இது அவனது வர்க்க உறவுநிலைத் தளமாகும்.

மார்க்ஸ் சுட்டும் இந்த அகநிலைத்தளத்தையே லெவி ஸ்ட்ரால் அவர்கள் 'அமைப்பு' எனக் கொண்டமை தெரிகிறது.

இவ்வாறு மொழியியல், நாட்டார்வழக்கியல், தொன்மவியல் மற்றும் மானிடவியல் என்பன சார் ஆய்வுகளில் அமைப்புச் சிந்தனைகள் உருப்பெற்றுவந்த சூழலில் ரோமன் யாக்கப்ப்சன் அவர்கள் கவிதையியலின் (Poetics) 'அமைப்புமையம்' பற்றி விரிவான ஆய்வை மேற்கொண்டார். சூர் தொடக்கிவைத்த மொழிசார் அமைப்புமையச் சிந்தனையை கவிதையியலுக்குச் செயற்படுத்தியவராக இவர் கணிக்கப்படுகிறார்.

இவ்வாறு உருப்பெற்றுவந்த அமைப்பியற் சிந்தனையில் நாளடைவிலே, படைப்பாளியிடமிருந்து படைப்பைத் தனிமைப்படுத்தும் கருத்தாக்கமும் அப்படைப்பில் வாசகனது நோக்கிற்கு முதன்மைதரும் எண்ணப்பாங்கும் முனைப்புறலாயின. இவற்றை முதன்மைப்படுத்திய முக்கிய சிந்தனையாளராகத் திகழ்ந்தவர் ரோலன் பார்த்.

ஒரு இலக்கியப் பிரதி பற்றிய புரிதலானது அதனை வாசகன் பொருள்கொள்ளும் முறைமையிலேயே தங்கியுள்ளது என்பது இவரது உறுதியான கருத்தாகும். இவ்வகையில் படைப்பாளியின் முக்கியத்துவத்தை அவர் முற்றாக நிராகரிக்கிறார். இக்கருத்துநிலையை வலியுறுத்தும் பாங்கில் அமைந்தது அவரது 'படைப்பாளியின் மரணம்' (The Death of the Author) என்ற கட்டுரை.

இலக்கியப் படைப்பொன்றை வாசகன் சுவைக்கவும் பொருள்கொள்ளவும் முற்படும் போது, 'அப்படைப்பின் ஆசிரியனுடைய உள்நோக்கம் யாது?' என்பது பற்றிக் கவனம் செலுத்தத் தேவையில்லை என்பதும்

'படைப்பு மட்டுமே தன் பொருண்மையை முற்றாக இனங்காட்டிக்கொள்ள வல்லது' என்பதுமே இதன் தெளிபொருளாகும். இக்கருத்துநிலையின் தொடர் அம்சமாக அவர் முன்வைக்கும் முக்கிய கருத்தாக்கமே வாசகருக்கு அவர் வழங்கும் சுதந்திரமாகும். வாசகர் தமக்கேற்றவாறு அப்படைப்பிற்குள் பிரவேசிக்க முடியும் என்பதும், அவர் தாம் விரும்பியவாறு பொருள்கொள்ள முடியும் என்பதுமாக பார்த் அவர்களின் இக்கருத்தாக்கம் விரிகிறது.

அமைப்பியற் கருத்தாக்கங்கள் உருப்பெற்றுவந்த வரலாற்றுநிலை இதுதான்.

அமைப்பியல் தொடர்பான விவாதங்களின் தொடர்விளைவாக உருவான கருத்தாக்கங்களே பின் நவீனத்துவமாக வடிவம் கொண்டன என்பதே வரலாறு. மேலே நோக்கப்பட்ட ரோலன் பார்த் அவர்கள் **அமைப்பியல்** தொடர்பான பல விவாதங்களை முன்வைத்தவர். இவ்வகையில் அவர் பின்அமைப்பியலின் முன்னோடியாகவும் **அமைப்பியல்**, **பின் அமைப்பியல்** என்பவற்றின் இணைப்புக் கண்ணியாகவும் கணிக்கப்படுபவர்

மேற்படி **அமைப்பியல்** மற்றும் **பின் அமைப்பியற்** சிந்தனைகள் தொடர்பாக நாம் கருத்துக்கொள்ளவேண்டிய அம்சம், இச்சிந்தனைகள் இலக்கியம் பற்றிய பல்வகை வியாக்கியான முறைமைகள் என்பதேயாகும்.

பொதுவாக, ஒருவிடயம் தொடர்பாக பல்வேறு கோணங்களில் சிந்தனைகள் விரிந்து செல்வதும் அவற்றின் பேறாக பலநிலை விளக்கங்களை முன்வைப்பதும் வியாக்கியான முறைமை எனப்படும். இவ்வகை விளக்கங்களில் விமர்சன அம்சங்களும் உள்ளுறைந்திருக்கும். ஆனால் அவை தீர்வு கூறுதல் என்றவகையில் முனைப்புற்றிருப்பதில்லை விளக்கப்பண்பே முதன்மைபெற்றிருக்கும் இம்முறைமைக்குத் தக்க சான்றுகளாகத் தமிழின் பண்டைய உரைமரபை—குறிப்பாக விருத்தியுரை மரபை—ச் சுட்டலாம். அதேபோல இலக்கியம் தொடர்பான

சிலவகை விளக்க முறைமைகளாகவே மேற்படி அமைப்பியல்சார் சிந்தனைகளை நாம் கருத்துட்கொள்ளலாம். நமது மரபான வியாக்கியான முறைமையிலே, குறித்த ஒரு நூலின் உள்ளடக்கம் மற்றும் அதன் உருவம், மொழிநிலை என்பன தொடர்பான அம்சங்கள் பலவும் விரித்துப்பேசப்படும். இங்கே இவை இலக்கியம் பற்றிப் பேசுகின்றன.

முன்னரே நாம் நோக்கியமை போல மொழியியல், உளவியல், நாட்டார் வழக்காற்றியல், மானுடவியல் முதலானவற்றில் நிகழ்ந்துவந்துள்ள புதிய வளர்ச்சிகளினூடக இலக்கியம் புதிய கோணங்களில் பார்க்கப்பட்டது. அப்பார்வைகளுடாகப் புதிய தளங்களுக்கும் கணிப்புகளுக்கும் இலக்கியம் இட்டுச் செல்லப்பட்டது. இலக்கியம் தொடர்பான அறிவியல் விளக்கங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. இவ்வகையில்தான் இவை (அமைப்பியற் சிந்தனைகள்) உருப்பெற்றன. வியாக்கியான முறைமைகளாகக் கணிப்பையும் பெறுகின்றன.

இவ் வியாக்கியான முறைமைகள் (முன்னரே நாம் நோக்கியமை போல) 'அழகியலா அல்லது அரசியலா?' என்ற வகையில் இலக்கிய உலகில் நடைபெற்றுவந்த நேர்முகமான தீவிர விவாதத்தைச் சற்று மட்டுப்படுத்திப் புதிய திசைநோக்கி இலக்கிய உலகினரின் கவனத்தைத் திருப்பின என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறான அமைப்பியல் சார்ந்த வியாக்கியானங்களிலே விவாதத்துக்குரிய அம்சங்கள் பல உள. குறிப்பாக, படைப்பாளியின் ஆளுமை என்ற அம்சத்தை நிராகரித்து 'அமைப்பு மையம்' பற்றிப் பேசுவது அமைப்பியலாரின் ஆய்வுப்பார்வையின் தர்க்கத்துக்கு ஒருகாலத்தில் பொருந்துவதாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் **பின் அமைப்பியல்** சார் சிந்தனைகளிலே அந்த அமைப்புமையம் என்ற கருத்தாக்கம் தகர்க்கப்படுவது வெளிப்படை. மேலும் படைப்பாளியின் ஆளுமையை நிராகரிப்பது என்பது வரலாற்றில்

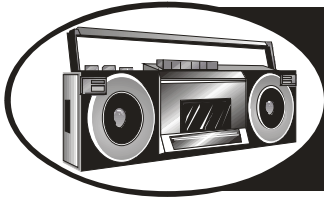
தனிமனிதரின் பங்களிப்பு என்ற அம்சத்தை மறுதலிப்பதாகவும் ஆகிவிடும்.

படைப்பை வாசகரை மையப்படுத்திய ஒன்றாகக் காட்டும் முயற்சியிலே 'ஆசிரியர் இறந்துவிட்டார்' (படைப்பாளியின் மரணம்) என்ற வகையில் ரோலன் பார்த் அவர்கள் முன்வைத்த கருத்தானது மிகையான ஒன்றாகவே தெரிகின்றது. ஒரு படைப்பு பற்றிய வாசிப்பில் அல்லது விமர்சனத்தில் படைப்பாளியின் நோக்கு மற்றும் 'விருப்பு-வெறுப்பு' என்பவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் தரவேண்டியதில்லை என்ற அளவில் மேற்படி கருத்தை நாம் ஏற்கலாம். அதாவது வாசகருடைய இலக்கிய ஆளுமைக் கேற்பப் படைப்பின் உணர்வுத்தளமும் அதன் பொருட்பண்பும் வேறுபட்டமையும் என்பதை ஒப்புக்கொள்வதில் பிரச்சினை இல்லை. ஒரு படைப்பானது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வகையில் பொருள் கொள்ளப்படக்கூடியது என்பது நமது மரபுக்குப் புதுமையானதுமன்று. நமது உரை மரபு இதற்குத் தக்க சான்றாகும்.

ஆனால் வாசகனுடைய தகுதிபற்றிய எந்த வரையறையுமின்றிப் பொதுநிலையில் 'வாசகரே படைப்புக்குப் பொருள்தருகிறார்' என்று கொள்வதானது படைப்பின் 'ஆத்மா'வையே அழித்துவிடக்கூடியதாகும் அதனால் இக்கருத்தாக்கம் ஏற்கமுடியாத ஒன்றாகிறது. இதனை பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான் அவர்கள் '**பிரதியின் மரணம்**' என்ற தலைப்பில் அமைந்த தமது கட்டுரையில் (காலச் சுவடு- இதழ் 14) விவாதித்துத் தெளிவுறுத்தியுள்ளார்.

"...ஆசிரியன் படைத்த பிரதியும் வாசகன் படிக்கும் பிரதியும் ஒன்றாக இருக்க முடியாது என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதாவது ஆசிரியன் உணர்ந்தது போலவே வாசகனும் உணர்வான் என நாம் கொள்ள முடியாது. இலக்கிய உணர்திறனும், படைப்பு மனமும் கொண்ட வாசகனிடம் பிரதி புது உயிர்ப்புப் பெறுகின்றது. இலக்கிய சூனியத்திடம் இது மரணித்து விடுகின்றது." என்ற அவரது கருத்து முழுவதுமாக ஏற்கக்கூடியதாகும்.

(சிந்திப்போம்)

திரைமறைவுக் கலைஞர்கள் ஓர் அனுபவத் தொகுப்பு

எஸ். நுடாஜன்

30 வருடங்களுக்கு மேலாக ஒலிபரப்புத் துறையிலும் 20 வருடங்களுக்கு மேலாக ஒளிபரப்புத் துறையிலும் பணியாற்றி வருபவர் S. நடராஜன் இலங்கை வானொலியில் அறிவிப்பாளராக, செய்தி வாசிப்பவராக, நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராக, வானொலி மாமாவாக அரும்பணியாற்றிய அவர் ஆலய கும்பாபிஷேகம், தேர்த் திருவிழா என்பனவற்றின் நேர்முக வர்ணனையாளராகவும் இருந்துள்ளார். ரூபவாஹினியின் “ஐ” அலைவரிசையிலும் செய்திவாசிப்பவராக இருந்து இப்போது சைவ நீதி நிகழ்ச்சிக்குப் பங்களிப்பைச் செய்து வருகின்றார்.

இரு ஊடகங்களினது செய்திப் பிரிவுகளில் தொடர்ந்தும் அவரது சேவை இருந்து வருகிறது.

கல்கி, தேவன், பகீரதன், நாடோடி முதலிய ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்கள் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வெளிவந்த பத்திரிகைகள்-சஞ்சிகைகளில் நாவல்கள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் விமர்சனங்கள் என்பனவற்றை எழுதி வந்தார்கள். இவர்களிற் பலர் பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்கள், உதவி ஆசிரியர்களாகவும் இருந்தனர். இவர்களில் ஒருவரான நாடோடி நகைச்சுவை எழுத்திற்குப் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தார். இவர்கள் அனைவரும் 70 வருடங்களுக்கு மேலாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் ஆனந்த விகடன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களே.

பிரபல எழுத்தாளர்களான இவர்களிற் பலர் அவ்வப்போது இலங்கைக்கு விஜயம் செய்வதையும், வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இலங்கையில் தாங்கள் மேற்கொண்ட அரசியல் மற்றும் சமூக தலைவர்களுடனான சந்திப்புகள், கதிர்காம ஆலயத்தில் வழிபாடு, தலதா மாளிகை, கண்டி தாவரவியற் பூங்கா, கொழும்பு அரும்பொருட் காட்சிச் சாலை என்பனவற்றிற்கான விஜயங்கள், யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, நுவரேலியா ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்றிருந்ததால் அவை பற்றிய விபரங்களுடன் தங்களது சொந்த அனுபவங்களையும் இணைத்து பத்திரிகைகளில் தொடர் கட்டுரைகளாகவும் பின்னர் புத்தகமாகவும் அவர்கள் வெளியிடுவது வழக்கம்.

இந்த மரபைப் பின்பற்றி நாடோடி அவர்களும் இலங்கையில் சுற்றுப் பிரயாணம் ஒன்றை மேற்கொண்டிருந்தார். சென்னை

திரும்பிய சில நாட்களில் தமது இலங்கைப் பயணம் சம்மந்தமான கட்டுரைத் தொடரைப் பத்திரிகையில் வாரா வாரம் வெளியிட்டு பின்னர் அந்தக் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து நூலாகவும் வெளியிட்டார். இலங்கை பற்றிய பலதரப்பட்ட விடயங்கள் தொடர்பாக, அவருக்கேயுரிய நகைச்சுவை கலந்த தமிழில் இந்த நூல் அமைந்திருந்தது. இதில்- இலங்கை வானொலி சம்பந்தமாகவும், அங்கு ஒலிபரப்பாகும் நிகழ்ச்சிகள் பற்றியும் அவர் தெரிவித்த கருத்துக்கள் இன்றும் நினைவு கூரத்தக்கவை. “அமைதியான சூழலில் வானொலி நிலையம் அமைந்திருந்தது. மிகுந்த பிரபல்யம் பெற்றுள்ள வர்த்தக சேவை மூலம் இந்திய ரசிகர்களை வானொலிப் பெட்டியுடன் கட்டிப் போடும் சாதனை புரிந்துள்ள ஒரு வானொலி நிலையம் - எந்தவித பரபரப்பின்மீறி, வெளியில் ஆள் நடமாட்டமில்லாமல் அமைதியாகக் காணப்பட்டது. எனக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது. பேட்டி நிகழ்ச்சி ஒன்றிற்கு தமிழ்ச்சேவைப் பிரிவினர் என்னை அழைத்திருந்தார்கள். வரவேற்புப் கூடத்தைத் தாண்டியதும் நீள் சதுர வடிவில் அமைந்திருந்த நடைபாதையில் வாசல் இருக்கத்தக்கதாக சிறியதும் பெரியதுமாக 10 கலையகங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மேடையில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை 100 பேர் அமர்ந்து ரசிக்கக் கூடிய மண்டபம், நாதஸ்வரக் கச்சேரி, இசைநிகழ்ச்சி, நாடகம், வாத்திய கோஷ்டி, சிறுவர் மலர், கதாப்பிரசங்கம் போன்றவற்றிற்கான 4 பாரிய கலையகங்கள்; 15 நிமிடப் பேச்சு நேர்முகம், உரையாடல் போன்ற நிகழ்ச்சிகளுக்கான 4 சிறிய கலையகங்கள்

என்பன அங்கிருந்தன என்றெல்லாம் தாம் அவதானித்ததைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு ஒவ்வொரு கலையகமும், காத்திரமான - இலகுவில் தள்ளிக்கொண்டு பிரவேசிக்கவோ அல்லது வெளியேறவோ முடியாத - இரட்டைக் கதவுகளைக் கொண்டிருந்தன. இவற்றிற்குட் செல்ல முன்னர் ஒரு பாரிய கதவை இழுத்துத் திறந்து, அடுத்ததாகவுள்ள இரண்டாவது கதவைத் தள்ளிக் கொண்டுதான் பிரவேசிக்க முடியும். இதற்கான காரணம் எதுவாக இருக்கலாம் என்று யோசித்தேன்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

“நிகழ்ச்சியிற் பங்குபற்ற வந்த கலைஞர்களுள் ஒருவர் கடைசி நேரத்தில் தமது மனதை மாற்றிக்கொண்டு, எவருக்கும் தெரியாமல் கலையகத்திலிருந்து மெதுவாக நழுவி விடுவதைத் தடுப்பதற்கே இப்படியாக ஓட்டக் கூத்தன் பாட்டுக்கு இரட்டைத் தூள்ப்பாள் என்ற வகையில் இரட்டைக் கதவுகள் பொருத்தப்பட்டிருக்கலாம்” என்றும் அவர் தமக்கேயுரிய நகைச்சுவையுடன் தெரிவித்திருந்தார்.

இலங்கை வானொலி சம்பந்தமான மற்றொரு சம்பவமும் அவரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கொழும்பில் தங்கியிருந்த நாட்களில், தமது நண்பர்களை அவர்களது வீடுகளிற் சந்தித்துப் பேச விரும்பிய நாடோடி- “சனிக்கிழமை உங்களுக்கு வசதியாக இருக்குமா? இரவு 8.00 மணிக்கு வருகின்றேனே” என்று கேட்டுக் கொண்டதும், ஐயையோ! சனிக்கிழமை எட்டு மணியா? அது சரிப்பட்டு வராதே! தயவு செய்து மன்னித்துக் கொண்டு - ஞாயிற்றுக் கிழமையோ அல்லது திங்கட்கிழமையோ வாருங்களேன்! என்று நண்பர் பதிலளித்துள்ளார். சரி இவருக்கு சனிக்கிழமை இரவு 8.00 மணிக்கு முக்கியமான வேலை ஏதாவது இருக்கக் கூடும். அதனால்தான் மறுப்புத் தெரிவித்துள்ளார் என்று நாடோடி அதனை அவ்வளவாகப் பெரிதுபடுத்தவில்லை. 2வது மற்றும் 3வது நண்பர்களிடமும் சனிக்கிழமை இரவு 8.00 மணிக்கு அவர்களைச் சந்திக்கத் தாம் உத்திதேசித்திருப்பதாகக் கூறியதும், அந்த நண்பர்களும் தீவிரமாக மறுப்புத் தெரிவித்ததையடுத்து கொழும்புத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் சனி

இரவு 8.00 மணி சம்பந்தமாக ஏதோ ஒரு மர்மம் இருப்பது நாடோடிக்குத் தெரியவந்தது. ஏதாவது ஒரு சனிக்கிழமைக்கு மறுப்புத் தெரிவித்திருந்தால், கூட்டமோ அல்லது வேறு ஏதாவது நிகழ்ச்சியோ இருந்திருக்கக்கூடும். என நினைக்கலாம். ஒவ்வொரு சனிக்கிழமைக்கும் இவர்கள் மறுப்புத் தெரிவிக்கிறார்களோ! இது சாதாரண விஷயமாக இருக்க மாட்டாது. என்று தீர்மானித்த நாடோடிக்கு கொழும்பு தமிழ்மக்கள் அனைவரும் ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் இரவு 8.00 மணிக்கு என்ன செய்கிறார்கள்? என்பதை அறிந்து கொள்ளும் ஆவலும் ஏற்பட்டது.

தமது நெருங்கிய நண்பரும் பத்திரிகை ஆசிரியருமான ஒருவரிடம் இதுபற்றி விசாரித்தார். அவர் அளித்த பதில் நாடோடிக்குப் பெருமளவு ஆச்சரியத்தைத் தந்தது. “சனிக்கிழமை இரவு 8.00 மணியா? அந்த நேரத்தில்தான், இலங்கை வானொலியில் ‘விவேகச் சக்கரம்’ என்ற வினா-விடை நிகழ்ச்சி ஒலிரப்பாகிறது. எதனைத் தவற விட்டாலும், அந்த நிகழ்ச்சியை ஒருவரும் தவறவிட மாட்டார்கள். அதனைக் கேட்டு முடியுமானால் அதில் பங்குபற்றிவிட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பார்கள். அதனாலேயே உங்களது கோரிக்கையையும் தவிர்த்துவிட்டார்கள்” என்று நண்பர் பதிலளித்தார்.

விவேகச் சக்கரம் என்ற வானொலி நிகழ்ச்சிக்கு மக்கள் மத்தியில் இவ்வளவு செல்வாக்கு இருப்பதை அறிய அவருக்கு மேலும் ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்பட்டது. இலங்கை வானொலியைச் சேர்ந்த விவியன் நமசிவாயம் என்பவரே அதனைத் தயாரித்து வழங்குகிறார் என்பதும் ஜனரஞ்சகமான அந்த நிகழ்ச்சி பலவருட்காலமாக ஒலிபரப்பப்பட்டு மக்கள் விருப்ப மதிப்பீட்டில் முதலிடத்தைப் பெற்றுள்ள தென்பதும் மேலும் தெரியவந்தது.

30 நிமிட நேர நிகழ்ச்சியில் சமயம், சமூகம், இலக்கியம், கலாசாரம், இசை, விளையாட்டு முதலிய பல துறைகளில் 10 கேள்விகள் கேட்கப்பட்டு அவற்றிற்கு சரியான விடைகளை அனுப்பிய நேயர்களுக்கு பரிசுகளும் வழங்கப்பட்டன. ஆங்கிலத்தில் குவிஸ் எனக்குறிப்பிடப்படும் கேள்வி பதில் நிகழ்ச்சி யொன்றின் மூலம் வானொலி நேயர்களைக் குறிப்பிட்ட நாளில்,

குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வானொலியுடன் கட்டிப் போட்ட தயாரிப்பாளர் விவியன் நமசிவாயத்தின் சாதனையை நாடோடி பெரிதும் பாராட்டினார்.

(விவியன் நமசிவாயம் இன்று நம்மிடையே இல்லை. இலங்கை வானொலியில் “கிராம சஞ்சிகை” என்ற நிகழ்ச்சியின் தயாரிப்பாளராக இருந்த அவர் பின்னர் பல பதவி உயர்வுகளைப் பெற்றிருந்தார். வர்த்தக சேவையிலும் புதிய பல நிகழ்ச்சிகளை அறிமுகம் செய்து, குறிப்பிட்ட தக்க மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தியவர்)

வானொலி நிலையமொன்றின் செய்தி யறிக்கை வழமையாக 10 அல்லது 15 நிமிடங்களே நீடிப்பது வழக்கம். இந்த நேரத்திற்குள் - உள்ளூர் செய்திகளை அவற்றின் முக்கியத்துவம் கெடாமல் இடம் பெறச் செய்வது- செய்தி ஆசிரியரின் சாமர்த்தியமாகும். செய்தியறிக்கையைத் தொடர்ந்து விமர்சனம், செய்தியின் பின்னணியில் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் ஒலிபரப் பாகும்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர்- இலங்கை வானொலியில் இந்த மரபு முற்றிலும் கைவிடப் பட்டு 20, 25 அல்லது 30 நிமிடங்களுக்கும் செய்தி அறிக்கைகள் ஒலிபரப்பாயின. இதற்கான காரணம் 30 நிமிடங்களுக்கு ஒலிபரப்பக் கூடிய உள்ளூர் மற்றும் வெளிநாட்டுச் செய்திகள் அமோகமாக இருந்தன என்பதல்ல. ஊடக மரபு, மற்றும் மக்கள் ரசனை என்பனவற்றை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, பிரச்சாரமே முக்கியமென நிர்வாகம் கருதியதே இதற்கான காரணமாகும்.

சிரேஷ்ட அறிவிப்பாளரும், சிறுகதைக் கென சாகித்திய விருது பெற்றவருமான ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன் வெளியிட்ட “வானொலியும் நானும்” என்ற நூலில் இதுபற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். “உலகிலேயே அதிக நேரம் வானொலி செய்திகளை வாசித்த அறிவிப்பாளர் நானாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென நினைக்கிறேன். இரவு 9.00 மணிக்கு ஆரம்பமான செய்திகள் 9.33க்குத்தான் முடிவடைந்தன. அதாவது 33 நிமிடங்கள் நான் செய்திகளை வாசித்தேன். எனக்கு அடுத்த படியாக அதிகநேரம் செய்திகளை வாசித்தவர் S. K பரராஜசிங்கம். நேரம் 31 நிமிடங்கள்” என்று அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அதேவேளை நண்பகல் சரியாக 12.00 மணிக்கு ஆரம்பித்து 12.45 க்கு முடிவடைந்த ஒரு ஒலிபரப்புப் பற்றியும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். 45 நிமிடங்கள் தொடர்ச்சியாக ஒரு அறிக்கை ஒரே அறிவிப்பாளரினால் எந்தவித இடைவேளையுமின்றி ஒலிபரப்பான நிகழ்வு தான் அது.

அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்பட்ட அரசாங்கம் சம்பந்தமான முக்கிய விடயமொன்றின் விசாரணைக்குழு அறிக்கை. (எந்த விடயமென்பது இப்போது நினைவிற்கு வரவில்லை) விசாரணைக்குழுவினரின் அறிக்கை அரசிடம் கையளிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து நாட்டுமக்கள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் அதற்குள்ள முக்கியத்துவம் கருதி மும்மொழி களிலும் அது ஒலிபரப்பாக வேண்டுமெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. விசாரணைக்குழு அறிக்கையின் ஒலிபரப்புக்கான திகதி - நேரம் என்பன பற்றி முன் அறிவிப்புக்கள் பல தடவைகள் செய்யப்பட்டுவிட்டன. ஆனால் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் பூர்த்தியடைய வில்லை. ஒலிபரப்பு பற்றிய அறிவிப்பு ஏற்கனவே இடம் பெற்றுவிட்டதனால் அறிக்கையின் இறுதிப்பகுதி மொழிபெயர்ப்புப் பூர்த்தியடையாத நிலையில், ஒலிபரப்பை ஆரம்பித்தோம். குறைந்தது 30 நிமிடங்களுக்கு மேல் அறிக்கையின் வாசிப்பு இடம்பெற வேண்டியிருக்கும் என்பதனால், ஒலிபரப்பு நடைபெறும் போதே எஞ்சிய இறுதிப்பகுதியின் மொழி பெயர்ப்பைப் பெற்று வாசித்துவிட முடியும் என்பது எமது எண்ணமாக இருந்தது.

நண்பகல் 12 மணி. ஒலிபரப்பு ஆரம்பிக்கும் சமயத்தில் காலஞ்சென்ற நண்பர் ஏ. சுந்தரலிங்கம் அவர்கள் ஆரம்ப அறிவித்தலைக் செய்ததும், அறிக்கையின் தமிழாக்கத்தை வாசித்து ஒலிபரப்பும் பொறுப்பு என்னிடம் விடப்பட்டது. முன்னரே பார்த்திராத பிரதி, வேறு பலரின் மொழிபெயர்ப்பு, சட்ட சம்பந்தமாக சொற்பிரயோகம், ஒரேயடியாக 30 நிமிடங்களுக்கு மேல் வாசிக்க வேண்டிய நிலை போன்ற பல நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில் அறிக்கையை வாசிக்க ஆரம்பித்தேன்.

கலையகத்தினுட்பிரவேசிக்கும் போதே 50க்கும் அதிகமான பக்கங்கள் என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. இறுதிக்கட்ட மொழி

பெயர்ப்பு இடம்பெற்றுக் கொண்டிருப்பதாகவும், தட்டச்சில் பதிவு செய்யப்பட்டதும் பக்கம் பக்கமாக என்னிடம் ஒப்படைக்கப்படும். எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டது. நண்பகல் 12.00 மணிக்கு அறிக்கையை வாசிக்க ஆரம்பித்து 12.30 மணியாகிய சமயத்தில், கைவசமிருந்த பக்கங்களை முடிந்திருந்தன. உடனடியாக மொழி பெயர்க்கப்பட்ட பக்கங்கள் வர ஆரம்பித்தன முன்னரே பார்த்திராத பக்கங்கள் இவற்றை சரி பிழை பார்ப்பதற்கான நேரம் கூட மொழி பெயர்ப்பாளருக்கு இருந்திருக்குமா? என்பது சந்தேகம். இத்தகைய நிலையில், எஞ்சிய பக்கங்களையும் வாசித்து முடிக்கும்போது கலையக மணிக்கூடு 12.45 ஐக் காட்டியது.

“குறிப்பிட்ட விசாரணைக் குழுவினது அறிக்கையின் தமிழாக்கத்தை இதுவரை கேட்டீர்கள்...”

என்று நண்பர் சுந்தரலிங்கம் இறுதி அறிவிப்பைச் செய்ததும் நண்பகல் செய்திக் கான குறியிசை ஒலிபரப்பப்பட்டு செய்திகள்

ஒலிபரப்பாயின. எந்தவித இடைநிறுத்தலு மின்றி, தவறு ஏதும் ஏற்படாமல் அறிக்கை ஒன்றின் தமிழாக்கத்தை ஒலிபரப்பி எனது கடமையை பூர்த்தி செய்ததை இன்று நினைத்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

இப்பொழுதெல்லாம் எந்தவொரு விடயத் தையும் நீண்டகாலம் செய்து, சாதனை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் கின்னஸ் உலக சாதனைகள் பதிவேட்டில் இடம் பெற்றுவிட முடியும். சென்ற வாரம் கூட வட இந்திய இசைக் கலைஞர் ஒருவர் நீண்டநேரம் இடைவிடாது பாடி (44 மணித்தியாலங்கள்) ஏற்கனவே கின்னஸ் பதிவேட்டில் இருந்த ஜேர்மன் கலைஞரின் சாதனையை முறியடித்துள்ளார். ஆனால் 45 நிமிடங்கள் நீடித்த விசாரணைக்குழு அறிக்கையின் ஒலிபரப்பு எந்தவித அங்கீகாரமும் பெறாமல் இலங்கை வானொலி கலையகத்தில் இடம்பெற்று காற்றோடு கலந்து போய் விட்டதுதான் துர்ரதிஷ்டமான விடயம்.

பாலில்லா முலையைப் பார்த்து
பச்சைக் குழந்தை பரிதாபமாக அழுகிறது.
அடுப்பில் அரிசியில்லா உலைசுட,
அவதிப்பட்டுக் கொதிக்கிறது.
ஏழ்மையும் ஏலாமையும் சேர்ந்து
என்னோடு போராடும் போது,
பசியால் வாடும் குழந்தையின் அழகை,
வெறும் உலையில் வெந்து கொண்டிருக்கிறது
குப்பினிளக்கு குற்றயிராகித் துடிக்கும்போது,
கொழுநன் குறட்டை விடுகிறான்
அப்பொழுது,
குலங்குமென் இளமையில் குறிவைத்து,
இருட்டுக்குள் ஒருவன் அழைக்கிறான்.
கதறும் குழந்தையின் குரல் கேட்டும்,
கடவுள் கல்லாய் இருக்கிறான்.
தத்துவங்களையும், சமயங்களையும்
தலைமுழுகிவிட்டு,
பழிகளையெல்லாம்
பாவம்! பரமனின் தலையில் போட்டு
குழந்தைப் பசியைத்தீர்க்க
பாயை விரிக்கிறேன்.
கற்பென்ன உலகில் கடவுள் சொத்தா?
விற்பதைத் தடுக்க,
வேதங்கள் கூறட்டும்.

கற்ப

எஸ். முத்துமீரன்

முத்து நேரல்

தொடர் அத்தல்கள்

தமிழ் முஸ்லிம் உறவு

இங்கே லண்டனில் இருந்து 10 வருடங்களாக வெளிவரும் 'தேசம்' சஞ்சிகையினர் மார்ச் மாதம் 10 ஆம் திகதி 'FOREST Y.M.C.A' மண்டபத்தில் 'தமிழ்-முஸ்லிம் இன உறவுகள்' எனும் தலைப்பில் கலந்துரையாடல் ஒன்றை நிகழ்த்தினர். (நீண்டகாலத்தின் பின்னர் மோதகம் நன்றாக இருந்தது மிளிஸ் செல்வராஜா.)

இந்தக் காலத்தில் இந்தக் கலந்துரையாடல் ஏன்? என்ற கேள்விகள் பல தரப்பட்ட தரப்பில் இருந்தும் வந்தது.

தமிழர் - முஸ்லிம்களிடையேயான இன முறுகலுக்கு வித்திட்டவர்கள் ஏலவே தமிழ் அரசியல் வாதிகள் குறிப்பாக பொன்னம்பலம் ராமநாதன் என்றே பலரும் குறிப்பிட்டனர். (பேசியவர்கள்)

இங்கு பதினொரு தலைப்புகளில் பேச்சாளர்களும் பிரதம விருந்தினராக இலங்கையில் இருந்து வந்த புன்னியாமீனும் பேசினார்கள். தமிழர் - முஸ்லிம் இன உறவுகள் இலங்கையில் மேம்படுத்தல் தொடர்பாக புன்னியாமீன் நல்ல கருத்துக்களை முன்வைத்தார்.

பேச்சாளர்கள் தமிழ் தேசிய வாதம் தொடர்பாகவும் முஸ்லிம் தேசிய வாதம் தொடர்பாகவும் பேசினர்.

முஸ்லிம்கள் என்று ஒரு பிரிவு தேவையில்லை தமிழர்கள் தான் அவர்கள் என்று பலர் சொன்னார்கள்.

முஸ்லிம்களை புலிகள் 1990 ஆம் ஆண்டு ஒட்டு மொத்தமாக வடக்கு பகுதியில் இருந்து வெளியேற்றியது தொடர்பாக அனேகமாக எல்லோரும் கருத்துக்களை காரசாரமாக

முன்வைத்தனர். புத்திஜீவிகள் ஒரு மண்டபத்தில் கூடி பேசுவதனால் மூதூரிலும் சாவகச்சேரியிலும் புத்தளத்திலும் சம்மாநு துறையிலும் இருக்கும் ஏழை முஸ்லிம்களுக்கு என்ன பிரயோசனம்.

இங்கு லண்டனில் இருந்து பேசினால் போதுமா? இது யாழ்ப்பாணத்தில் வைக்க வேண்டும் அப்பொழுதுதான் பலன் கிடைக்கும் என்ற கருத்துக்களும் சபையில் இருந்து வந்தன.

“வெறுமனே புலிகளை பிழை சொல்லாமல் எதிர்காலத்தில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று யோசிக்க வேண்டும்” என சோதிலிங்கம் சொன்னார்.

“தமிழர் ஊடகங்கள் முஸ்லிம்களை பயங்கரவாதிகளாக சித்தரித்ததால் தான் அன்றன் பாலசிங்கம் ஜிஹாத் படை என்றொரு இல்லாத அமைப்பின் விபரங்களை அரசாங்கத்துக்கு கொடுக்க வேண்டி வந்தது” என்று பாடலுக் பேசினார்.

இது ஒரு இன உறவுகளின் ஆரம்பமாக இருக்கும் கூட்டம் இது தொடர வேண்டும் என்று சொல்லி 'மாசில் வீணையும்' தேவாரத்தை முழுமையாக பாடி பேசினார் பதூர்ஸமான்.

ஈரோஸ் ரவி பழைய கதைகளை கூறினார். ஈரோஸ் தான் முஸ்லிம் மக்களை ஈழப் போராட்டத்துக்குள் உள்வாங்க வேண்டும் என்று முயற்சிகளை மேற்கொண்டதாக சொன்னார்.

உண்மையில் இந்த பேச்சுக்களை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த எனக்கு பட பட வென சிந்தனை முல்லைத்தீவு, நீராவிப்பிட்டி, பொம்மை வெளி, சின்னக்கடை, தண்ணீர்நூறு, மூதூர்,

கிண்ணியா என்று ஏழை முஸ்லிம்கள் வாழும் எல்லா பகுதிகளுக்கும் போய் வந்தது. இந்த எல்லா இடங்களுக்கு நான் போய் இருக்கிறேன். கடைசியாக அகதிகளாக அல்லல் படும் புத்தளத்துக்கும் போய் இருக்கிறேன்.

மூதூரில் இருந்து புலிகளுக்கும் ஆயிக்கும் இடையில் அகப்பட்டு இறந்து போன முஸ்லிம்களின் வீடுகளுக்கும் அடிப்படை வசதியே இல்லாத அகதி முகாம்களுக்கும் போய் இருக்கிறேன்.

ஏழை முஸ்லிம்களுடைய அன்றாட வாழ்வைக் குலைத்து அகதியாக்கிய அத்தனை பேரும் இப்பொழுது சுகபோகம் கொண்டாடிய படி வாழ்வை ஒவ்வொரு இடங்களிலும் களித்துக் கொண்டிருக்க; அவர்கள் பாவம் ஓட்டைக் குடிசைகளிலும் பாழடைந்து போன இடங்களிலும் தமது இருப்பிடங்களைத் தொலைத்த மனிதர்களாய் அவலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஒரு யாழ்ப்பாணப் படிப்பாளி சொன்னார். “எப்பொழுது முஸ்லிம்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து துரத்தப்பட்டார்களோ அன்றில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு பாதுகாப்பு இல்லாமல் போய் விட்டது.”

“ஏன்” என்று கேட்டேன். அவர்கள் இருக்கும் பொழுது அந்த இடங்களில் விமானக் குண்டு வீச்சு நடத்தப்படுவதில்லை. ஆயி ஒப்பறேஷன் எதுவும் நடத்தப் படுவதில்லை. எப்பொழுது முஸ்லிம்கள் போக்காட்டப் பட்டார்களோ அன்றில் இருந்து தனிய தமிழர்கள் தானே இருக்கினம் என்று எல்லா தாக்குதல்களும் நடத்தப் படுகின்றனவாம்.

யாழ்ப்பாணம் சின்னக்கடையில் பார்த்திருக்கிறேன் முஸ்லிம்களும் தமிழர்களும் எவ்வளவு ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தனர். அப்படியே தான் சாவகச்சேரி, பளை, தண்ணீரூற்று எல்லா இடங்களிலும். அவர்கள் மாட்டிறைச்சி உண்பவர்கள் என்ற ஒரு மனக்கிலேசத்தை தவிர இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் வேறெந்த பிளவும் வந்ததாக எனக்குத் தெரியாது.

எத்தனை தமிழர் – முஸ்லிம் காதலர்களை கண்டிருக்கிறோம்.

இங்கு லண்டனில் நடந்த கலந்துரை யாடலில் கொழும்பு அல்லது தெற்கு பகுதி

முஸ்லிம்களைப் பற்றி பெரிதாக யாரும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. வடக்கு கிழக்கு முஸ்லிம்கள் தொடர்பாகத்தான் கதைத்தார்கள்.

உண்மையில் அப்பாவியான எமது தமிழ் மக்கள் – முஸ்லிம் மக்கள் இடையே எந்தப் பிளவும் எப்பொழுதும் வந்ததில்லை. அவர்கள் தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்று வாழ்ந்தவர்கள். இப்பொழுதும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

முஸ்லிம்கள் இன்னும் தமக்கு கல்வி கற்பித்த ஆசிரியர்களை மனதார மதித்து வாழுகிறார்கள். அண்டை வீட்டுக் காரரோடு மிகவும் அன்பாக வாழுகிறார்கள். இணை பிரியாத நண்பர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

ஆனால் முஸ்லிம் அரசியல் வாதிகளும் முஸ்லிம் இன வாதிகளும் தமிழ் அரசியல் வாதிகளும் தமிழ் இன வாதிகளும் இரண்டு இனங்களுக்கிடையேயும் பிளவை, பிரிவை, மனப்பயத்தை, கொலையை, அழிவை உண்டாக்கி அதில் அரசியல் நடத்துகின்றனர்.

சிங்கள ஆட்சியாளர்களுக்கு தமிழ் – முஸ்லிம் என்ற இரண்டு சிறுபான்மை இனமும் ஒன்றாக இருப்பதில் பெரும் சிக்கல், அரித்தல். அதனால் திட்டமிட்டு உளவு பார்த்து எப்படி இந்த இரண்டு இனமும் ஒன்று சேராமல் பிளவு படுத்துவது என்பது தொடர்பாக சிந்தித்து அதன்படியே செயல்படுத்துகிறார்கள்.

சோரம் போகும் முஸ்லிம் அரசியல் வாதிகளும் தமது அரசியல் லாபத்துக்காக மட்டும் முஸ்லிம் – தமிழ் மக்களிடையே இனக் குழப்பத்தை உண்டாக்கி விட்டு சுகபோக பங்களாக்களில் கொழும்பில் இருக்கிறார்கள்.

ஓரிரு தடவை (வருடத்தில்) ஏழைக் கிராமங்களில் ஹெலி கொப்டரில் போய் இறங்குகிறார்கள், தீயவர்கள்.

இனங்கள் ஒற்றுமையாக இருந்து விட்டால் அவர்களுக்கு அரசியல் நடத்த முடியாதே.

இந்த அரசியல் பித்தர்களிடையே ஒற்றுமை இல்லை. முஸ்லிம்களைக் காக்கவென எட்டு கட்சிகள். முதலில் இவர்களின் பிளவுகளை யார் ஒன்று சேர்ப்பது.

கன்னை பிரித்து அரசியல் பண்ணும் வேஷ தாரிகள்.

லா இலாஹ இல்லல்லாஹ் என்று கொண்டு தேர்தல் நேரத்தில் தொப்பியை போட்டுக் கொண்டு வந்து 'அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்' என்று சொல்லி வாக்கு வாங்கி விட்டு தொப்பி பிரட்டிப் போடும் நேரம் அளவு கூட ஒரு கண்ணையில் இல்லாமல் மாறி விடுபவர்களை நம்பி முஸ்லிம்கள் என்ன செய்வது?

புதுராருக்கு போன போது ஒரு பெரியவர் தம்பி 10 ரூபா காசைக் கண்ணால் கண்டு எத்தனை நாளாச்சு என்ற போது எனது புலன்கள் அடங்கி விட்டன.

மக்களை வறுமைக் குள்ளாக்கி அவர்களின் பத்வா (சாபம்) வை பெறும் இவர்கள் எல்லாம் மிகவும் கேவலமாக்கப் படுவார்கள்.

இன உறவுகள் தொடர்பாக நாம் களைத்து விழுந்து பெரிய பேச்சாளர்கள், மேடைகள், பெனர்கள், புத்தகங்கள் என்ற ஒரு மண்ணும் தேவையில்லை. மக்களை அவர்கள் பாட்டுக்கு வாழ விட்டால் அவர்கள் ஒற்றுமையாக இருப்பார்கள். இது சிங்கள தமிழ் உறவுக்கும் பொருந்தும்.

ஆனால் நாசகாரர்கள் யாரையுமே எமது இலங்கைத் தீவில் வாழவிடமாட்டார்கள்.

“சேவ்தசில்ஹின்” தப்பான பிரச்சாரம்

குழந்தைகள் மீது நாம் மிகவும் அன்பாக இருக்கிறோம், குழந்தைகளை நேசிக்கிறோம், குழந்தைகள் சிறுவர்கள் மீது நாம் எப்பொழுதும் கனிவோடும் அவர்களோடு மனப்பிரிவோடும் நடந்து கொள்கிறோம்.

அவர்கள் எமது பிள்ளைகள், 'சேவ்த சில்ஹின்' எனும் என்.ஐ.ஓ அமைப்பு எமது நாட்டில் பல வருடகாலமாக இயங்கி வருகிறது. அது சிறுவர் பாதுகாப்பு, சிறுவர் நலனோம்பல் தொடர்பாக கவனம் செலுத்தி வருகிறது.

அதில் வேலை செய்யும் ஒரு ஆண் நண்பரை சந்திக்கும் பொழுது அவரின் 'மைன்ட் செட்' ஐ எனக்குப் புரியவில்லை. அதிர்வாக இருந்தது.

அதாவது அவர்களது 'செமினார்'களில் சொல்லிக் கொடுத்ததை எனக்குச் சொன்னார்.

ஒரு தந்தையையும் மகளையும் நெருங்கி பழக விடக் கூடாது. ஒரு தாயையும் மகளையும் நெருங்கி பழக விடக் கூடாது.

உண்மையில் இது விடயமாக 'சேவ்த சில்ஹின்' அமைப்பின் பயிற்றுவிப்பாளர்களான வெள்ளைக்காரர்கள் வந்து ஒவ்வொரு மீற்றிங்குகளிலும் சொல்லிச் சொல்லி அவர் அதனையே உள்வாங்கி இருக்கிறார். இதனையே எங்களிடமும் வெளியிலும் சொல்கிறார்.

அதாவது சிறுவர் மீதான துஷ்பிரயோகம் காம இச்சைகளின் ஆரம்ப வடிவம் இங்கிருந்து தான் ஆரம்பமாகிறது. பெற்றோர்களை வளர்ந்த பிள்ளைகளோடு பழக விடக் கூடாதாம்.

அம்மாவோடு வளர்ந்த மகளையும் அப்பாவோடு வளர்ந்த மகளையும் பழக விடக் கூடாதாம்.

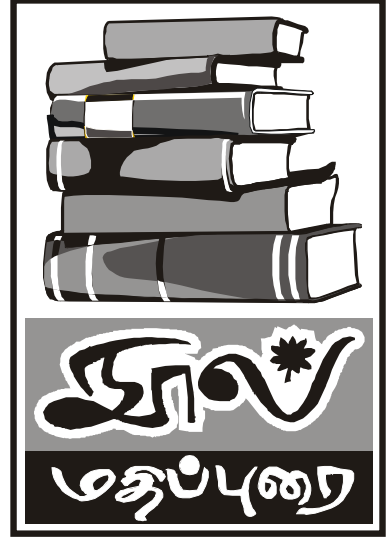
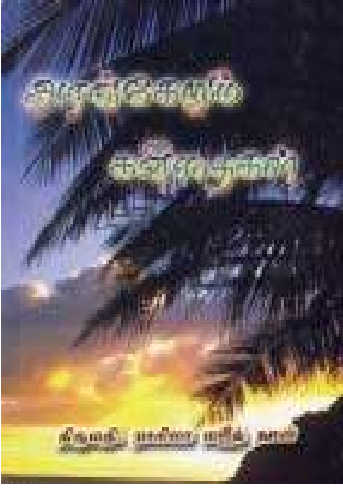
இங்கு வெளிநாடுகளில் வெள்ளைக் காரர்கள் சிறுவர்கள் மீது செய்யும் பாலியல் துஷ்பிரயோகத்தினால் தந்தை தாயைக்கூட நம்பாத ஒரு நிலைதான் காணக் கிடைக்கிறது.

அந்த நிலை ஆசியர்களிடம் இல்லை. அதுமட்டுமல்ல தந்தைக்கும் மகளுக்கும் தாய்க்கும் மகனுக்குமான உறவு ரத்த பந்தமாகும். அதில் எந்த சந்தேகமுமில்லை. உதிரத்தை பாலாக கொடுக்கும் தாய்க்கும் மகனுக்குமான உறவு தப்பிதமாக வாய்ப்பில்லை. அதே போல உதிரத்தின் துண்டான தகப்பனுக்கும் மகளுக்கும் உறவு பிசகுபட வாய்ப்பில்லை.

'சேவ்த சில்ஹின்' அமைப்பினர் நாடுகள், கலாசாரங்கள், வாழ்க்கை முறைகளுக்கு ஏற்ப பிரச்சார உத்திகளை கையாள வேண்டும். அதை விடுத்து மொக்குத்தனமான சிந்தனைகளோடு உலவுவதை தவிர்க்க வேண்டும்.

கே. எஸ். சுதாகர் இன் வேண்டுகோள்

ஞானம் இதழில் வாசகர் கே. எஸ். சுதாகர் அவஸ்திரேலியாவில் இருந்து கேட்டிருந்தார். நான் பார்த்து வியந்த வெப்பசைட்டின் விலாசத்தை தரும்படி. www.Metacafe.com சுதாகர். பார்த்து சந்தோஷப்படுங்கள். வைபரேஷன் அடையுங்கள்.

நூல் : அரங்கேறும் கவிதைகள்
(கவிதைத் தொகுப்பு)

ஆசிரியர் : திருமதி. நாகிலா மஜீத் நான்
கிண்ணியாவைப் பிறப்பிடமாகவும்
முள்ளிப் பொத்தானையை வதிவிடமாகவும்
கொண்ட திருமதி நாகிலா மஜீத் தூன்
அவர்களின் முதலாவது வெளியீடாக
இக்கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது.

நூலாசிரியரால் எழுதப்பட்ட
முகவுரையோடு, அணிந்துரையை எம். ஐ. எம்
தாஹீர் அவர்களும், வாழ்த்துரைகளை
மணிப்புலவர் மருதூர் ஏ. மஜீத் அவர்களோடு,
நஜீப் அப்துல் மஜீத் அவர்களும், ஆசிச் செய்தி,
அறிமுகவுரை என்பவற்றை எம். கே. எம்.
ஹனீபா அவர்களும் 'எனது பார்வை' என்ற
தலைப்பில் திரு. கனகசபை தேவகடாட்சம்
அவர்களும் செய்திகளை வழங்கியுள்ளனர்.

மிகவும் கனதியான அறிமுகங்களுடன்
வெளியாகியுள்ள இக்கவிதைத்தொகுதி நூற்றி
நாற்பது பக்கங்களைக் கொண்டமைந்ததோடு,
எண்பத்திரண்டு கவிதைகளை உள்ளடக்கி
யுள்ளது. ஒரு சராசரி மனிதனின்
வாழ்வியலோடு தொடர்புபட்டதும், அவனது
சிந்தனைப் பரப்புக்குட்பட்டதுமான
எண்பத்திரண்டு கருப்பொருட்களை விளக்கும்
கவிதைகளாகவே அனைத்தும் தென்
படுகின்றன.

இந்நூலாசிரியரான திருமதி நாகிலா
மஜீத் நான் அவர்கள் தனது முகவுரையின்
ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளதொரு விடயத்தை

மனங்கொள்வது, ஆசிரியரின் அனுபவப்
பரப்பினையும் இலக்கியப் பரப்பில் அவர்
கொண்டுள்ள நம்பிக்கையையும் புரிந்து
கொள்ளுவதற்கு உதவியாயிருக்கும்.

“யுத்தகளத்தில் ஓடும் ஒரு போர்வீரனின்
இரத்தத்தைவிட, ஒரு எழுத்தாளனின்
பேனாவில் ஓடுகின்ற மை மேலானது” எனத்
தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேற் கூறப்பட்ட
கூற்றை ஆண்களுக்கூடாக பல தடவைகள் நாம்
கேட்டுள்ளோம். ஆனால், அதே கூற்று, அதுவும்
பல கட்டுப்பாடுகளுக்குட்பட்டு வாழ்க்கை
நடத்தும் முஸ்லீம் இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு
பெண்படைப்பாளிக்கூடாக வெளிப்பட்டிருப்ப
தானது றகீலா அவர்களின், எதையும்
எதிர்கொள்ளத்தயாராகவுள்ள அவரது
ஆத்மபலத்தையே கோட்டுக்காட்டுவதாக
அமைந்துள்ளது.

சமூகத்தில் எதிர்நீச்சல் போடும்
ஆத்மபலமிக்கவனாலேதான் எழுத்தாளனாக
குறிப்பாக கவிஞனாக வாழ முடியும்.

இந்த நூலை முழுமையாகப் படித்து
முடித்து - உணர்ந்தபோது “மானிட
வாழ்வியலின் நடைமுறை யதார்த்தங்களை
வெளிப்படுத்தும் தொகுப்பு என திரு. கனகசபை
தேவகடாட்சம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ள
வாக்கியங்களே நினைவுக்கு வந்தன.

‘தூக்கம்’ என்ற கவிதையில் சங்கிலிக்

முதலாவது செய்தி “கவிதைத் தெரிவில் அவை சுட்டும் தத்துவார்த்த தளம் காரணமாக சிலரது கவிதைகள் தவிர்க்கப்பட்டதாகவும்” இரண்டாவது செய்தியில் “கவிதைத் தேடலுக்குரிய காலம் போதாமையினால் மேலும் சிலரது கவிதைகள் தவிர்ந்து போயுள்ளதாகவும்” அவர் குறிப்பிட்டிருப்பதானது தீர்க்கதரிசன நோக்கம் நிறைந்த சத்தியத்தின் குரலாகவே தென்படுகின்றது.

‘அம்மா’ என்ற இக்கவிதைத் தொகுப்பானது, வழமையான நினைவஞ்சலிகளைவிட, முழு நிலையிலும் வேறுபட்டு அர்த்தபுஷ்டியானதொரு தகுதியை ஏய்தியுள்ள தென்பதில் சந்தேகமில்லை. இக்கவிதை நூல் பலதரப்பட்டவர்களின் பார்வைக்கும், விமர்சனத்திற்கும் உட்படக்கூடிய சாத்தியங்களே நிறையத் தென்படுவதால், தொகுப்பாளரின் கூற்றுக்கள் அவசியமானவைகளாகவே கொள்ளலாம்.

வாண்மை மிக்க கவிஞர்களின் கவிதைகளில், தாய்மையோடு தொடர்புபட்ட கவிதைகளைத் தெரிந்து தொகுத்திருப்பதானது ‘தாய்மை உணர்வுக்கு’ மேலும் வலுச்சேர்க்கின்ற ஒரு புனிதமான முயற்சியுமாகும்.

‘தொப்புள் கொடி உறவை’ பலரும் பலவித வடிவங்களில் வெளியிட்டுள்ளபோதிலும், ‘அம்மா’ என்ற இக்கவிதைத் தொகுப்பு, நினைவஞ்சலி வெளியீட்டாளர்களுக்கு காத்திரமான புதியதொரு பாதையை அறிமுகப்படுத்துவதாகவும் அமைந்துள்ளதானது பதிவுக்குரிய ஒரு விடயமாக தரம் உயர்ந்துள்ளது எனலாம்.

“அல்வாய்” என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்த இவர்களுக்கு இப்படியானதொரு கனதியான செயலுக்குரிய ஊற்றுக்கண் எப்படிக்கிடைத்தது என்ற கேள்வி, விடைகாணப்படாத நிலையிலேயே இன்னும் உள்ளது என்பதைக் கூறிக்கொள்வதில் எந்த வெட்கமுமில்லை.

-கே. ஆர். டேவிட்

நூல் : நூல் தேட்டம்
கலாபூஷணம் பீ. எம்.
புன்னியாமீன்

ஆசிரியர் : திரு. என். செல்வராசா

இலக்கியப் பரப்பில் கற்பிதம் செய்யமுடியாத பெரும் சாதனை புரிந்துவரும் திரு. என். செல்வராசா அவர்களின் ‘நூல் தேட்டத்தில் கலாபூஷணம் பீ. எம். புன்னியாமீன்’ என்ற நூல், சிந்தனை வட்டம் பதிப்பகத்தின் 244வது நூலாக வெளி வந்துள்ளது.

பதிப்புரையை சிந்தனைவட்டம் பதிப்பகத்தின் பணிப்பாளரான சஜீர் அஹமட் அவர்களும், முன்னுரையை திரு. என். செல்வராசா அவர்களும் வழங்கியுள்ளனர். நூலாசிரியர் பற்றிய குறிப்புரையும் இடம் பெற்றுள்ளது.

127 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நூலில் வரையறை ஒழுங்கு முறைக்குட்பட்ட 25 தலைப்புகளில் விடயங்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன. ஊற்றெடுத்த இடத்திலிருந்து வழிந்து தேங்கியும், ஒதுங்கியும், சிதறியும் காணப்படுகின்ற இலக்கிய நீர்ப்பரப்பிற்கு விஞ்ஞான அடிப்படையிலான பலமானதொரு வாங்க்காலை அமைத்து, இலக்கிய நீர்ப்பரப்பை நெறிப்படுத்தி இலக்கிய வரலாற்றுக்குப் புதியதொரு செளுமையை ஏற்படுத்தும், பகீரதப்பிரயத்தன முயற்சியில் ஈடுபட்டுவரும் திரு. என். செல்வராசா அவர்களின் “நூல்தேட்ட வரிசையில்”, நூல்தேட்டத்தில் கலாபூஷணம்

பீ. எம். புன்னியாயீன் என்ற இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது.

திரு. என். செல்வராசா அவர்களின் ஆக்கபூர்வமான இலக்கிய வெளியீட்டு முயற்சிகள், இலக்கிய வரலாற்றில் ஒவ்வொரு மைற் கற்களாக நீண்டு கொண்டிருப்பது, சகலராலும் காத்திரமாக நோக்கப்பட வேண்டியதொரு விடயமாகும்.

திரு. என். செல்வராசா அவர்கள் தனது முகவுரையில் குறிப்பிட்டுள்ள ஒரு விடயத்தை, திரும்பவும் சுட்டிக்காட்டுவது அவசியமானதாகவே தென்படுகின்றது.

“இலங்கையில் தமிழ்பேசும் மக்களின் கலை, கலாசாரம், பண்பாடு, வரலாறு போன்றவற்றைப் பதிவாக்கும் பணியில் நூற்றாண்டு காலமாக நம்மவர்கள் ஈடுபட்டுவருகின்றார்கள். அவர்கள் படைக்கின்ற பல நூல்கள் ஆங்காங்கே நூலகங்களிலும் தனியார் இல்லங்களில் ஒதுங்கிவிட்ட நிலையில்...

... பல்கலைக்கழகமும், பிற பிரதான நூலகங்களும் கூட ஆவணமாக்கும் திட்டங்களில் அதிக ஈடுபாடு காட்டுவதில்லை” என நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

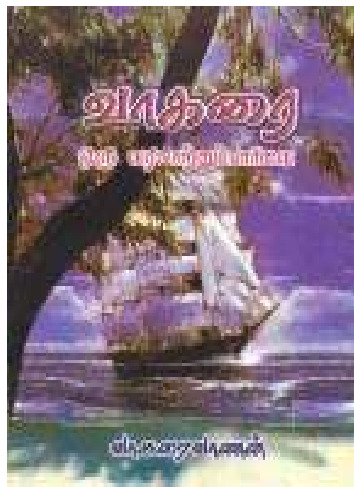
தனியொரு மனிதனாக நின்று சர்வதேச ரீதியில் நூல்தேட்ட முயற்சிகளை மேற்கொண்டு அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி, பதிப்பித்து வெளியீடு செய்யும் திரு. என். செல்வராசா அவர்களின் சுட்டுவிரல் அனைத்து நூலகங்களையும், முக்கியமாகப் பல்கலைக்கழகங்களையும் நோக்கி நீண்டிருப்பதை உதாசீனப்படுத்திவிடமுடியாது.

1990ல் தொடக்கப்பட்ட இம்முயற்சியின் அறுவடையாக ஒவ்வொன்றிலும் 1000 எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை உள்ளடக்கிய நான்கு தொகுதிகளும், பீ. எம். புன்னியாயீன் அவர்களின் படைப்புக்களை மட்டும் உள்ளடக்கிய ஒரு நூலுமாக, ஐந்து நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

கலாபூஷணம் பீ. எம். புன்னியாயீன் அவர்கள் 110 நூல்களை வெளியிட்டிருப்பது கற்பிதம் செய்யமுடியாததொரு இமாலாய சாதனையாகும். 110 நூல்களுக்குமான தேடல், படைப்பு, பதிப்பு, முதலீடு என்பவைகளை

இவரால் எப்படி ஈடுசெய்யமுடிந்தது என்பது, மனித முயற்சிக்கு புதியதொரு வலுப் பரிமாணத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளதெனலாம்.

கே. ஆர். டேவிட்

நூல் : வாகரை வரலாற்றுப் பார்வை.

ஆசிரியர் : வாகரைவாணன்

தமிழ்ப்பேசும் மக்களால் நன்கறியப்பட்ட வாகரை வாணன் அவர்களால் எழுதப்பட்ட 'வாகரை ஒரு வரலாற்றுப்பார்வை' என்ற வரலாற்று நூல் வெளியீடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

கனதியும், கவர்ச்சியும் கலந்த அர்த்த புஷ்டியானதொரு படம் முன் அட்டையில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. வாகரை வாணன் அவர்களின் பாட்டனாரான அ. பேதுருப்பிள்ளை உடையாரின் படம் பதிக்கப்பட்டு, அவருக்கு இந்நூல் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டிருக்கும் செய்தியோடு, நூல் ஆசிரியரான வாகரைவாணன் அவர்களின் 'நான் பிறந்த நாடு' என்ற தலைப்பிலான உரையும் இடம் பெற்றுள்ளது.

அறுபது பக்கங்களை உள்ளடக்கிய இந்நூலில் இருபத்தி நான்கு சிறிய தலைப்புக்களில் விடயங்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன. சிறிய தலைப்புக்கள் என்று கூறப்பட்டாலும், அவற்றின் உள்ளடக்கங்கள் நீண்ட, பரந்த, உறுதியான வரலாற்று விபரங்கள் நிறைந்தவைகள் என்பதை வாசிக்கும் போது உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

நூலாசிரியரான வாகரைவாணன் அவர்கள் “நான் பிறந்த நாடு” என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ள தனது செய்தியில் இந்நூலை எழுதுவதற்கான இரண்டு காரணங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“என்பதுகளில் இலங்கையில் உருவெடுத்த உள்நாட்டுப்போர் 2004ல் விஸ்வரூபமெடுத்த கனாமி – ஆகிய இரண்டும் எனது ஊரின் அடையாளத்தையே இல்லாமல் செய்துவிட்டன” என அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். கனாமி அனர்த்தத்தினால் ஏற்பட்ட பாதிப்புக்கள் பற்றி நாங்கள் யாரையும் குறைகூறி விட முடியாதெனினும், அதனால் ஏற்பட்ட ‘அடியழிந்த’ இழப்புக்களையும் ஜீரணிக்க முடியாதென்பதிலும் உண்மையுண்டு. இராணுவ நடவடிக்கைகளினால் தொடர்ச்சியாகக் கற்பழிக்கப்பட்டு வாழ்விழந்துபோன வாகரைக்கிராமத்தின் கடந்த காலச் சிறப்புக்கள் ‘எழுத்திலாவது’ வாழ வேண்டுமென்ற வாகரை வாணன் அவர்களின் ஆசையும், அந்த ஆசையின் உந்தலால் பிரசவித்த இந்த வரலாற்று நூலும், வாகரை வாணன் அவர்களின் ஆத்மத்துடிப்பின் படிசுவம் என்று கூறலாம்.

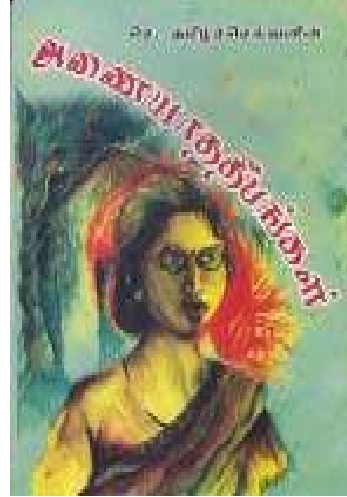
வல்வெட்டித்துறையில், தனது மூதாதையர் வாழ்ந்த காலத்திலிருந்து ஆரம்பமாகும். இந்நூல் படிப்படியாக வளர்ந்து செல்கின்றது. வாகரைவாணன் அவர்கள் எழுத்தாளராகவும், தமிழறிஞராகவும் ஆளுமை பெற்றிருந்ததால் இந்நூலில் வரலாற்றுப்பதிவுகளோடு, மொழிசார்ந்த ஆய்வுகளும் நிறையவே இடம் பெற்றுள்ளன.

வாகரை கிராமத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி பற்றிய புள்ளிவிபர அடிப்படையிலான வரலாற்றோடு, அதன் வீழ்ச்சிபற்றியும், அந்த வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள் பற்றியும் நூலாசிரியர் தெளிவாகவே குறிப்பிட்டிருப்பதோடு, இந்நூலின் இறுதி அத்தியாயமாக அமைந்துள்ள ‘வாகரை மீண்டும் எழும்’ என்ற பகுதியை ஊன்றிக்கவனித்தால் நூலாசிரியரின் ‘உறுதியான தீர்க்கதரிசன்’ உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

வாகரையிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து, பாடசாலைகளிலும், ஆலயங்களிலும்,

வீதியோரங்களிலும் ஏதிலிகளாக வாழ்கின்ற வாகரைமக்களை இந்நூல் நிமிர்ந்து நிற்கவைக்கும் ஒரு பற்றுக் கொடியாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை!

-ஜனகன் செயோன்

நூல் : அணையாத தீபங்கள் (நாவல்)

ஆசிரியர் : செ. தமிழ்ச்செல்வன்

எழுத்தாளர் செ. தமிழ்ச்செல்வன் அவர்களின் ‘அணையாத தீபங்கள்’ என்ற நாவலை, திருமதி வனஜா தமிழ்ச்செல்வன் அவர்கள் பதிப்பிட்டு வெளியீடு செய்துள்ளார்.

புசல்லாவையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட செ. தமிழ்ச்செல்வன் அவர்கள் கணிதபாட ஆசிரியராக நியமனம் பெற்று, அதிபராகி, கணிதபாட உதவிக் கல்விப்பணிப்பாளராக கம்பளை/கண்டி கல்விலயத்தில் பணியாற்றுகின்றார்.

‘தேயாத முழுநிலவு’ என்ற அவரது நாவலுக்குப்பின் இரண்டாவது நாவலாக ‘அணையாத தீபங்கள்’ வெளிவந்துள்ளது.

எழுத்தாளர் செ. தமிழ்ச்செல்வன் அவர்கள் தனதுரையில் குறிப்பிட்டுள்ள ஒரு விடயத்தை முதலில் மனங்கொள்வது, இந் நாவலைப் புரிந்து கொள்ளவும், இந்நாவலைப்பற்றிய குறிப்புக்களைப் புரிந்து கொள்ளவும் ஆதாரகருதியாக அமையுமெனக்

கருதுகிறேன். “மலையகத்தில் இன்னொரு நடுத்தர வர்க்கம் வாழ்ந்து வருவதனை நாம் இனங்காட்ட முற்படுவதில்லை. அந்த நடுத்தர வர்க்கம் வாழவும் முடியாமல் சாகவும் முடியாமல் வாழ்ந்து வருகின்றது...” என மிகவும் வேதனையோடு காத்திரமாகக் கூறியுள்ளார்.

மலையகம் என்றவுடன் வாழ்வோடு போராடுகின்ற மக்களையும், அட்டைபோல் தொழிலாளர்களின் இரத்தத்தை உறிஞ்சுகின்ற துரைமார்களுமே நமது மனதில் தென்படுகின்றனர். மலையகத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் தமது பிள்ளைகளைக் கல்விப்புவலத்தில் முன்னேற்றப்படுத்தவேண்டும் என்றொரு மாற்றநிலை தோன்றி, அதனடிப்படையில் வளர்ந்த, வளர்க்கப்பட்ட புதியதொரு தலைமுறை அரசாங்க தனியார் துறைகளில் பதவிகளைப் பெற்றுள்ளனர். இவர்கள் ‘அடக்கு முறையிலிருந்துவிடுபட்ட ஆனால் சுதந்திரமற்ற ஒரு நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களையே எழுத்தாளர் தமிழ்ச்செல்வன் அவர்கள் நடுத்தர வர்க்கத்தினரெனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்த நடுத்தரவர்க்கத்தினரின் வாழ்வியல் அவலங்களை, கனிமொழி என்ற ஆசிரியையின் வாழ்வுக்கூடாக எடுத்துக்கூறுவதாகவே இந்நாவல் அமைந்துள்ளது. இவரால் கூறப்பட்ட விடயங்கள் மலையகத்தைச் சார்ந்த நடுத்தரவர்க்கத்தினருக்கு மட்டுமன்றி தேசிய அடிப்படையிலும் பொருத்தப்பாடுளதாகவே அமைந்துள்ளது.

இல்லை என்ற நிறுதிட்டமாக என்னால் கூறமுடியவில்லை. ஆனால் ‘என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஆசிரிய சமூகத்தை முழுமையாக முதன்மைப்படுத்தி எழுதப்பட்ட முதலாவது நாவலாகவே ‘அணையாத தீபங்கள்’ அமைந்துள்ளது.

கனிமொழி பயிற்சி ஆசிரியராக வடபுலத்து ஆசிரியர் பயிற்சிக்கல்லூரியில் ஆசிரிய மாணவியாக இருந்தகாலப்பதிவுகளில், வடபுலத்து மக்களின் அவலங்களையும் எழுத்தாளர் வஞ்சகமின்றி பதிவு செய்துள்ள தையும் அவதானிக்கமுடிகின்றது.

கனிமொழி மாணவியாக, ஆசிரியையாக, காதலியாக, மனைவியாக, தாயாக, அதிபராக இருந்து ஓய்வுபெறும்வரை நாவல் நீள்கின்றது. குடும்பம், சமூகம், ஆசிரியை சமூகம் பாடசாலை

நிர்வாகம் என்ற தளங்களுக்கூடாக இந்நாவல் நகர்த்தப்பட்டுள்ளது இயல்பாகவே அமைந்துள்ளது.

எழுத்தாளர் செ. தமிழ்ச்செல்வன் அவர்களின் பார்வை, அவதானம், உணர்தல், கூறும்முறை, மொழிவாண்மை அனைத்துமே சிறப்பாக உள்ளன.

கனிமொழி என்ற பாத்திரத்தை கல்வித்திறமை உள்ளவராக ஆரம்பத்திலேயே சிருஷ்டித்துள்ளது எந்தவகையிலும் தவறில்லை. ஆனால் இருபத்தியொரு அத்தியாயங்களைக் கொண்ட இந்நாவலில், இருபத்தொரு கவிதைகளும் இடம்பெற்றிருப்பதானது பாத்திரப் பொருத்தப் பாடுள்ளதெனினும், இவ்வமைப்பு நாவலின் கனதிக்குப் பொருத்தமானதாக அமையுமா என்பதுபற்றி நாவலாசிரியர் மீளாய்வு செய்வது அவரது வளர்ச்சிக்கு ஆதார சுருதியாக அமையும் என்பது என் சொந்த அபிப்பிராயமாகும்.

எஸ். சுபத்திரா சுபலட்சுமி

நாற் : ஆத்ம துளிகள்
ஆசிரியர் : திருமதி. ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா
ஞானமனோகரி

திருமதி ஞானமனோகரி ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா அவர்களின் “ஆத்மதுளிகள்” என்ற கவிதைத்தொகுதி ஈழத்து இலக்கியச் சோலை’ பதிப்பகத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளியாகியுள்ளது.

சுவாமி ஆத்மகனானந்தா, கலாபூஷணம் பாடலேஸ்வரி நல்லரட்சிநங்கம் ஆகியோரின்

வாழ்த்துச் செய்திகளும், 'காந்தி ஆசிரியர்' என அழைக்கப்படும் பொ. கந்தையா அவர்களின் ஆசியுரையும், த. சித்திஅமரசிங்கம் அவர்களின் வெளியீட்டுரையும், நூலாசிரியரின் உரையும் இந்நூலின் நுழைவாயிலில் அமைந்துள்ளன. நூலின் இறுதி அட்டையில் நூலாசிரியர் பற்றிய அறிமுகத்தை வீணைவேந்தன் அவர்கள் எழுதியுள்ளார்.

1985 ஜனவரி 1ம் திகதி தன்னைவிட்டுப் பிரிந்த குடும்பத்தலைவனான தனது கணவருக்கு இந்நூல் சமர்ப்பணமெனப் பதிவாகியிருப்பதும், இந்நூலை வெளியிடுவதற்கு ஆசிரியரின் பிள்ளைகளான பவனும், ஸ்ரீதரியும் முன்னின்றார்கள் என்ற செய்தி குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதும் 'ஆலமரத்தையும், அதன் விழுதுகளையும்' ஞாபகப்படுத்துகின்றன. 'விழுதுகளே மரமாகி, மரமே விழுதாகி'விட்ட ஒரு உன்னத நிலை!

166 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நூலில் 108 கவிதைகள் உள்ளடங்கியுள்ளன. பழுத்த பழமான சித்தி அமரசிங்கம் அவர்கள் தனது பதிப்புரையில், நூலாசிரியர் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளதொரு விடயத்தை மீண்டும் மனங்கொள்வது சிறப்பானதாகும்.

"பல வருடங்களாக உறங்கிக்கிடந்த உணர்வு திருமணத்தின் பின், குழந்தைகளோடு, கணவனின் பிரிவால் துயருற்றவேளையில் மெல்லத் தலை எடுத்து தனிமையில் ஏற்பட்ட

சிந்தனை இல்லற பந்தத்திலிருந்து விடுபட முயன்றபோது..... இறைவன் பால் ஈர்க்கப்படவே....." எனத்தொடருகின்றது.

புனிதமான இல்லறவாழ்வின் இடையில் ஏற்பட்ட எதிர்பாராத இழப்பு.... இழப்பால் ஏற்பட்ட துயரம்..... அத்துயரம் 'இறைபக்தி' என்ற வகாலூடாக வழிந்து.... இறையமைதிப்பரப்பில் பரவசமான நூலாகவே 'ஆத்மதுளிகள்' என்ற இந்நூலைக் காணமுடிகின்றது.

'ஆஸ்திக்கருத்துக்கள்' பெருமளவில் அருகிவிட்ட இன்றைய சமுதாயத்தில் 'ஆத்மீகத்தின்' வடக்கயிற்றையும் பிடிக்கத்தூண்டும் ஆவலை இன்றைய சமூகத்தினர்க்கு இந்நூல் ஏற்படுத்தும் என நம்பலாம்.

இறைபக்தியிலிருந்து, மனிதவாழ்வின் அனைத்து சமூகவியல் கூறுகளையும், சமூகவியல் கண்ணோட்டத்தில், மிக இலகுவான மொழிநடையில் ஞானமனோகரி அவர்கள் தந்துள்ளார்.

ஆத்மாவின் வளமான விருத்தியில்தான் 'மனிதம்' என்ற உயர்ந்த பண்பு விளைந்து விருத்தியடைகின்றது. அந்த மனிதத்தை நோக்கிய ஒரு வகாலாகவே 'ஆத்மதுளிகள்' என்ற இக்கவிதை நூல் அமைந்துள்ளது.

ஆதமா வரண்டு, இறுகிப்போன இன்றைய சமுதாயச் சூழலில் இந்நூல் மிக அவசியமானதொன்றாகும்.

கே. ஆர். டேவிட்

தயாராகிறது !!

எழுதுங்கள் !!

கட்டுரைத் தொகுதி ! [ஈழத்து அமர எழுத்தாளர்களின் முழுத்தகவல்களுடன்]

- ★ யாரும் எழுதலாம்.
- ★ கட்டுரையாளரின் தகவலுடன் புகைப்படங்களையும் இணைத்தல் வேண்டும்.
- ★ கட்டுரை புதிதாய், எங்கும் பிரசுரமாகாமல் இருத்தல் வேண்டும்.
- ★ எழுத்துக்கள் தெளிவாக இருத்தல் வேண்டும். [முடிந்தால் தட்டச்சு எண்ணும் நன்று]

அனுப்பவேண்டிய முகவரி

R. MAHENDRAN
34 RED RIFFE ROAD
PLAISTOW, LONDON, E13 0JX, UK

வாசகர் பேச்சு

ஞானம் மார்ச் இதழ் மாதத்தின் முதல் வாரத்திலேயே கரம் கிட்டியது. கண்டி லங்கா புத்தகசாலையில் கண்டதும் அட்டைப்பட ஓவியம் (ம. செ. வினுடையது என்று நினைத்தேன்.) வாங்கத் தூண்டியது. ஓவியர் கௌதமனுக்கு எனது பாராட்டுக்கள் உரித்தாகட்டும்.

மேலும் எனது புகைப்படத்துடன் கூடிய அறிமுகத்துடன் “தண்ணீரின் தத்துவப் பிள்ளைகள்” கடந்த இதழின் அட்டைப்படக் கவிதைக்குக் களமமைத்துத் தந்தமைக்கு நன்றிகள்.

மஸ்தா புன்னியாமினின் “கறைகளும் கரைகளும்” சிறுகதை சிறப்பாக இருந்தது. மேலும் திவின அழகுகோன் சிங்களத்தில் எழுதி ஆறுமுகம் தங்க வேலாயுதம் தமிழில் மொழிபெயர்த்த “பரமேஸ்வரி பொலிஸிற்குப் போனாள்” எனும் சிறுகதை அந்தப் பத்திரிகைக்காரி நீதி விசாரணையிலிருந்து விடுதலை செய்யப்படாத சூட்டோடு சிங்களத்திலும் சிறுகதையாக வெளிவந்து, தமிழிலும் பெயர்க்கப்பட்டு ஞானத்தில் வெளி வந்தமை இதழின் கனதியை காத்திரமாக்குகிறது.

“போர்க்குரலின் ஹெய்ம்” என்ற வே. தினகரனின் கவிதை சிறப்பாக இருந்தாலும் பெரியதொரு கேள்வியை எழுப்புகின்றது. அது தான் “சில்வண்டு விளக்கில் மோதமா?” என்பது. விளக்கில் மோதும் விட்டில்கள் போலவே சிறிய வண்டுகளும் உள்ளன. ஆனால் அவை சில்வண்டுகள் அல்ல. சில்வண்டு கண்ணுக்குத் தெரியாதிருந்து காதுகளைத் துளைக்க இரைச்சலிடும் சுவர்களுக்குள் மறைந்திருப்பதால் அதற்கு சுவர்க்கோழி என்றொரு பெயரும் உண்டு. சிலர் இதனை சில்லூடு என்றும் அழைப்பர். அது எப்படியோ சில்வண்டு ஒரு போதும் விளக்கில் மோதாது. என்பது எனது தாழ்மையான ஆனால் உறுதியான அனுபவ ரீதியான முடிவாகும்.

தலவின்னை சீபார்

கலையிலக்கிய வாணில் காத்திரமான படையலாகக் கவினுற மிளிரும் மார்ச் மாத “ஞானம்” சஞ்சிகையைக் கண்டேன். களிபேருவகை கொண்டேன். தமிழர்தம் வாழ்வைத் தட்டிழிக்கும் “தம்பிரான்களின்” தர்ம யுத்தக் கொடுமை தலையங்கமாகத் தீட்டப்பட்டது தேவையானதே. அனைத்து ஆக்கங்களும் அபாரமானவையே. எழுபது காலப் பகுதியில், செ. கணேசலிங்கத்தாரின் வெளியீடான “குமரன்” சஞ்சிகையோடு நான் கொண்டிருந்த உறவையும் ஊடாட்டத்தையும் தங்கள் சஞ்சிகை நினைவுறுத்தியது.

குறிப்பாக, இளைய அப்துல்லாவின “மற்றவை நேரில்” மனதைத் தொட்டது. நெஞ்சைச் சுட்டது. சமுதாயப் போலிகளையும் சாக்கடைக் காலிகளையும் சாடி, சாட்டையடி கொடுக்கும் சமர்த்தனாய்த் துலங்குகின்றார். அப்துல்லாஹ். ஆசாட பூதிகளையும், அரசியல் அரங்கில் ஆட்டம் போடும் அழு(க்) குண்ணிகளையும் அப்பட்டமாகச் சாட அவரால்தான் முடியும் என்பதைத் தம்பி மெய்ப்பித்து வருகின்றார்.

உலகம் சுற்றும் வாலிபனின் உள்ளார்த்தமான உயிர்ப்பை, உணர்வோட்டத்தை உண்மையில் பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

சஞ்சிகையின் வளர்ச்சிக்கும் வளத்திற்கும் வாத்தலயமான வாழ்த்துக்கள்.

ஏறாஹ் அனலக்தர்

தங்களின் ஞானம் மார்ச் 2007 இதழ் கிடைத்தது. திரு அந்தனிஜீவா கண்டியிலிருந்து அனுப்பியிருந்தார். அதனில் பக்கம் 53ல், 20 ஆம் நூற்றாண்டு ஈழத்துக் கவிதைகள் குறித்து சில

மனப்பதிவுகளை அந்தனி ஜீவா எழுதியிருந்தார். 20 ஆம் நூற்றாண்டு ஈழத்துக்கவிதைகள் நூலில் மலையகத்து இந்திய வம்சாவழியினரின் கவிதைகளைப் பதிப்பிக்கவில்லை என்பதைக் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். ஈழம் என்பது முழு இலங்கைக்கும் உரிய பெயராயினும் இப்போது வடக்கு கிழக்குப் பிரதேசங்களே ஈழம் என்பது உறுதியாகியுள்ளது. அந்தக் கருத்துடன் இந்த நூல் வெளியாயிருப்பின் தவறில்லை.

ஆயினும் மலையக இந்திய வம்சாவளித் தமிழ் மக்களை பேதங்களின்றி தமிழினம் என்றே ஒருமைப்படுத்தி கூறுவர். அவர்களின் தமிழ்ப்பற்றும் எவ்வகையிலும் தாழ்ந்ததல்ல. அந்த எண்ணத்துடன்தான் எனது கவிதைகள் 20 ஆம் நூற்றாண்டு கவிதைகள் அடங்கிய நூலில் இடம் பெறவில்லை என்று மனம் கலங்குகிறார் அந்தனிஜீவா.

நான் எழுபது ஆண்டுகளாக ஓவியக்கலையையும் கவிதையுற்றையும் கொண்டுள்ளவன். கவிதை நூலுக்கு விளம்பரம் கொடுத்தனர். நானும் 'சொந்த நாட்டிலே' என்ற மகுடமுடைய கவிதைத் தொகுதியை அனுப்பினேன். தமிழர் உரிமைக்காகவும் தமிழர் சத்தியாக்கிரக நிதிக்காகவும் பிரசுரிக்கப்பட்ட 'சொந்த நாட்டிலே' கவிதைத் தொகுதியை அனுப்பினேன். ஆனால் அது 20 ஆம் நூற்றாண்டு ஈழத்துக்கவிதை நூலில் பதியப்படவில்லை. மலையகத்தான் என்ற மனச்செருக்காக இருக்கலாம். எனது கவிதைகளை இப்போது புறக்கணித்தாலும் எதிர்காலத்தில் பத்தி பத்தியாக எனது கவிதைகளைப் போற்றும் காலமும் வரும்.

மகாகவி பாரதி யாரை அவரது இனத்தவரே புறக்கணித்தனர். பாரதி மறைந்தபின் மகாகவி பாரதி என அவர்களது இனத்தவர்களே புகழ்ந்து போற்றினர். அதுபோன்று நான் கவலைபடவில்லை.

கவிஞர் சக்தீ பால - ஐயா

“இச்சகம் இருக்கும் வரை உங்கள் அச்சகம் நிலைக்கும்” - கவிஞர் வைரமுத்து

யுனி ஆர்டீஸ் (பிறைவேட) லிமிடெட்

(அச்சுக்கலையின் ஆலயம்)

தமிழ், சிங்கள, ஆங்கில கணனி வடிவமைப்பு மற்றும் அச்சுவேலைகள்

- ✦ அழைப்பீழ்க்கள்
- ✦ நூல்கள்
- ✦ விளம்பரபுத்தாக்கங்கள்
- ✦ கலண்டர்கள், டையர்கள்
- ✦ அரங்கேற்ற அழைப்பீழ்க்கள்
- ✦ ஞாபகார்த்த மலர்கள்
- ✦ அரங்கேற்ற மலர்கள்

48B, புளுமெண்டால் வீதி, கொழும்பு 13.

தொலைபேசி : 011 2330195, 011 2478133

தொலைநகல் : 2330195. மின்னஞ்சல் : unieart@sitnet.lk

கிளை :

யுனி ஆர்டீஸ் என்டர்ஹைசஸ்

இந்திய திருமண அழைப்பீழ்க்கள் மற்றும் கலைப் பொருட்கள்

இல. 4, வவசற் பிளேஸ், கொழும்பு 6. தொலைபேசி : 2582827